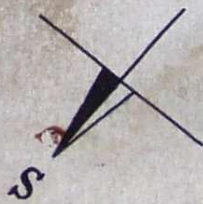

Kotlová stěna

dvojROČENKA h.o.HUMANITA 2006A 2007

Obsah

Obsah	1
Úvodní slovo	2
Společenská rubrika	2
Na javánské svatbě II	3
Naše finance	5
Z oddílové půjčovny	6
Jani se stává knihovnicí	8
Výstupy roku & čestná uznání	9
Osobní „nej“ 2006	10
Osobní „nej“ 2007	11
Žebříček 2006 & 2007	12
HBC '06	14
HBC '07	14
Fotosoutěž 2007	15
Výprava Humanity na Brnčálu	16
Silvestrovské Tatry	17
Expedice „Zmrzlý hnát“ 22.11. 2007 – 24.11. 2007	18
Dostupné Jizerky	20
Jizerskohorští sportovci	21
Lyžníci u Vídně	22
Maltatal	24
Pallavicini	25
Jak se šlape na Dámávánd	26
Sem bych chtěl někdy vytáhnout nějakou ženskou	29
Mrcasení v Ádru	30
Jak jsme přežili Adršpach	32
Sýk opět přistižen na laně a mnoho jiných příhod	33
Kača aneb zážitek z paklenické klasiky	35
Cesty byly suché, místy mokré	36
Jak se plní sny	40
Via Finlandia	44
Hanba optimistům	47
Trollstigen na kole	49
Grand Teton National Park	50
Krajinou horských rybářů - Beartooth Wilderness	53
Snowbank Trail v Minnesotě	55
Jak se běhá v Haldenu	56
Moře, ... a skály	57
Vzpomínky starého dragouna na sezonu 2007 v pěti odstavcích	61
Metodické pokyny k tréninku a testování	61
HH aneb horolezecký hermelín	65
Salát z tvarůžků	66
Postřehy, které v učebnicích nenajdete	67

Úvodní slovo

Milé lezkyně, vážení lezci,

nečtete-li s oblibou časopisy odzadu, právě jste otevřeli dlouho očekávanou ročenku 2007 a její siamské dvojče z roku 2006. Jak jsme sami zjistili, není příprava ročenky žádná legrace a jsme rádi, že je konečně na světě. Jestli se čekání vyplatilo, to už musíte posoudit sami.

Co vás na následujících stránkách čeká?

Nejprve trocha úřadování – tradiční zprávy o stavu oddílové pokladny, knihovny a půjčovny. Obvyklý článek o tom, jak se daří nováčkům, tentokrát v ročence zařazen není. Během uplynulých dvou let se nám třikrát změnil metodik (Gobo, Radek, Pířa a opět Gobo), a tak se údaje o počtu a aktivitě nováčků trochu ztrácejí v mlhách. Potom něco sportu – nejlepší výstupy a žebříčky lezců a lezkyň za roky 2006 a 2007 včetně rubriky Osobní „nej“, kde najdete soupis a krátký komentář k těm výstupům, kterých si sami jejich aktéři nejvíce cení. Vrátime se také ke dvěma zásadním společenským událostem oddílového života – HBC a výstavě fotografií. A pak už přichází to hlavní – zážitky z výletů. Ty rozdělila spolueditorka Deny do těchto rubrik: Zimní lezení a putování; Letní lezení v tuzemsku; Letní lezení v mimozemsku; Letní putování; Všehochuť. Najdete v nich jak články původní, tak nejzajímavější literární počiny z Humwebu.

Přestože je tato ročenka vlastně dvojročenka, nerozdělovali jsme většinu příspěvků podle let. Někde to postrádá smysl vůbec, koho například zajímá stav pokladny k 31. lednu 2006, že? Jinde, třeba u zážitků z cest, je to vlastně údaj nezajímavý. Striktně oddělené zůstaly pouze žebříčky a výstupy roku (nebudeme přeci nikomu upírat prvenství!) a pochopitelně reportáže z HBC a fotovýstavy.

Rozhodli jsme se také nevydávat k této ročence přílohu na CD, jak je již drahně let zvykem. Myslíme si, že stále stejné kopie průvodců kolující vašimi e-maily není třeba dále množit a fotek najde každý zájemce na FTP přístupném z Humwebu více než dost. Jediným neotřelým materiálem pro CD tak zůstaly Radkovy videozáznamy norských sjezdů, za jejichž nezveřejnění se mu tímto omlouváme. Čestné místo elektronické přílohy tak může zaujmout Kubasovo a Ničino CD vydané loni na jaře.

Vaši

Deny & Pionýr

Společenská rubrika

Deny

Kdysi na sklonku léta, kdy ještě outdoorové zboží nestálo zato vystavovat v minimalistických skleněných vitrínách, jsme v jednom z pražských obchodů potkali Zuzu. Pohrdavě se na mě podívala, jak si zkouším vypasovanou červenou mikinku, a prohlásila: „Hm, do toho bych se já nevešla.“ V tu chvíli mě

napadlo, jestlipak ona ta Zuza náhodou nepřibrala. A jestlipak to není jen z dobré stravy. A taky že nebylo.

Když se narodil Hugo, byla to událost srovnatelná s překonáním osmičkové cesty. S úžasem teď však zjišťuji, že jako přestalo být naprosto exotické přelézt osmičku, stejně se začaly rozšiřovat i řady Humanity o neplatící členy bez nároku na průkaz ČHS.

Na přelomu roku 2007 a 2008 nás bylo v Humanitě podle údajů Kláruše dohromady 94. Z toho 56 řádných členů, 17 nováčků z podzimu 2007 a 14 nováčků starších, a nadto 7 členů formálních. V oddíle máme nyní 9 instruktorů a Martin Hejna právě začal s instruktorským kurzem letos na jaře. Vedle toho je však nutné započítat i ilegální neplatíce, jejichž počty se v nedávné době více než zdvojnásobily.

Filipes oslavil rozšíření rodiny o malou Kačenku pěkným bilancujícím článkem (viz rubrika Letní lezení v tuzemsku), Zdeňka se Zahradou vzali Jonáše na několik pěkných túr ještě před jeho datem narození, se staronovým členem oddílu Radimem přibyl ještě malý Ondřej a Lukas s Kubasem tak dlouho záviděli Zuze, Hoemu a Hugovi, že si mají s kým hrát, až přemluvili své protějšky a vrhli se do omlazování humanitního členstva sami. Po uzávěrce ročenky došla informace, že Hugo, Jířa, Kačenka, Ondřej a Jonáš dostali nové parťáky na lano – Magdalenu a Tondu.

Svatby s logem Humanity nejsou ničím vzácným, ale přesto stojí za zmínku právě ty dvě, ke kterým došlo v uplynulém roce. Obě jsou něčím výjimečné – tu Renčinu a Gobovu prozradil Ondra Turek, když přišel se zprávou, že pančelka Mathonová se jmenuje jinak, a o výjimečnost té druhé se s námi podělil samotný aktér...

Na javánské svatbě II

aneb překvapivý výsledek rutinního indovýletu

Tok

Tradice exotických *indosvateb*, zahájená před třemi lety Sýkem, neboli Elvisem, se v řadách Humanity dočkala dalšího pokračování. Neočekávaným ženichem jsem se stal tentokrát já, čili Tok. Ačkoliv byl tento krok pro některé překvapivý, nejvíce překvapen jsem však byl já sám.

Nemůžu tvrdit, že se jedná o jev čistě náhodný. *Sociální projekt* Elvisovy seznamovací kanceláře padl před několika lety na úrodnou půdu a oproti všem předpokladům zapustil kořínek a vyklíčil. Stál mne mnohé *indovýlety*, opuštění slibné (a trochu nudné) kariéry plynaře, předstírání studia indonéštiny (až jsem se indonéštinu opravdu naučil) a *citové zrání* pod bedlivým inkvizičním okem javánského *kampungu*.

Modří už vědí, že 99% *indovztahů* neumožňuje mnohaleté lavírování, život na hromádce a udržování mírně zatuchlého *status quo*, končícího jednostranným zapuzením partnera mezi pátým a desátým rokem vztahu. *Very beautiful friendship* se měl či musel posunout na trochu vyšší stupínek, a to přibližně v letošním srpnu v ČR.

Při nedávné cestě pod rovník, zaměřené na administrativní a obchodní záležitosti, však znenadání došlo k přemluvení mé paličaté hlavy a náhle byly

přípravy na *indosvatbu* v plném proudu. Dostavil jsem se v její předvečer, abych byl odchycen a vyslán přihlížet recitaci z Koránu, adresované mimo jiné mně. Těšilo mne, kolik zajisté dobrých věcí mi moji noví známí přáli, zároveň jsem si tuto publicitu ne zcela užíval. Třeba proto, že mi začalo docházet, že svatba je spíše o mně než moje a jsem zde pro většinu sousedstva jen zpestřením zaběhnutých postupů a rituálů.

Můj budoucí tchán před ostatními (naštěstí) prohlásil, že již jsem muslimem, takže jsem byl ušetřen jistých slibů o jedinečnosti Milosrdného a Slitovného.

Následující den, jak už to tak bývá, jsem byl vsoukán do nepříliš pohodlných, zato pozoruhodných tradičních východojávských oblečků, moje budoucí žena Nana též a pak jsem podal ruku náboženskému představiteli, před kterým se toto dějství odehrávalo.

Saya terima nikahnya Retnani Damayanti binti Sumbito dengan mas kawin uang seratus dolar tunai, zněl můj závazek, při kterém jsem převzal odpovědnost za svoji novou manželku a předal jí 100 dolarů, za které si může koupit *botičky a kabelečky* bez manželova spolurozhodování.

Celé se to neobešlo bez pár dojatých (a opravdových) slz nevěsty, uznaného přikyvování několika přítomných svědků a téměř viditelné úlevy a radosti členů indonéské rodiny, že příběh, který bych si sám rozhodně nezvládl vymyslet, *prozatím* dobře dopadl. Úlevu jsem cítil i já, pouze mi bylo líto mé nevěsty a její rodiny na začátku velkého loučení, proti němuž byly mé různé drobné obavy téměř *prkotinou*.

Dlužno podotknout, že improvizovaná svatba nebyla doprovázena podpisem žádného právního dokumentu, tudíž byl srpnový plán, neboli Svatba II, stále aktuální.

Následovalo ještě tisícero gratulací od cca 200 narychlo svolaných hostů, jejich důkladné nakrmení a napojení a zapózování před objektivem dlouholetého známého, novináře z deníku Jawa Pos.

O výsledku si náhodným přičiněním Sýkova *indostrýce* cvrlikali čeští vrabci na střeše ještě dříve, než jsem stačil uvědomit vlastní rodiče nebo si prohlédnout první fotku.

Viz: http://www.jawapos.com/index.php?act=detail_c&id=290630

Držte nám hum-palce!

Dovětek: Svatba II se nakonec v Praze konala také a část Humanity byla při tom. Tisícero velkých i malých problémů bylo překonáno. Tok a Nana se zabydleli ve vršovickém podkroví a žijí tam spokojeně dodnes. Zazvonil zvonec a *indopohádky* je KONEC... :-)

(Kurzíva byla použita na přání autora článku, pozn. red.)

Naše finance

Kláruše

Naše finance jsou poměrně přehledně shrnuty v níže uvedených tabulkách, přesto několik málo slov o našem financování (vzhledem k návaznosti na školu jsou všechny pohyby peněz sledovány vždy od 1.10. do 30.9.).

Peníze máme na dvou místech, a to na účtu v bance a na účtu u VSK Humanita.

Na účet v bance chodí příspěvky a jsou z něj placeny všechny naše výdaje (na různé akce, pomůcky, příspěvky do ČHS atd.).

Na účet u VSK se dostanou peníze buď tak, že si je tam pošleme z účtu v bance, nebo v podobě dotací. Na základě počtu členů VSK (většina členů HO Humanita – všichni kromě formálních členů a pozdě platících - jsou zároveň členy VSK a platí do VSK příspěvky, které jsou v rámci příspěvků do HO) dostáváme dotace od ČAUS (Česká asociace univerzitních sportů) a PTU (Pražská tělovýchovná unie). Z účtu u VSK se platí tělocvična, posilovna a sauna. V současné době dotace plně pokrývají všechny pronájmy, takže z účtu v bance tam neposíláme nic. Všechny peníze u VSK jsou naše, jen je trochu složitější je dostat do ruky.

Celkově se dá říci, že máme poměrně dobře nastavené financování, protože hospodaříme vyrovnaně (za rok 2006/2007 činily příjmy 78 470 Kč a výdaje 77 625). Zdá se, že místem, kde se přeci jen trochu kumulují prostředky, je účet u VSK. Alespoň za rok 2006/2007 tomu tak bylo (dotace za rok 2006/2007 činily 28 138 Kč, výdaje na pronájmy 21 870 Kč)

Každopádně je zde prostor pro akce typu HBC nebo jakékoli podobné super iniciativy, které mohou být spolufinancovány z našich peněz.

Peníze na oddílovém účtu	Příjmy	Výdaje
Počáteční zůstatek ke 30. 9. 2007	59518,6	-
Členské příspěvky	45668	-
Příspěvky nováčků	34000	-
Peníze vybrané z účtu na VSK	16567	-
Příspěvky a poplatky ČHS	-	36350
Nováčkovský kurz	-	3400
Sportovní potřeby	-	200
Literatura do knihovničky	-	1350
Příspěvky do VSK	-	10560
Poplatky za vedení účtu	-	688
Ceny - orientáček Mukařov	-	380
Ceny a organizace - HBC	-	2939
Konečný zůstatek k 9.3.2008	99894,1	-

Peníze na účtu u VSK	Příjmy	Výdaje
Počáteční zůstatek ke 30. 9. 2007	37588,2	-
Dotace od PTU	4218,2	-
Dotace od ČAUS	2634	-
Nájem Jednota ZS 07/08	-	2420
Nájem SCUUK 10/07	-	1320
Nájem SCUUK za 11/07	-	840
Nájem SCUUK za 12/07	-	1140
Převod na oddílový účet	-	16567
Konečný zůstatek k 9. 3. 2008	22153,4	-

Z oddílové půjčovny

Pionýr

Začalo to na podzim 2005 zakoupením pancéřové skříně, kterou humanitní svalovci odstěhovali do tělocvičny v Opletalce. Skříň pohltila oddílový majetek, dosud uskladněný u Lukáše v Dejvicích, a tímto okamžikem skončilo cestování za zápůjčkou na různé pražské periferie. Tedy jednou za rok – o prázdninách – si tuto tradici stále připomínáme, díky ne zcela pochopitelné nechuti šéfa koleje pouštět skladníka do tělocvičny i v létě. Za normálních okolností má však půjčovna otevřeno každý čtvrtek od sedmi do osmi. (Blíže k pravidlům fungování půjčovny a ceník: humanita.n.cz -> Půjčovna)

Pak následovala inventura, dvě dražby vyřazeného materiálu, trochu práce (broušení maček a cepínů, výroba poutek na cepíny a odsedávek k sedákům, oprava prsáku, označení lan atd.), trocha utrácení a jedno zdražení. Výsledkem je toto:

Základní sortiment:

6x jednoduché lano

8x poloviční lano

10x helma

5x sedák

5x prsák

5x HMS

5x osma

2x kyblík

2x reverzo

2 sady vklíněnců

9x cepín

10 párů vázacích maček

„Nadstandard“ a pozůstatky z minulosti:

2x kladivocepín a 1x krátký cepínek

3 páry rychloupínacích maček

5x lopata

5x sonda

1x kladivo

5x vývrtka

1x kladka

2x jümar

karabiny a lana na pády

(Sortiment: humanita.n.cz -> Půjčovna -> Aktuální množství a stav výzbroje v půjčovně)

Během let 05/06/07 se podařilo zmodernizovat prakticky veškeré vybavení půjčovny, z větších položek zůstaly původní akorát cepíny. Kolik to stálo a kde se na to vzaly peníze:

něco zbylo z minulého období (rok 04/05) – téměř 12 000 Kč;

ze vstupního poplatku každého nováčka se na půjčovnu vezme 650 Kč – tedy v roce 05/06 13 000 Kč a v roce 06/07 11 050 Kč;

dvě dražby vyřazeného materiálu vynesly dohromady přes 1 500 Kč;

nemálo se vybere i na půjčovném - v roce 05/06 to bylo téměř 9 000 Kč a v roce 06/07 5 500 Kč;

celkem to je 52 000 Kč.

Z toho se během dvou let utratilo téměř 38 500 Kč za vlastní materiál (2 jednoduchá lana, 5 polovičních lan, 8 helem, 3 sedáky, 3 prsáky, 3 HMS, 2 reverza, 1 kyblík a 8 párů vázacích maček) a přibližně 6 400 Kč za „drobnosti okolo“ (počínaje poutky na cepíny, přes odsedávky, konče nedobytnou skříní);

Půjčovna má navíc v oddílové kase zařatou sekeru ve výši 9 500 Kč, protože jsme se před rokem domluvili, že na „nadstandardní“ matroš, jako jsou lopaty, sondy a kladivocepíny, oddíl peníze pouze půjčí (nebude o tyto náklady odírat nováčky) a zase si to z půjčovného nechá splatit. Z dluhu se podařilo umožnit zatím pouze tisícovku.

Zákazníci půjčovny se chovají vesměs slušně a dodržují stanovená pravidla, takže zatím nemusely být použity nepopulární kroky typu zavedení progresivního půjčovného, vybírání zálohy při půjčování materiálu úplným nováčkům, nebo odmítnutí zapůjčit materiál nějakému hříšníkovvi.

Co s půjčovnou dále?

Nevymyslíme-li nějaké zásadní novoty, stačí měkký matroš pravidelně kontrolovat a dokupovat opotřebený, tvrdý matroš občas nabrousit (vydrží léta), případně některé položky časem zrušit úplně (zřídka někdo projeví zájem o kladivo, vývrtky, kladku, jümary).

Bylo by prima, kdyby se nějak podařilo vyřešit půjčování materiálu v době prázdnin. Jinak dobře funkční a pohodlné půjčování během tréninků se uzavřením tělocvičny stává značně nepružným. A to zrovna v době, kdy všichni někde lezou a materiál se hodně točí.

Ukazuje se, že nováčci přicházející do oddílu v posledních letech jsou základním matrošem většinou vybaveni. Zájem o sedáky, prsáky, osmy a HMS je poměrně slabý. Současný stav (po pěti kusech) je naprosto dostačující. Docela dost se půjčují helmy, stávajících 10 kusů poptávku však bez problémů pokrývá. Trvalý zájem je o základní horskou a zimní výbavu, to, co máme, však víceméně stačí. Bude-li tento trend ještě rok dva pokračovat, mohli bychom snížit částku, která jde z nováčkovského příspěvku na půjčovnu.

Převis poptávky nad nabídkou je u dražšího a ne tak často používaného materiálu – kladivocepínů, rychloupínacích maček, sond a lopat. Pokud se forma nákupu tohoto materiálu na půjčku od oddílu osvědčí, můžeme uvažovat o rozšíření jak sortimentu, tak množství.

A na závěr – rád bych půjčovnu někomu předal. Kdo se chce stát vládcem nad skříní?

Jani se stává knihovnicí

Kuba T.

Něco přes deset jsem se staral o oddílovou knihovničku. Když jsme ji vymýšleli, dali jsme jí do vínku především průvodce. K tomu průběžně doplňujeme metodiku, a když někdo dá zadarmo, tak přibude i horolezecká beletrie.

V oddíle se tehdy hodně lezlo po českých skalkách, písky byly trochu v útlumu, mohutně se rozvíjel zájem o Tatry a začínalo se jezdit do Alp. Myslím, že tyto trendy se potvrdily, a tak máme slušně vybavenou knihovničku na úrovni našich běžných potřeb. Do budoucna má asi smysl doplňovat průvodce z oblastí, kam se jezdí v Alpách častěji, nebo kam se pořádají oddílové zájezdy. Takové jsou například letošní Gesäuse - už jsem průvodčíka koupil :-)

Nákup nových průvodců je ovšem už starost především Jani a případně rady starších. Byla totiž tak hodná, že jsem knihovničku mohl přemístit ze Zahradního Města do Kobylis. Jani se stává knihovnicí a přeju jí, ať si máme stále co půjčovat před cestami do skal a hor. Důvodem je především fakt, že Jani má blíž k nejtvrděmu lezeckému jádru oddílu a může mu tedy poskytovat kvalitní služby. (Právě jsem si po sobě přečetl, co jsme napsal. To by slušný chlapec nikdy nevypustil do klávesnice, ale já nechám tlačítko Delete v klidu.)

P.S.: Nejnovější oddílový trend, který jsem nezmínil v odstavcích o papírových knížkách, je jejich skenování a focení. I nadále budu elektronické kopie archivovat, a tak můžete zkoušet, jestli nemám k dispozici zrovna vámi vybranou oblast a jestli vám ji nepošlu po drátech. Pokud mi pošlete, co máte k dispozici vy, bude to sloužit k všeobecnému užitku.

Výstupy roku & čestná uznání

Nejlepší výstupy z let 2006 a 2007 v kategoriích skalky, písek, vícedélky a hory – vybrány ze zaslaných výstupů porotou ve složení: Bára, Bidlo, Hrb, Jani a Pionýr. Pokud nebyl v některé kategorii nahlášen žádný výjimečný výkon, není výstup roku vyhlášen. Naopak, pokud bylo pěkných výstupů více, udělili jsme navíc jedno či více čestných uznání (č.u.).

2006

SKALKY:

Hrb – Moravský Kras, Sloup, Black Point 8- OS

PÍSEK:

Hrb – Labák, pravý břeh, Ledová stěna, Severská kombinace VIIIa OS

č.u. Hrb a Alešák – Prachovské skály, Prachovská jehla, Jižní cesta VIIIb OS

č.u. Hrb – Adršpach, Větrná, Skalácká pětka IXa AF

č.u. Bidlo – Sasko, Papststein, Altarwand VIIIa OS

VÍCEDÉLKY:

č.u. Bidlo, Tomas – Paklenica, Anića Kuk, Trapez, Kača 7- (10 l.d.)

č.u. Kláruše, Pířa – Paklenica, Anića Kuk, Velebitaški 7- (11 l.d.)

HORY:

Bidlo, Beruška, Jani – Bergell, Punta Angela 3215 m n. m., Via Vinci 6+

č.u. Radek, Bára – Dolomity, Piz Chiavazes 2973 m n. m., Velký Micheluzzi 6+

č.u. Alešák, David Procházka – Vysoké Tatry, Malý Kežmarský štít 2513 m n.m., Weberovka 6

č.u. Bidlo – Maltatal, Winatsun WI V- AF

2007

SKALKY:

Hrb – Bořeň, Italský koutek 8 OS

č.u. Jizva – Mařenka, Odkaz velkého kormidelníka 7+ OS

PÍSEK:

Alešák – Suché skály, Čihulova věž, Hladký kout – přímá var. VIIIc AF

č.u. Hrb – Adršpach, Marína, Po flámu VIIIa OS

VÍCEDÉLKY:

Radek, Bára – Setesdal, Loefjell, East of Easy 7- (10 l.d.)

č.u. Jizva, Bárt, Emma Watson – Dolomity, Cinque Torri, Torre Grande, Via Finlandia 7- (6 l.d.)

č.u. Hrb, Míra – Presles, Singes en hiver 7a (9 l.d.)

HORY:

Bidlo, Pířa, Kuba T. – Alpy, Ortler 3905 m n. m., Nordwand Direkt – Messnervariante led 55°-80°

Hrb, Bidlo, Komár – Dolomity, Crozon di Brenta 3153 m n. m., Via delle Guide 6
č.u. Hrb, Míra – Dolomity, Cima Ovest 2973 m n. m., Via Cassin 7A0

č.u. Mik, Pól – Dolomity, Cima d'Ambiez 3102 m n. m., Via della Concordia 6

č.u. Jizva, Bárt – Dolomity, Cima Piccola 2857 m n. m., Spigolo Giallo 6+

Osobní „nej“ 2006

Radek:

Dámávánd (5610 m n. m.) - první takhle vysoká hora, navíc s lyžema na nohou, byla to opravdu výzva;

Civetta, Torre Venezia, Jižní stěna - cesta Tissi - klasická, svého času extrémní, cesta nám s Bárrou dala zabrat;

Suché skály, Bílá věž - Šavle - krásná spára a trošku i psychická lahůdka;

Ostrov, Vztyčená věž - Vzhůru sokoláci - letos jsem si ověřil, že lezu aspoň stejně dobře jako před osmi lety;

Tomas:

Grossglockner (3798 m n. m.) - Pallaviciniho kuloár - klasický alpinistický výstup na střechu Rakouska, který jsme kromě posledních osmdesáti jištěných metrů vysólovali; panovaly zimní ale dobré podmínky;

Paklenica - Kaca - jednalo se o místy docela těžké lezení, zvláště ve spárokoutech a komínech;

Bidlo:

Malý Kežmarský štít - SV hrana - můj nejtěžší letošní zimní výstup, dlouhé, velkolepé;

Punta Torelli (3137 m n. m.) - Via diretta (Mauri, Fiorelli) - super cesta;

Punta Angela (předvrchol Pizzo Cengalo) (3215 m n. m.) - Via Vinci - nádherná cesta, velký zážitek, z prdele klika, že jsme stihli před bouřkou; celkem 19 délek, mezi IV a VI+, lezli jsme 7 a ¾ hodiny; horní část cesty - vlastní hrana - byla desanována, jsou tam jen skoby, dole na hřebeni jsme narazili asi na 2 nýty;

Maltatal - Wintasun (WI V-) a Mitlerer Maralmfal (WI 4+)

Papststein - Altarwand (VIIIa) - moje první a jediná osmička na písku, cesta normálně za VIIa se stavěním u druhého kruhu, to místo se mi nějak podařilo se svojí délkou přeskocit, ale asi to tam bylo těžký, jinak krásná sedma s několika těžšími úseky;

Bielatal, Burgener Turm - Himmelwarts (VIIc)

Osobní „nej“ 2007

Alešák:

Sasko, Falkenstein - Südriss (VIIa) - parádní dvoudélková spára se dvěma kruhy (první kruh asi ve 40 metrech není zezdola ani vidět), zakončena 25metrovým nezajistitelným spárokomínem, který jsem vylevitoval v tílku a trenkách;

Adršpach, Mravenčí hora - Žlutá spára (VIIb) - typická ádrovská spára (50 m s jedním kruhem), při mlsném kroužení pod nástupem příjemné šimrání v břiše, při lezení téměř orgasmus;

Suché skály, Čihulova věž - Hladký kout, přímá varianta (VIIIc) - rok jsem po něm pokukoval a bál se, že to bude kotel; a pak to jednou zkusil a to docela i šlo;

Jani:

Shiti Dhar (5292 m n. m.) - nejvýše, co jsem kdy stála; v létě jeden z lehkých výstupů se v dubnu (ještě konec zimní sezóny) proměnil v prodírání se sněhem místy po pás; hrozící noční omrzliny se naštěstí nekonaly a hora nás pustila až na vršek; navíc jsme tam byli úplně sami;

Denti d'Ambiez (2840 m n. m.) - kombinace Ostverschneidung „Armani“ + Ostwand und Südostkante Via „Anna“ - koutokomínová cesta, na jejímž stěnkovém konci jsem se konečně odhodlala táhnout své první délky v horách;

Presles - Pilier de Nugues (6a) - jedno z osobních největších odhodláních roku - v dívčím lezeckém družstvu na mě čekaly ty těžší délky, a ač cesta nebyla nijak dlouhá, náročná a nebyli jsme v ní sami, tak si jí hodně cením;

Sasko, Falkenstein - Südriss (VIIa) - velkolepě protíná Falkenstein, rozhodně se mi do ní nechtělo, bez rukavic bych ji nelezla, končí 25 m dlouhým hlemzacím spárokomínem, při přechodu věže ke slaňáku jsem z překračování hlubokých komínů málem zešedivěla, ale stejně jsem za ni ráda;

Mařenka - Odkaz velkého kormidelníka (7+) - fyzicky asi nejnamáhavější skalní cesta, co jsem kdy lezla; no a lezecky téměř taky;

Vlasta:

Největší zážitek mám z Arête du Belvédère ve Verdonu; dlouhá cesta a nádherné lezení ve skvělé skále - a navíc ve Verdonu, kam jsem se už dlouho chystal;

Bidlo:

Ortler (3905 m n. m.) - Nordwand Direkt Messnervariante - 1200 m stěny, firm dlouho bez jištění, led 13 délek 55° s výšvihy až 80°, fakt si cest y vážím, možná zatím nejvážnější v životě; velkolepé; většinu jsem lezl první, i když dva klíčové výšvihy vyšly na Píťu;

Presles - Chrysanthèmes (6a+) - nádherná cesta, klasika, myslím, od George Nominé, lezeno celé na prvním, užil jsem si ji;

Žebříček 2006 & 2007

Žebříček na skalách je sestaven podle obtížnosti nejtěžší cesty, tedy cesty s nejvyšším bodovým hodnocením, které je výsledkem násobku obtížnosti cesty (UIAA) a koeficientu stylu přezení (OS, flash, sólo=1,1; RP, PP=1; AF, RK=0,9; TR=0,8). Pořadí lezců se stejným bodovým hodnocením je pak určeno podle dalších kritérií, zejm. podle nejobtížnější cesty přezené na OS, RP, AF, nejobtížnější cesty na písku, popřípadě nejtěžší cesty na TR.

Žebříček v horách je bodovým pořadím, které je sestaveno podle všech cest, které daný lezec v průběhu kalendářního roku vylezl. Hodnocení cesty je násobkem obtížnosti cesty, koeficientu za roční období (léto = 1, zima = 2) a koeficientu za nadmořskou výšku (do 3000 m = 1; 3000-3999 m = 3; 4000-4999 m = 5; 5000-5999 m = 20; 6000-6999 m = 30; 7000-7999 m = 50 a 8000 m+ = 100).

2006				2007			
skály (vč. písku)							
Lezec	B.	Max. obtížnost	Pořadí	Lezec	B.	Max. obtížnost	
Hrb	9,13	8- OS, 8- RP	1	1	Hrb	8,8	8 OS (2x)
Alešák	7,7	7 OS (2x)	2	2	Mik	8,03	7+ OS, VIIIa flash
Pionýr	7,7	7 OS, 6a+ OS	3	3	Jizva	8,03	7+ OS, VIIb flash
Radek	7,7	7 OS, 7+ PP	4	4-5	Alešák	7,7	7 OS (2x), VIIIa OS (12x)
Bidlo	7,37	VIIIa OS	5	4-5	Bára	7,7	7- NOR OS, 6+ NOR OS
Tomas	6,93	6c+ AF, 6+ OS (3x)	6	6	Bidlo	7,37	6b OS
Kláruše	6,93	6+ OS, VIIb OS	7	7	Jani	6,93	6+ OS (2x), 6a OS
Jani	6,6	5c+ OS	8	8	Vlasta	6,93	6a+ OS, 6c TR
Kubas	6,03	6+ AF	9	9	Radek	6,6	6- NOR OS
Nika	5,83	5+ OS	10	10	Bárt	6,3	6a+
				11	Deny	6,27	5+ NOR OS
				12-13	Matěj T.	4,4	4 OS
				12-13	Ondra T	4,4	4 OS

2006				2007	
hory (vč. ledů)					
Lezec	Celkem bodů	Pořadí		Lezec	Celkem bodů
Bidlo	132	1	1	Bidlo	132,6
Lukas	91,5	2	2	Hrb	116,1
Kubas	59	3-4	3	Alešák	60
Nika	59	3-4	4-5	Jani	59,6
Jani	56,5	5	4-5	Kuba T.	41
Radek	55,4	6	6	Radek	39,7
Alešák	33	7	7	Vlasta	38,3
Hrb	26	8	8	Bárt	23,3
Tomas	9	9	9	Mik	18
Pionýr	5	10	10	Deny	16,6
			11	Bára	11
			12	Jizva	6,3
			13	Hanka T.	3

HBC '06

Lezecké závody na Julisce

Výsledky – holky

(startovalo 8 závodnic)

1. – 3. Jani
1. – 3. Bára
1. – 3. Kláruše
4. Beruška

Výsledky – kluci

(startovalo 17 závodníků)

1. Hoe
2. Mirek
3. Hrb
4. Fík
5. – 7. Tomáš Korč
5. – 7. Alešák
5. – 7. Píťa

Zároveň probíhala soutěž o nejlepšího nováčka a novačku, ve které zvítězili Mirek a Jani.

HBC '07

Boulderové závody v Lokalbloku

Výsledky – holky

(startovalo 10 závodnic)

1. Beruška
2. Bára
3. Zuzka B.
4. Feu
5. Renča
6. Deny

Výsledky – kluci

(startovalo 17 závodníků)

1. Hoe
2. Mirek
3. Bárt
4. Jizva
5. Hrb
6. Gobo
7. Pionýr
8. Píťa
9. Bidlo

Fotosoutěž 2007

Kuba T.

Od 8. ledna do 3. února 2007 proběhla výstava z humanitní fotosoutěže v cestovatelském klubu Karavanseráj na Masarykově nábřeží. Porotci byli Renda Jakl (profesionální fotograf a člen Humanity), Petr Králík (obrazový redaktor, profesionální fotograf a turista), Kuba Kašpar (šéf odboru vnější komunikace MŽP a člen Humanity), Kuba Turek (novinář a člen Humanity).

Absolutní vítěz

Bidlo: Mezi mraky

Vítězové divácké soutěže

Ivča H.: Ledovcová jeskyně

Komár: Odpočívající holub

Lezení

1. Bidlo: Mezi mraky
2. Omarek: Pískovcová spára
3. nebyla udělena

Příroda

1. Ivča H.: Mordor
2. Hanka T.: Suchopýr na Selle
3. Píťa: Fotogeničtí papuchalci

Outdoor

1. Píťa: Království séraků
2. Koutinka: 5000 metrů a pár stupňů Celsia; i koupel je dřina
3. Hanka T.: Žebřík do nebe na ferátě SOSAT

Portrét

1. a 3. cena nebyla udělena
2. Alešák: Pohled

Výprava Humanity na Brnčálu

podářila se, i když jelo s námi z Hosohopo kdejaký prase
(pardon, to je jen parafráze jedné písničky)

Sestra

Počasí bylo místy na chuj - hlavně ze začátku - víc jak dva metry prašanu, takže pod nástup se člověk brodil po pás, ale na skále sníh vůbec nedržel a mačky škrábaly jak o život. V průběhu týdne se to však postupně zlepšovalo a ani zhoršené podmínky nezabránily našim borcům podávat úctyhodné výkony.

Za zmínku stojí hlavně Weinz, který ačkoli tvrdil, že nemá fyzickou, postupně odrovnal Kláruši, Bidla a Zahradu s Milanem. Jak se mu to povedlo? Jeden den přešel celou hranu Malého Kežmaráku (tedy ne až od Ušaté věže, ale úplně zdola), druhý den si na odpočinek naordinoval Měděné lávky, kde mu omrzl palec, a tak si ho šel další den vyléčit hřebenem od konce Karbunkuláče na Velký Kolový štít. Co se po cestě dělo, nevíme, nicméně Bidlo přišel s rozseknutým nosem (no jo, trochu přeháním, ale měl na něm rýhu od cepínu).

Zahrada s Milanem se taky činili. Jejich lezecké výkony nicméně blednou před historkou, která se jim stala na proklaté Kozí kopce. Při zapytlení a následném slaňování ze smyce, na které v předchozích dnech štandovala skoro půlka oddílu, se najednou balvan, za který tato visela, začal poroučet do doliny. Zahrada to naštěstí zaregistroval a pohotově připlácl ke skále sebe i Milana a po chvíli vyděšeného vibrování si jich všiml okolo lezoucí Lukáš s Kubasem a kluky zachránili. Že pak večer následovala panáková smršť, není snad nutné podotýkat.

Kluci se však rozhodli cestu odpytlit a po několika dnech do ní znovu statečně nastoupili. Pytel sundali, ale v cestě nechali frienda. Jo, Kozí kopka je holt proklatá.

Další pěknou historkou se může pochlubit Jirka Kamrád. Během sestupu z Malého Kežmaráku dolů do, tuším, že Huncovské doliny směrem ke Svišťovce překonal spolu s Tomášem Korčem nejstrmější část sněhového pole a byli už téměř na dně, když tu se utrhla sněhová lavina. Tomáš ještě stihl uskočit, ale Jirku to vzalo s sebou. Když se pokoušel nějak hýbat a plavat (jak se doporučuje), začal se do ní propadat hlouběji, a tak mu nezbývalo než se na-táhnout a čekat, co bude. Lavina naštěstí nebyla moc hluboká, ale po cestě to vzala přes pár skalisek a Jirku o ně nešetrně osmýkala. Takže skončil sice neudušený ale s pochroumaným kotníkem. Lukáš s Kubasem si pak brousili zuby na to, jak ho budou svážet dolů na kanadských saních.

Posledním rakvácem se stala Kláruše, která si zřejmě natáhla vazy v koleně (nebo něco takového) při sjezdu z Červené doliny. Ačkoli byla druhou adeptkou na kanadské sáně, statečně dojela po svých až do Bílé vody.

Jinak se nikomu nic vážnějšího nestalo a čest oddílu byla uhájena. Nejenže jsme pořád lezli, ale dokonce jsme ještě zvládali každý večer pařit a zpívat, kam se na nás hrabe Hosohopo. Ti společně s Gobem každý večer zalezli v osm hodin spát a pochroumanou reputaci oddílu zachránil až poslední den Yetti, když to pořádně rozjel, tančil s Beruškou a sváděl skupinu francouzských skialpinistek z Pyrenejí.

Silvestrovské Tatry

Pokus o zachycení každoročního masochismu deníkovou formou

Radek

1. den: Štrba - sedlo Čertovica - Chata M. R. Štefánika pod Ďumbierom

Stali jsme se účastníky historické události: řidič busu na Čertovicu otevřel kufr, abychom nemuseli tahat lyže na sedadla. Z Čertovice na chatu panuje obvyklý nečas, viditelnost 50 metrů. Že bych zase přešel Nízké Tatry a neviděl z nich víc než tyče? Omarek sedí v kanceláři a drtí do kompu poslední písmenka.

2. den: chata M. R. Štefánika pod Ďumbierom - Kamenná chata pod Chopkom - útulňa pod sedlem Ďurkové

Počasí je lepší než včera. Občas je totiž vidět. Okolo půl jedné se doplazíme na Kamennou chatu. Zjišťujeme, že tu asi nepřespíme - je plno. Věrní tradici šílených nápadů si odpoledne dáváme ještě pochod plánovaný na druhý den a za svitu čelovek (nebo i bez nich) dojíždíme pod Ďurkovou.

Za dvě hodiny po nás doráží z Čertovice Omarek, kterého pod Chopkem čekala série SMS: *Vítejte na Slovensku. Chcete vědět, jaké jsou kulturní památky v Bratislavě?* a potom *Spíme na chatě pod Chopkom* a konečně *Spíme na Ďurkové*.

Namátkou z Omarkových perel : *Pod každým kopcem jsem tak seděl, koukal na lopatu na báglu a říkal si: Mám se zahrabat, nemám se zahrabat... Potom jsem radši zhasnul čelovku, abych na tu lopatu neviděl.*

3. den: útulňa pod sedlem Ďurkové - lyžování - útulňa pod sedlem Ďurkové

Venku hnusně, uvnitř teplo, psa by nevyhnal. Přes noc dvacet čísel prašanu. Vybíráme si pěkný svah, sjíždíme, šlapeme vzhůru, většina ještě nad chatu a sjíždí si Ďurkovou. Přežíváme se. Připravujeme se na zítra.

4. den: útulňa pod sedlem Ďurkové - svah někde pod Prašivou

Bylo vidět. Bylo zima. Bylo větrno. Bylo hnusně. Tolik náběhů na omrzliny jsem ještě na jedné túře neviděl. Zbyněk s Vendulou sundávají beztak padající pásy a sjíždí z hřebene na jih. *(Ale kdeže: Skrytí fujavíci a pohánění mlhou jsme uprchlíky pronásledovali až na Prašivou. Tyč od tyče, dokud tyto nesplynuly s okolním bílem, pak už jen po stopách. Ani ty už v houstnoucí tmě nebylo vidět, a protože jsme nechtěli bivakovat na hřebeni vystaveni živlům, odporovali jsme se do bezpečí pod alpínskou hranici lesa. Ráno se potvrdilo tušení, že nejsme pod sedlem Hiadel'ským, ale úplně jiným, a že tím pádem nebrousíme prašanem pokryté svahy k Donovalům ale na jih do Brusna... Zbyněk)*

Na sever je všechno nafoukané, jen slítnout do údolí. Zima, padající pásy, pitomé sjezdy a Bára je v krizi. Kde bere ty náhradní baterky, ze kterých šlape ještě dobré čtyři hodiny? Mlha. Vítr. Sníh řeže do očí. Na Prašivé končí tyče, a my proto místo v Hiadialském sedle končíme někde na jih (?) od něj ve svahu v lese. Dusáme plošinky na stany, vaříme, pod vedením Otíka stavíme iglú. Zpíváme, jíme cukroví, Omarek odpaluje Beruščin kaktus.

5.den: konečně Hiadialské sedlo - silnice pod Donovaly - Donovaly - Ružomberok - Praha

Sjezd vede lesem, sněhu po krk. Po menší odbočce zahlédneme sedlo, kde jsme chtěli včera slavit Silvestra. Na silnici zjišťujeme, že bus jede za tři hodky, dusáme do kopce do Donoval. Co jsou to čtyři kilometry v lyžákách! Pak nás již čeká jen hnusná hospoda a v tomto literárním dílku nepopsatelná cesta rychlíkem Excelsior. Snad by to zvládl Kafka nebo jiný, talentovanější člen oddílu.

Expedice „Zmrzlý hnát“ 22.11. 2007 – 24.11. 2007

Lenka S.

Den 1. – 21.11.

Listopadový svátek „Díkuvzdání“ pro nás znamená čtyřdenní víkend, a tak zatímco Američané pomalu rozmrazují krocany, chystají nádivky a pečou dýňové koláče (a hledají léky na zažívání), my balíme na výlet na sever Minnesoty na náš letošní poslední trek - cíl cesty Boundary Waters Canoe Area Wilderness (viz níže) – Sioux Hustler Trail (35 mílový okruh divočinou).

Cesta na sever probíhá hladce, čím více na sever, tím více sněhového poprašku. U jezera Jeanette, kde budeme nocovat první noc, je už pěkná vrstvička sněhu. „Překvapivě“ v kempu u jezera není ani živáčka, a tak obcházíme všechna místa a nakonec objevujeme jedno s hromádkou dříví. To se bude hodit! Stavíme stan, Ctirad rozdělává oheň, abychom si mohli k večeři udělat „opékáčky“ neboli jakýsi prapodivný točený salám. Hřejeme se u ohně a sledujeme, jak teploměr na hodinkách vytrvale klesá. Zima už je celkem slušná, opékáček je nutno z ohně strkat rovnou do úst, jinak je studený jako psí čumák. Občas nás z večerního ticha vyruší rána jako bičem, to jak mrzne nebo přemrzá led na jezeře. Asi v deset se ubíráme na kutě, teploměr ukazuje minus 12°C, to bude ten správný test našich péřových spacáků! Péřovou bundu necháváme v autě, vždyť je ještě podzim, nemůžeme přece vytahovat všechny zbraně. V noci příroda volá, a tak musíme ven. Je krásně jasno, sníh už nekrupe, ale vrže, což znamená, že je pěkná kosa. Honem zpátky do peří!

Den 2. – 22.11.

Ráno v sedm teploměr ukazuje ve stanu minus 8,5°C. Brrr. Ctirad hrdinně vylézá a chystá snídani, čaj do termosek (to byla chyba, měl raději vařit ze spacáku jako následující dny), já balím věci ve stanu. Snídáme, musíme při tom dávat pozor na kovovou lžící, kterou dlabeme na kámen zmrzlý pekanový pie, abychom se nepřilepili. Teploměr venku v 9 hodin ráno ukazuje minus 17,2°C. Balíme bágly, ale necháváme si stále několik vrstev oblečení, do „chodicího“ se svlečeme raději až na poslední chvíli. Popojíždíme asi 5 mil na parkoviště u začátku trailu, pomalu se otepluje, už je jenom minus 10°C ☺. Vypisujeme si povolení k nocování v divočině, které už je v téhle roční době zadarmo a spíš formalita pro statistické záznamy.

Dobalujeme batohy a rychle vyrážíme na cestu, ať už rozehřejeme „lehce“ zkrhlé nohy a ruce. Je krásný slunečný den, všude leží lehký sněhový poprašek, teplota se ustálila na minus 6°C. Přecházíme bobří hráze,

procházíme okolo řeky a taky lesem se spoustou zvířecích stop... Nikde ani stopa po lidské přítomnosti. Jenom my a divočina.

Cesta pěkně ubíhá, tábor rozbijíme asi v 15.30 na romantickém tábořišti na břehu jezera. Postup je jasný – rozdělát oheň, postavit stan, přefiltrovat vodu. Na jezeře už je asi 5 cm ledu, ale Ctirad je silák a daří se mu ho rozbít kládou. Vodu máme, stan stojí, oheň hoří, můžeme se pustit do vaření večere a nahřívání zmrzlého hnátu u ohně. Na tomhle místě se sluší poznamenat, jak Ctirad ke zmrzlému hnátu přišel. Vykračujeme si pěkně po trailu a najednou poctivá kaluž a na ní velké stopy od nějaké šelmy (musel to být vlk). Ctirad povídá: „Když to uneslo pumu americkou, tak to přeždu taky.“ A jak Ctirad pravil, tak i učinil. Křup, křup... Ctiradova noha mizí pod ledem v kaluži. Goretex bohužel nepomohl, po 2,5 letech vytrvalého nošení už je trochu zašlý. Navíc mu prosakuje do bot tající sníh, a tak tráví večer sušením bot a zahříváním ztuhlých nohou. Teploměr už zase klesá, je minus 12°C, takže s tím zahříváním to není nic moc. Z bot jsou ráno super plastáky. Brzo zalézáme na kutě, budíček máme v 6, dny jsou už přeci jenom krátké.

Den 3. – 23.11.

V noci se zatáhlo, trochu posněhává, teplota ve stanu minus 2°C, venku se oteplilo na minus 6°C. Cesta za číná pěknými úseky po skalnatých vršcích, které brzy střídají úseky z kopce do kopce s občasnými výhledy na zamrzlá jezera. Ke konci dne přichází dlouhý (a pak už i otravný) úsek s popadanými stromy. Takže podlézáme, překračujeme, přelézáme nebo obcházíme... Léta tvrdého výcviku v Humanitě teď přicházejí opravdu vhod ☺. Na plánované tábořiště přicházíme asi v 16 hodin a pouštíme se do naší rutiny – oheň, stan, voda. S vodou bychom měli trochu problém, jsme dál na sever, led je tlustší a Ctirad, zdá se, není zas až takový silák, ale naštěstí nám k vodě pomůže bobří cestička. Vaříme večeri, posloucháme krásné ticho. Ctirad někde v dálce slyší zavýt vlka. Já ne, přes čepici a kapuci skoro žádné zvuky neprojdou. Vytí vlků mi ale opravdu nechybí. Teplota je příjemná, minus 4°C.

Den 4. - 24.11.

Už se ani přes noc moc neochladilo, ráno je teplota stejná. Snídáme, balíme. Ctirad dokonce balí na několik etap – nejdřív zjistil, že si se spacákem zabalil vložky do bot, když dobalí batoh, zjišťuje, že ve spacáku zapomněl i šustku! No, pár neslušných slov padne, ale pak už konečně vyrážíme na cestu. „Stopujeme“ vlka, který si to před námi vykračoval po trailu. Občas vidíme i nějaké menší stopy, asi od lišky, sem tam od vysoké. Cestou jsme ještě zahlédli několik tetřevů, veverka a jednoho krásného majestátního orla bělohlavého a taky jsem si málem utrhla rameno při přecházení klády přes potok. Kolem poledne dokončujeme okruh a čekají nás ještě tři hodiny k autu po cestě stejné jako první den. Je jen těsně pod nulou, ale vlezlo, občas posněhává, sluníčko někde za mraky. Těšíme se, že si večer uděláme oheň a nějakou dobrou baštu na místě, kde jsme spali první noc.

Vše ale nakonec dopadne jinak. Dorážíme k autu, ale to nám nejde otevřít centrálním zamykáním. Hm, že by nám zamrzly zámky? Klíčem jde ale auto otevřít bez problémů. Pak nejde centrálně otevřít kufr, tak Ctirad zkouší nastartovat, ať se auto rozehřeje, a v tom přichází hlavní kámen úrazu. Auto si ani neškytne. Baterie je v háji! Nejspíš jsme museli nechat zapnutá světla.

S plným automatem motor nenaskočí, ani kdybychom auto roztlačili. Co teď? Přezouváme se do suchých bot, přidáváme vrstvy oblečení a dumáme co dál.

Parkujeme asi 400 m od cesty, kde občas někdo projede. Nápad číslo 1 - odtlačit auto k téhle cestě a počkat, jestli někdo pojede okolo. Auto posuneme asi o 15 m, než to vzdáme (na zledovatělé cestě s výmoly jsme neměli šanci a já si navíc stihla nabít „kokos“, když jsem zabrala a nohy mi po ledu ujely kamsi). Nápad číslo 2 – jít na cestu a zkusit někoho stopnout. Máme štěstí, asi za 45 minut jede okolo auto a jeho pasažéři – děda, syn a vnuk – nám pomáhají z naší šlamastyky. Nejdřív se nám snaží baterii nakopnout sami, ale nemají na to ty správné dráty, tak jedou k nejbližšímu baráku, kde někdo bydlí, a přijíždějí s paní, co ty správné dráty má. Propojí naší baterku s jejich čímsi a „jupí“, naše auto naskočí. Opravdu krásný zvuk! Loučíme se s našimi zachránci. Opět jsme se přesvědčili, jak jsou Minnesotáci hodní lidé. Už je celkem pozdě, kempovat už se nám nechce, kdyby se nám zase baterie nechtěla rozběhnout, a tak Ctírad sbírá zbytky sil, strká sirky do očí a veze nás domů do Minneapolis, což je asi 5,5 hodiny jízdy. Cestou domů zahlédneme nakonec i živého vlka...

Boundary Waters Canoe Area Wilderness (inspirace z www.bwcaw.org)

BWCAW je unikátní oblast, která se nachází v severní třetině Superior National Forest (www.fs.fed.us/r9/superior/) na severovýchodě Minnesoty. Zahrnuje přibližně 1,3 milionu akrů divočiny 150 mil podél hranice s kanadskou provincií Ontario. Krajina je lesnatá rovina se spoustou řek, jezer a bobříků hrází (takže rozhledy nic moc). Je zde více než 1200 mil lodních a 15 turistických tras. Vstup do valné většiny oblasti není povolen motorizovaným dopravním prostředkům ani bicyklům. Táboření je dovoleno na přibližně 2000 tábořištích, na něž je nutné mít povolení. To stojí od roku 2008 v období od května do září \$16 na osobu a pobyt do 14 dnů. Povolení je zdarma v období od října do dubna.

Dostupné Jizerky

Zuza

Když jsem se 28. ledna tlačila v přeplněném vlaku do Harrachova a snažila se skloubit sledování své jízdénkové skupinky, snídání a plánování běžeckého výletu v Polsku, ani mě nenapadlo, že bych mohla jít hřebenovou túru na Smrk. Plánovala jsem spíš obligátní výlet skvěle upravenými tratěmi přes Orle směrem na Halu Izersku.

V tomhle vláčku o třech vozech, který musel být tlačěn ještě přídatnou lokomotivou, aby se vůbec vyšplhal do Harrachova, však seděla kouzelná babička s krosnou a fenkou, která mi poradila, že v tomhle nádherném počasí musím jet po červené a koukat do dálí.

Výlet se zdařil, a protože jsem jela sama, vzpomínala jsem alespoň na lidi: První část by se určitě móóóc líbila Sestruše a spol. (tým B), druhá pak Pionýrovi, Komárovi, atd. (tým A), třetí pak nejmenovaným chrtičům, se kterými naštěstí moc často nejzdím.

Trasa Harrachov - Jakuszyce - Rozdroże pod Cicha Równia - Rozdroże pod Izerskimi Garbami (asi 12 km) je dokonale upravená s mnoha odbočkami a

běžeckým stadionem a poskytuje skejtákům možnost dokonale se zničit. Lomem Stanislaw začíná druhá část výletu a my jsme jeho „interiéru“ využili hlavně při naší další návštěvě.

Cesta od lomu přes Wysokou Kopu (1126 m n. m., nejvyšší vrchol Jizerek) na Stog Izerski je značená červeně, ze Stogu na Smrk zeleně. Na třináctikilometrovém úseku jsem značku viděla třikrát, cesta je bez tyčí a někdy neprošlapaná (na druhém výletu jsme prošlapávali třetinu, poprvé asi pětinu) a opravdu bych tu nechtěla jít za špatného počasí. Nejen proto, že bych neměla na dlani české Jizerky a neviděla celý hřeben Krkonoš pěkně ze severu, a nemohla tak mávat Lukášovi, který ho zrovna sjížděl!

Až dorazím na Smrk, budu doma! Tady začíná třetí etapa (Smrk - Josefův Důl, asi 14 km). Sjezd Nebeským žebříkem a rychle na Smědavu, musím vypít alespoň půl litru! Litř čaje na cestu v parném dni rozhodně nestačí. V restauraci sedí celá rodinka Berousů s Šedým Vlkem, takže výstup na Knajpu se při tlachání stává požítkem.

5. února jsme výlet zopakovali s Hoem a s tátou a něco vyfotili. Raději jsme jeli vlakem, který byl v Harrachově už v 7.30. Nasnídali jsme se v klidu, vlak neměl zpoždění a navíc jsme předběhli pohraničnicka, který kontroloval občanky. Hoe si přece něco takového vozit nebude!

Za celý den jsme potkali asi 15 lyžařů, povětšinou Čechů a dva Poláky, kteří šli z lomu a nesli s sebou kanystry na benzín. V polských Jizerkách je zatím docela prázdná.

Jizerskohorští sportovci

Gobo

Už sem nikdo dlouho nic nenapsal. Zdálo by se, že nikdo nic nedělá, ale není to pravda, jen o tom nepíší. Proto se informační vakuum pokusím vyplnit já. A páč jsem taky nic až tak zajímavého nedělal, nabonzuji ty ostatní, se kterými jsem měl to štěstí hovořit v horách Jizerských.

Sportovec č. 1: Hanka Turková, U Bunkru, sobota odpoledne:

Staré lyže značky Rubín, v rukou sjezdařské hůlky s koženými rukojeťmi. „Je to tu super, vůbec jsem nečekala, že tu bude tolik sněhu. Kuba si chce koupit skejtové běžky, no a dětem je budeme muset nějak vnutit. Už musím jet, ještě toho musíme hodně ujet.“

Sportovec č. 2: Hoe, Štolpišská silnice, neděle 9:30:

Vidím týpka s velkým batohem, jak se o značku státní nivelace snaží sundat vosk z lyží. Nejsou to lyže, které bych dobrovolně dřel o železnou tyč. Asi byl na bivaku stejně jako my, večer to něčím namazal a teď se mu na to lepí sníh. „Nechceš půjčit škrabku?“ A hele z týpka se vyklubal Hoe. Nebyl na bivaku, namazal takhle dole, kde byl zmrzlý sníh. V batohu má lezeckou výstroj a jede přelézt Nos. Brr, mně by se nechtělo.

Sportovec č. 3: Michal Zahradník: Nová cesta, neděle kolem poledne:

Starší členové si ho jistě dobře pamatují, pro ty novější sympatický týpek s částečně ochrnutou pravou rukou po obrně. „Tak se snažím se dodělat, ostatní dnes už nešli a musím být brzy v Praze. Vloni jsem udělal radikální krok,

koupil jsem skejtové lyže, které v životě nenamažu stoupacím voskem, letos jsem se do toho chtěl opřít, ale nějak to nevyšlo se sněhem.“

Sportovec č. 4: Jizva, Nová louka - restaurace, neděle kolem 13.00:

Před chatou zapíchnuté super lyže a kompositové hůlky. Dršťková, jelítko, pivko, zelenou bohužel v restauraci nevedli. „Jedem z Bedřichova,“ (cca 4km, pro neznalé Jizerek).

Lyžníci u Vídně

Blud

První únorový víkend. Houfec humanitníků odjíždí vokopávat soply kamsi do údolí mokrých stavebních procesů. Pojedu tam? Ó nikoli.

Na hrdém konci lana se na zmrzlé vodě bojím a bezpečnější konec lana se mi zdá nedůstojný. Ostatně, co tam? Ženeš se tam skrz půl kontinentu, celou dobu furt na něco čekáš, mrzneš někde ve stínu stoje na předních hrotech maček, za celej boží den vylezeš tři dýlky, těžkej rampouch nevylezeš a na lehkým si nejdřív vystojíš frontu, buďto vydáš půlku ročního příjmu za lesklé nové pochystátory, nebo se trápíš s desetiletou motykou a naprosto nezavrtatelnými ruskými trubkami, před deseti lety koupenými za pár piv z druhé ruky.

No a tak jsme zvolili jiný zimní sport, a to skije. Lehce jsme posurfovali na rakouských šitůryngových serverech, zakoupili mapu, zaplatili letošní alpen-fr-ajm, a v sobotu ve čtvrt na čtyři už zavrčel benzínový spalovací motor paní Fifiny, která pozřela do svých lačných útrob nejprve Jiříka a následně Husbanda.

Cesta po liduprázné D1 za namrzajícího mrhlení mile ubíhá a okolo půl deváté umístíme červenou plechovku do závěje u pily ve Šnéderflu kousek nad Puchberkem. Strojice se do turistických oděvů a nazouvajíce plastové škorňe sledujeme úchvatné divadlo, kdy se trhá nízká perverzní oblačnost a odhaluje východní svahy Šnéberku. Husband tahá ze svých zavazadel jednu plastovou pixličku s hotovými pokrmy za druhou, a tak se snídaně trošku protahuje, ale před desátou konečně vyrážíme do hor.

Nejdříve cesta mírně stoupá lesem, potom prudčeji a pak už pásy nestíhají na tvrdém sněhu dna žlabu Schneidergraben. A tak se mačky, pikl a helma stěhují tam kam patří, tj. na nohy, do ruky a na hlavu a pak už jen furt nahoru po předních hrotech za doprovodu funění a nadávek. Dvěstě metrů pod hřebenem je sníh přerušen třímetrovým skalnatým schodem a pak se žlábek ještě trošku napřímí a zúží. Konečně hřeben. Půlhodinku čekáme na Husbanda a konverzujeme s trojicí Vídeňáků, od kterých zjišťujeme podmínky v jednotlivých žlabech a volíme jako optimální variantu pro sjezd Breite Ries.

(Viz <http://www.bergsteigen.at/de/touren.aspx?ID=846>).

Po hřebeni (nebo spíš vrcholové parovině typické pro vápencové hory) stoupáme na úplný vršek šnéberku Klosterwappen (2076 m), v závětří parabol vysílačů svačíme, přejíždíme po prakticky vodorovném hřebeni k boudě Fischerhütte, sundáváme pásy a v sílícím větru jdeme s prkýnky v rukou po vyfoukaném hřebeni asi 300 metrů západně k začátku žlabu. Zde se mi při utahování škorňí pro sjezd trhá přezka, a tak vytvářím důmyslnou náhradu ze

smyce. První metry žlabu jsou ouzké a sníh je proklatě tvrdý, a tak moc elegance nepředvádím, pak se žlab rozšiřuje a maličko polevuje ve sklonu a tam čekám. Jiřík sjíždí podobným stylem.

Husband po několika metrech šoupání bokem rozumně sundává lyže a schází k nám na mačkách, u nás pak lyže opět nazouvá. Dál je sníh měkčí, ovšem objevují se vyfoukané svíslé rýhy. Zároveň přicházejí mraky. Postupně po stometrových úsecích sjíždíme a čekáme na sebe. Čekáme zrovna níže, Husband se rozjíždí, dělá oblouček, zakopává o zastrugu, lyže vyhazuje, a Husband sviští po svahu hlavou napřed. Snaží se brzdít druhou lyží, tu také ztrácí, a tak úsilně zuby nehty brzdí. Jednu chvíli to užuž vypadá, že zastaví, ale zase začíná zrychlovat, v obličejí má při tom zmateně nešťastný výraz. Nakonec opravdu zastavuje. Je z toho lehce otřesený, ale živý a zdravý, vyjma ulomené přezky na botě a mírně pochroumané brzdičky na vázání. Jdu 100 výškových metrů nahoru pro lyži (měl naštěstí brzdičky, kdyby měl sichráky, tak ho lyže umlátí). Husband opět nazouvá mačky. Než sjedeme a sejdeme k prvním stromům, tak se začíná šeřit. V lese je měkčí sníh, a tak Husband opět mění mačky za lyže a s mírným blouděním nacházíme správný směr sjezdu. Tma padá a hustý sníh nastává minutu před návratem k autu.

Skáčíme do vozu, pouštíme topení naplno a jedem okolo šnéberku skrz údolí děr (na parkovišti v Kajzrbrunu ani jeden stan! Rarita!) po šmyklavé zasněžené silnici do Švarcau v horách. Zde hledáme ýbrnachuťk a nakonec nacházíme apartní pokojík ve zcela prázdném penzionku za dvacku na osobu se snídaní. Ani nejdeme na pivo, jen tak vleže lokáme rum, žereme Husbandovy zásoby a slavíme jeho narozeniny.

Ráno pozřeme velmi opulentní snídani a popojedeme kousek do údolí Prajntál, kde parkujeme a vyrážíme po lesní cestě směrem na Mariazell, je to oblíbená cesta zbožných procesí a stromy okolo jsou ověšené pamětními tabulkami, svatými obrázky a jímavými verši v rozličných světových nářečích. Na sedélku Kšojdhéhe Husband tokovatí, a tak nahoru na Perškégl stoupáme pouze dva. Z vršku přejíždíme na vršek Gippel, a těsně pod vrškem důkladně svačíme a zapínáme lyže. Sjezd roklí Gyplgrábn je nejprve krásná prašanová pláň, pak trocha lesního vopruzu, pak kousek pěkného bezlesého žlábků a nakonec příjemná široká cesta až k autu.

(Viz <http://www.bergsteigen.at/de/touren.aspx?ID=968>).

Pak už jen zabalit a se zastávkou na večer domů.

Celkové dojmy: Příjemná oblast. Relativně blízko. Nepřelidněno. Bez ochránářského folkloru. Spousty dalších možností, vraždy i rodinné pohodovky. Rozhodně jsme tam nebyli naposledy.

(Jazykově neupraveno, pozn. red.)

Maltatal

Sestra

Nedá mi to a musím trochu poopravit špatné mínění, které tady vzbudil Lukáš.

1. Lezení v ledu skutečně není naší veleoblíbenou činností, ale po stavu - tak fajn, podívala jsem se sem a už se sem nikdy nevrátím - jsme se s Brtem shodli na tom, že se nám to nakonec líbilo a do Malty se ještě vypravíme.

2. Není nad spaní v penzionu. Je to sice mastňácké, ale ta teplá sprcha, postel a večerní společenské vyžití, domácí šnaps, jogurt a vánočka jsou fakt dobrá věc. Navíc člověk trochu procvičí i němčinu.

3. Zima žádná nebyla, první večer bylo slabě pod nulou, přes den pak na slunci i několik stupňů nad a ve stínu se pořád dalo normálně fungovat, i když člověk hodinu čekal, než spolulezec doleze na štand.

4. Nejlepší se šrouby zavrtávají do již existujících děr – běda, jak je člověk musí vrtat sám. V tu chvíli začně používat slovník čtvrté či páté cenové skupiny (tady nepublikovatelný) a pištět - Evušó, co mám dělat, bojím se, nejde mi zavrtat šroub, doprdele, Evušó, pomóc. A nakonec se cvakne do cizího. Kuba a Bidlo jsou toho svědky.

5. Mačky je dobré zkontrolovat před každou délkou. Není to úplně sranda přidělovat si ji, když visíte za cepín.

6. Bez brýlí a ochranného náhubku ani krok. Batohy je nejlepší mít dva, jeden vpředu a druhý vzadu. Jinak si člověk rozbije ret či oko a omlátí ho padající led ze všech stran. Jinou variantou je být na nástupu včas a házet led na ty pod sebou.

7. Do seznamu známých stylů a technik používání cepínu přibyl o víkendu ještě jeden nový. Takže kromě Matyho expanzivního stylu (lezení obouruč s přískoky), Vencovy obouručky (to když má člověk jen jeden cepín) a Evušina okopávání brambor (viz Husbandovo video z Tater) ještě přibyl Kubův klátivý styl. V reálu to vypadá, jako byste se opili a nemohli se trefit. Cepín se klátí ze strany na stranu a ne a ne ho zaseknout. Na jeho omluvu musím říct, že druhý den jsem lezla dost podobně. V levé ruce už nebyla síla a do tvrdého ledu se cepín prostě nezasekl. Takže jsem akorát celou délku ječela - dobééééér, dobééééér, nafest! sedím!

8. Při lezení se člověk dobře pobaví a seznámí se spoustou nových lidí. Jak tak čeká hodinu dvě na štandu, stihne toho probrat opravdu hodně...

9. Když řeknete spolulezci, že mu už zbývá jen pět metrů, měl by se opravdu pokusit najít do těch pěti metrů štand. Jinak se pak musí druholezec odšťandovávat, připosraně popolézat nahoru a tetelit se strachy, že ty podivné uzle, které si na sedáku udělal, protože se nestihl navázat, ho v případě potřeby udrží. A radši si nepředstavovat, že prvolezec má nahoře jeden šroub na deset metrů a kdyby teda jeden z nich spadl, tak se oba řádně proletí a bůhví, jestli je ty pochybné šrouby udrží. Nebo taky na sebe nemusí oba lezci vůbec slyšet, ten nahoře neleze, ten dole taky ne a jen si sprostě nadávají.

10. Ale určitě to stojí za to. Teď mě po třech dnech konečně přestalo bolet celé tělo a docela uvažuji o tom, že bych zas jela na nějaké ledy. Třeba i do Malty, kdyby to nebylo tak daleko.

Pallavicini

aneb česko-slovenská horolezecká maturita

Tomas

Trochu úsměvný ale sakramentsky pravdivý název. Lezu už hrozně dlouho, ale na výstup Pallaviciniho žlabem vedoucím na Grossglockner, nejvyšší horu Rakouska a východních Alp, jsem našel odvahu až teď. V létě jsem stanul na vršku po zdolání Hoffmannovy normálky. Výstup ze severu roklí jsme naplánovali letos v únoru a 9. - 11. června jej úspěšně zrealizovali. Přestože pár dní předtím napadlo v Alpách od třiceti centimetrů do jednoho metru sněhu a já několik nocí doma ve snech jezdil žlabem s lavinou. Do týmu jsme přizvali nic netušícího Pojídače, což byla tak trochu moje další noční můra. Nikdy jsem s ním nebyl v horách a nevěděl jsem, co od něj můžu čekat, jak poleze, jestli to nebudeme muset otočit, jestli se to tam vůbec dá otočit, jestli to bude lezitelné...

Cesta do bivaku nám trvala přes šest hodin. V poledním vedru, po skále, po suti, v trase pádu převislých séraků i ve sněhu. Každý si prožil své. Já se ošklivě spálil, Michala bolela hlava a Pojídač dorazil takřka na pokraji svých sil v menší agónii. Do večera jsme spali a odpočívali. Bivakovací bouda je velmi stísněná, oficiálně pro osm lidí, v deset večer dorazili dva skialpinisté a po jedné v noci ještě jedna německá dvojice. Jen co přestali šramotit, my začali vstávat a balit. Byly dvě ráno. Báli jsme se lavin a kamení, a proto jsme vsadili na rychlý sólový noční výstup. Ve 3:30 jsme stanuli pod nástupem a začali za slabého svitu čelovek ukrajuvat první metry nástupového kužele.

„Kde je odtrhovka?“ „Voe, už jsme nad ní,“ konstatuje suše Mišo. Ptám se několikrát posledního lezoucího Pojídače, zda je v pohodě, a slyším celkem přesvědčivou kladnou odpověď. Vládne mrazivé tmavé ticho, čerstvého umrzlého sněhu je asi třicet centimetrů. Ledovec Pasterzee je o tisíc metrů níž, už jen pád na nástupu znamená velké riziko. Padesát metrů nejužšího místa celého žlabu je po chvíli za námi. Držíme se pořád vpravo, podél ledového žlábků, kudy se nepřetržitě sypou malé lavinky zmrzlé krupice. Několikrát ten žlábek musíme překonat, neboť výš jsou vyfoukaná ledová místa a my chceme postupovat bezpečnějším firmem.

Zvláštní pocit, postavíš se mačkou do žlábků a vidíš, jak to botu za vteřinu obteče, až celá zmizí. Vzpomínám na útržky článků stažených z internetu i na Čecha, který tu před nedávnem spadl. Dodržuj pořád pravidlo tří pevných bodů, hučí mi v hlavě. Přesto se přistihnu, jak jej několikrát poruším. Pospec s Márošem tu jeli na lyžích – šílenost, hazard, ale dobrý výkon! Pomalu svítá a teplota je hluboko pod nulou. Postupujeme poměrně rychle, přesto se žlab zdá být nekonečný. Sklon se zvyšuje na 55 stupňů a nohy začínají bolet od neustálého stání na špičkách. Častěji odpočíváme. Lezeme stále sólo, každý sám za sebe, teď již v levé části kuloáru. Občas mám pocit, že mě batoh převáží a já spadnu. Už dávno mám vypracovaný svůj rytmus, přesto červík „co kdybych uklouzl a nezastavil“ stále hlodá.

zimní lezení a pulováni

Dole za Pojídačem se objevily dvě postavičky. Jsou to Němci z Pasova, kteří dorazili v noci do bivaku jako poslední, dvě hodiny si schrupli a teď nás pomalinku dohánějí. Sejdeme se všichni až před posledními osmdesáti metry mixového lezení. Nastává překerní situace, nenacházíme první bezpečný štand se dvěma borháky, asi je někde pod sněhem a ledem. Mišo okamžitě nastupuje a stále nejištěn zdolává i s batohem nepříjemný pětmetrový úsek strmých mixů k prvnímu postupovému borháku. Vytahujeme konečně lana a brzy za mrazivého vichru překonáváme vrcholovou převěj. Je 8:45.

Vystoupíme jen na Malého Zvoníka, zuřivě fouká. Na hlavním vršku jsem byl loni. Bolestivé puchýře v obličejí velí jednoznačně dolů. Na chatu arcivévodý Jana je to blízko, překonáme exponovaný hřebínek a slezeme pár set metrů vysněžených strmých ploten a svahů. Vůbec to tu nepoznávám, v létě to byl čistě skalní výstup, nyní panují zcela zimní podmínky. Chata je zavřená, funguje pouze winterraum. Jsme tu sami a celý den a noc jíme a spíme. Zimní spacáky a vybavení přicházejí velice vhod. Vichřice zuří celou noc.

Ráno je nádherně a Taury máme ve vycházejícím slunci jako na dlani. Za hodinu sestoupíme více než kilometr převýšení. Jsme v bezpečí, jsme zdraví a Pallaviciniho máme v kapse. Vyslovuji uznání statečnému Pojídačovi a smekám před byt' jen pěti, tak velmi nebezpečnými metry, které zdolal jen ve zbraních Mišo.

Resumé:

Výstup Pallaviciniho roklí: spodní dvě třetiny firm 50°, horní třetina firm 55°, poslední dvě délky: 80 m led 60° a rozbitá skála III, vrcholová převěj sníh 80°.

Délka výstupu: 600 m; 520 m sólo, 80 m jištěných

Čas výstupu: do bivaku 3250 m, přes 6 hodin, roklí na vrchol 5 hodin

Účastníci: Mišo, Tomas, Pojídač

Jak se šlape na Dámávánd

Radek

Asi začnete ve vesničce Reyneh. Tam se dovezete tágem, ale raději busem z Teheránu směrem na Amol. Bus vás vyhodí u odbočky a serpentinky nahoru vám pomůže zvládnout najaté auto. Asi vás hodí k lezecké základně nebo k některému horskému vůdci. Odlehčíte batohy o nepotřebné krámy a vezmete čtyřkolku směrem k mešitě.

Mešita stojí ve výšce asi 3000 m. Proč zrovna tady někdo stavěl hnusnou budovu s krásnou pozlacenou bání, mi nejde do hlavy. Když máte smůlu a jdete v hlavní turistické sezoně, zkásnou vás tu o dvacet doláčů za výstup na kopec. Když jdete jindy, jdete zadarmo. Už první noc v mešitě je cítit výška. Spánek je velmi lehký.

Dejme tomu, že jdete se skialpama jako my. To potom vůbec nevíte, jak daleko vás džíp zaveze. Nejbližší sněhové pole může být sto metrů pod mešitou nebo taky dvěstě. A spíše než na datu cesty to závisí na tuhosti zimy. U prvního sněhového jazyku přes cestu končí vození, dál po svých. Lyže na batoh, jazyk na vestu. Netrvá to dlouho.

V mešitě se spí dobře, jsme sami. Sestupující íránští horolezci nám říkali, že v shelteru čekali dva dny na počasí. Ráno si dáváme lyže na záda a valíme vzhůru. Na prvním souvislém sněhu nazouváme skialpy a pak už jen nekonečně stoupáme. Sklon je mírný, sníh pod prudkým sluncem měkne do břechů. Slunce se nás snaží umlátit, odrazy do sněhu do nás nemilosrdně buší. Druhý shelter je ve výšce 4100 m. Je tu citelná zima, fouká, dech se krátí a jsem trochu otupělý.

Komár doráží asi hodinku po mně. Vaříme čaj, další čaj a ještě více čaje, potom šumák, pak těstoviny s tuňákem. Hlava pobolívá, ale už je mi tepleji. Zalézáme do spacáků. Komár má svůj Extrém – do slova a do písmene. Během devíti použití v minulých letech mu spacák dosti slehnul, což teď spí ve výšce čtyři dva v takovém lepším třísezoňáku. Jó, spacáky Rock Empire pro drsoně! Vivat peří, vivat Pašek!

Ráno se mrcasíme, dopoledne se mrcasíme a odpoledne konečně vyrážíme na aklimatizační výstup. Jdeme na lyžích, ale Komárovi to v traverzech klouže (má carvy a rovné pásy), mně o něco méně. Nedostáváme se příliš vysoko. Výškoměr ukazuje 4600 m, když se nám už nechce dál. Zapichujeme lyže do sněhu, necháváme si tu jeden batoh s matrošem pro „vrcholový útok“. Pak jen šupajdy dolů. Je mi blbě, nemůžu dýchat, klopýtám, občas sebou fláknu na sníh. Při jednom takovém klopýtnutí ztrácím z batohu hůlky. Přicházíme na to příliš pozdě a ve zhoršujícím se počasí s větrem a sněžením nemám nejmenší chuť se ještě zdržovat, natožpak se vracet. Jak půjdu do kopce nebo budu sjezdovat bez hůlek, vůbec neřeším.

Celý den čekáme na počasí, mrzeme i ve spacácích a nadáváme. Odpoledne přicházejí dva studenti. Dochází nám benzín a jídlo kvapem mizí. Komár se nabídl, že následující den sejde do vesnice pro zásoby a možná i pro hůlky.

Zůstávám v shelteru s věcmi a Íránci a mrznu. Kluci po desáté vyrážejí do vánice směrem k vrcholu. Předtím mi ještě nabídli první i poslední ke snídani, chabě jsem se jim pohostinnost snažil oplatit. Nakonec jsem to vzdal. Cokoli jsem jim nabídnul, nacpali mi dvakrát tolik. Sami asi nevěřili tomu, že dojdou až na vršek, ale nepálilo je to. Jsou místní, když nedojdou dnes, podaří se příště. Komár dorazil k večeru, v nohou dva kiláky převýšení, přežil autonehodu, potkal Poláky, nakoupil, přitáhl hůlky a vůbec toho hodně stihnul!

Celý den čekáme na počasí a nadáváme a mrzeme. Víme ale, že už zítra by mělo být hezky, počasí vhodné přinejmenším na to, abychom si snesli lyže, které jsou už několik dnů zapíchnuté pod skalou o 400 metrů výš.

Ráno nepospícháme. Po deváté se vydáváme k lyžím. U nich zjišťujeme, že máme dobrý čas a náš výlet se mění ve vrcholový útok. Lyže necháváme na místě, na traverzy po nafoukaném napadaném sněhu nemáme nervy a šest kilo navíc by nás neúnosně zdržovalo.

Daří se nám stoupat asi 200 metrů za hodinu, když si vybereme špatně terén, jen 160. Snažím se pravidelně ucucávat z termosky, abych zabránil dehydrataci, a trochu k tomu požírat rozinky z kapsy. Myslel jsem si, že budu lépe aklimatizovaný. Funím jak lokomotiva. Střídavě prošlapáváme, snažíme se příliš netraverzovat sněhovými poli a pálit přímo nahoru sněhem, skalou, sutí. Vůbec si nejsem jistý lavinovou situací. Hodně sněžilo a foukalo, na druhou stranu však vypadají sněhové vrstvy slušně spojené, nenacházíme žádnou

kluznou vrstvu. Od výšky asi 5100 m jsou jen namrzlé oblázky, kvůli silnému větru se tu neudržel sníh.

Vrchol se zdá být strašně blízko, ale podle výškoměru bychom měli být ještě dobrých 400 metrů pod ním. Tuším nějakou zradu, nicméně se navzájem ubezpečujeme, že to, co vidíme, vrchol skutečně je, a valíme nahoru, co to dá. Začíná foukat a počasí se trochu kazí. Podle všech metodických pouček bychom měli raději sestupovat. Oba ale víme, že zítra bychom na výstup už fyzicky neměli a pak nám může počasí opět udělat čáru přes rozpočet. Před pátou jsme nahoře. Výškoměr tvrdí 5500 m, ale nad námi už doopravdy není kam stoupat. Jsem trochu zmatený: V některých mapách má Dámávánd výšku 5610 m, jinde 5670 m, ale tohle je zatraceně mimo!

Nahoře jsme hlavně rádi, že už to dál nevede. Vrchol si moc nevychnutáváme. Fotíme jak japonští turisté. Jsme utahaní, je nám zima, je pozdě, horší se počasí a čeká nás 1500 metrů sestupu. Výhledy se nekonají. Mám toho celkem dost, na sestupu mě bolí hlava víc a víc. U lyží si dáváme lehkou pauzu a pak už jen sjíždíme k vytouženému spacáku. Opět nastupují moje obavy z lavin. Komár povídá: „Nemám holku, jedu první!“

Dáváme si řádný odstup. Na začátku se snažím jet krátké oblouky, abych moc neřezal svah, ale nemám na to. Tak si říkám, že to prostě ujet nesmí, a šudlím svah, jak se dá. Nejedná se o žádný extrémní sjezd, jsme dost hotoví, v podmračeném šeru je houby vidět a sníh je dost proměnlivý. Od ufoukané desky po prašan po kolena. Elegance jde do kytek jako první. Několik oblouků, nechat stehna odpočinout, vydýchat, hlava třeští.

Poslední obloučky se přece jen snažíme točit pro diváky. Vidíme totiž, že do shelteru přicházejí další nocležníci. Vzápětí už se v bivaku neparujeme jako drsňáci, co zrovna ten kopec sjeli. Jeden z Poláků má GPS, což rozřeší záhadu chybějících 150 metrů. Shelter udávaný na všech mapách ve výšce 4100 m, má ve skutečnosti výšku 4228 m. Pokud přičteme neznámou chybu výškoměru a nejistou výšku hory samotné, vychází to zcela a úplně přesně.

Další den ráno balíme, vybíráme vhodné sněhové jazyky a sjíždíme nějaké dva kilometry stále více měknoucí břečkou. Skluznice trpí. My se však těšíme na to, že budeme konečně večeřet něco jiného než jen tuňáka!

Sem bych chtěl někdy vytáhnout nějakou ženskou

Filipes

Tuto v Humanitě už klasickou hlášku pronesl kdysi Tomas na vrcholu Taktovky. A hned se ozvala Kláruše, že by si jako dovolila zařadit svou maličkost též mezi ženské. Tomas tím nepochybně myslel svoji ženskou, a jak se tak na vrcholku věže zasní, nevážil dostatečně slova. Stejná hláška docela přesně vystihovala moje pocity na vršku nedaleko stojícího Kapelníka.

To je věž, ke které mám vztah přímo nostalgický. A dost dlouho se mi na ni nedařilo vzít žádnou ženskou, natožpak svoji. Poprvé jsem se na vršek podíval normálkou, a to vcelku neplánovaně v rámci šprtání na úplně poslední státnici. Cestou ze Sušek jsem usoudil, že nalívat do palice nějaké zatracené optimalizační modely můžu příjemněji v chládku pod pískovcovou věží na Hrubici než na děsivě rozpálené koleji na Jižáku.

Lebedil jsem si se svou hromadou papírů pod Sfingou, když šel okolo Mistr pískař se svou slečnou. A jestli si s nimi nechci na něco vylézt, no vlastně proč ne. Vybral nějakou pavučinami ověncenou spáru s nepříjemným traversem pod kruhem. Nahoře jistil o nějaké, podle mě naprosto pofidérní hodinky; zajímalo by mě, jak by to dopadlo, kdybych někde vyplachtil – prý věděl, že se mi to nestane – asi rozený optimista. Na dotaz, proč leze tak hnusné cesty, když je okolo nespočet mnohem hezčích, odpověděl poměrně logicky, že někdo musí lézt i ty hrůzy, aby ty hezké nebyly příliš olezené. Jako další cíl vybral na naléhání své slečny klasiku klasikovatou - Kapelníka. Radši jsem se ujistil, že fakt nepřekážím, ale byli to pohodáři a nikam nespěchali. A navíc byl všední den, takže pod Káplem nebyla obvyklá fronta čekajících i lezoucích rodinných „autobusů“. Mistr pískař si normálku aspoň zpestřil nějakou opět hojně pavučinatou spárkou v horní části. Ten den jsem taky poprvé viděl pověstné pískařské papuče podlepené mechovkou. Prý je na ně zvyklý, dobře drží v rajbasech a lezečky že je třeba šetřit na těžší cesty. Inu stará škola, přestože borec nebyl o moc starší než já, tehdy taky ještě student. Nechápal jsem, jak se mohl tou těžko zajištělnou spárkou v klidu vyškrábat nahoru. Nahoře jsem byl spokojený jako želva. Byl to pro mě jeden z nejhezčích lezeckých zážitků, přesně kvůli takovým jsem po jedněch prázdninách spojených s popolézáním na hruboskalských věžích začal shánět parťáky na lano a jezdit lézt aspoň na Srbárnu. No, ale jak už řekl strýček Tomas, chyběla tomu ta (správná) ženská.

Tuhle pseudonormálku jsem si pak vytáhnul další léto, to už mi s lezením nekolidovala škola, ale pro změnu vojna. V touze po nevšedních zážitcích a taky z neznalosti nejobvyklejší linie jsem si neomylně vybral tu nepřilíš hezkou, a tudíž málo lezenou „pavučinovou“ variantu. Nakonec to nějak šlo, i když dost blbě, tak aspoň teď už na prvním, ale zase bez ženské, takže někdy jindy znovu a lépe.

Na mého oblíbeného Kápla vede taky jedna z mála cest, které jsem si kdy chtěl vylézt na druhým, a to megaznámá Údolka. To se mi bohužel už asi nesplní, protože takovouhle záležitost neleze ani Hoe každý den, a těžko říct, jestli ještě někdy polezu tak, abych v cestě i na druhém nevisel jako pytel brambor a nelámal stupy jako nějaký trouba. Přece jen osmy na Hrubici mají trochu jiný rozměr než na Panťáku, díky místy ne zcela kompaktnímu pískovci.

Jednou jsem do Údolní aspoň nakoukl z Jeschkeho stěny. Tahle cesta není asi tak hezká jako normálka, ale zato se na ni nemusí stát fronta.

Mým spolulezcem byl budoucí manažer průzkumných jednotek. Nevím, jak se naučil vést lidi, ale v jištění měl značné rezervy, což dokládá můj čerstvě podvrtnutý kotník z Prachovek. Traverz jižní stěny probíhá po něčem, co bych přirovnal ke vztyčeným sloním uším – různě vyčnívající tvrdá pískovcová šlupka odemletá vodou do útvarů, které lze obhazovat smyčemi i po nich vesele hopkat, ale jejich pevnost se špatně odhaduje. Cesta potom standardně ubíhá kdovíkam vlevo, snad skoro kolem celé věže. S orientačními problémy jsem počítal už dopředu, proto jsem s sebou do stěny vzal i knižního průvodce, ale zdálo se mi, že nás směřuje do jakési dost divné hlemzárny. A tak jsme zvolili typický Filipsův postup nahoru, tedy bez ohledu na „zavádějící“ popisy v průvodci někudy, kudy se zdá, že by to šlo a snad by mohla jít i slušná smyčce, a pak se uvidí. Těžko říct, co jsem to vybral za směr, šlo to fakt blbě a ty milé smyčce nějak nebylo kam založit, ale nakonec to celé skončilo tím lepším z možných konců, a to bezpečně u vrcholovky. Fuj, takhle už víckrát ne, přátelé, příště už jedině hezky v klidu tou nejnormálkovatější normálkou kolem velkých hodin a konečně s tou (svou) ženskou.

Želvičku jsem zatáhl do Ráje na pískovce, hned když jsme se znali pár týdnů, slovy dva. Kupodivu se vůbec nebála, tak jsme postupně přelézali vyhlídkové klasiky a kochali se rozhledy. Další rok jsem využil příležitosti, když pod oblíbenou cestou na Zlatou vyhlídku tábořily celé dvě rodinky. Zatáhl jsem Zuzku pod Kápla a cestou ji zpracoval, že je to vlastně podobná obtížnost jako Údolka na Podmoklu, která se jí moc líbila, že na to určitě má a že se kvůli takové monumentální věži, jako je Kapelník, vyplatí něco trochu zkousnout a nalézt do něčeho těžšího než do pětky. Největší problém byl tu moji ženskou dostat přes nástupovou spáru - prostě nemá spáry ráda a ty převislé se jí nelíbí. Jinak je cesta pěkně nezáludná s typicky hruboskalskými rajbáky doplněnými vyšlapanými kapsami. Moje Želvička má však asi nejraději zapisování do vrcholovky, slunění na vršku a samozřejmě slanění. Když jsme pak spokojeně piknikovali u pramene Kořenského, přišli za námi nějakí polští turisté a ukazovali něco ve foťáku. Fotili si z vyhlídky Kapelníka a jako malé blešky tam byli i Filipes se Želvičkou. Tak máme aspoň fotku na památku. A to je celé povídání o mojí asi nejoblíbenější pískovcové věži. Určitě se na Kapelníka ještě podívám, samozřejmě jedině s ženskou, a jednou třeba i s malými Želvátky, jestli se v té době na tuhle věž a vůbec na pískách bude ještě smět lézt.

Mrcasení v Ádru

Sestra

Po několikadenních spekulacích, zda pojedeme na prodloužený víkend s Humanitou nebo s Hosohopem do blízké či vzdálené ciziny, jsme se nakonec rozhodli pro víkend v Adršpachu. Brto tady začínal kdysi dávno lézt, nejdřív s tátou a potom se skalními členy frakce Ušatá veža tým, z nichž dnes 90% již dávno neleze.

Taky mi už asi dvacet let slibuje, že mě vezme na Starostu, ale zatím tam vytáhl jen asi deset kamarádů a mě nikdy. Nastal čas platit dluhy.

Zatímco všichni už dávno někde lezli (třeba Yetti vyrážel z Prahy ještě za tmy), my jsme se dovalili ke Kláruši asi v půl desáté (poté co Brto překonal tradiční ranní záchvat nevolnosti a čtyřicetistupňovou horečku, která ho chytá pokaždé, když vyrážíme ráno do skal). Po cestě nám vyhládlo, a tak jsme se v České Skalici stavili na náměstí v cukrárně a spořádali šest chlebiček (dohromady samozřejmě), tiramisu, rybízovou pěnu, větrník a tři café latte. Takto posílnění jsme mohli směle vyrazit na zbytek cesty a ve dvě odpoledne jsme byli v Ádru jako na koni.

Protože jsme byli líní ujít těch pár metrů navíc z parkoviště, zaparkovali jsme až u Peňáka a do skal vlezli samozřejmě mimo vstupní bránu (já i Brto jsme si zapomněli průkazy doma) kolem Ozvěny. Na Starostovi bylo volno, a tak jsme se po několikaminutovém průtahu (řešili jsme, zda s sebou vzít sluneční brejle a foťák) navlíkli do sedáků a Brto se jal mrcasit vzhůru slizkým úzkým komínkem. Po zkušenostech, které jsem s ním do té doby v Ádru měla, mě velmi příjemně překvapil.

Do té doby zapytlil, co mohl, byť obléhal třeba Sud ze všech stran a nepomohla žádná umělá jistící pomůcka (nahazování kruhu, stoupání pomocí přineseného kmínku či pařezu...) a po několika hodinách jsme zpruzení odcházeli na Křížák. Tentokrát pídalkoval nahoru ostošest a za chvíli jsem si kotníky, ramena a lokty odírala v slizokomínu já (no, nešlo mi to, opět jsem to musela prasit venkem; měla jsem pocit, že hlouběji se nedostanu, a na fotkách pak bylo jasně vidět, že mám celou prdel i ramena venku) a pak Kláruše, která bryskně vyvzlínala nahoru.

Po nejhynusnějším místě cesty následovalo nejadrenalinovější - docela dlouhý přeпад s překročením do rajbasové stěny, chyty na tření, nohy taky. Brto opět neodolal a předvedl, co je v Hosohopu učí - nahodil kruh, a lezl to tedy spíše na druhém. Já jsem tak tak dosáhla a Kláruše už byla napnutá jak špageta a na oblou hranku nedosáhla. Tohle nás emocionálně vyčerpalo natolik, že následující komínek lezla Kláruše asi půl hodiny, neustále se chechtala, stahovala si tričko, eroticky vlnila prsama a nakonec lezla zadkem nahoru a hlavou dolů. Třetí štand byl nicméně dobit a vláček pokračoval dál.

Rajbákový koutek Brto s trochou funění a morální podpory spolulezkyň dobyl, pošlapal mi při stavění břicho i ramena a už byl na vrcholu, my pak chvíli po něm. Nahoře jsme neodolali a nafotili první snímky pro Sejkovu plánovanou outdoorovou pornostránku - ovšem pouze s lehkým erotickým nádechem, protože dole bylo plno turistů. Avšak lezci žádní. Trochu nám to přišlo divné, ale pak jsme si řekli, že asi všichni jeli lézt do Arca a pískařská klasika většinu překližkářů netáhne.

Po několika slaněních jsme přistáli u batohů a zjistili, že jsme byli v cestě tři hodiny. Já a Kláruše jsme se chtěly jít už družít k Peňákovi na pivo, ale Brto nás nakonec ukecal a nahnal pod Milence (s tím, že když už jsme oděni ze Starosty, tak nás pár dalších škrábanců nerozhodí).

Nejsme žádní Úžasňákovi, takže jsme se rozhodli pro klasickou cestu, která začíná v nejtemnějším a nejužším místě komínu mezi Milenci (brr, ta zima!). Následuje asi čtyřicetimetrové lezení komínem (jak jinak) - nejdřív je docela široký, ale pak se hodně zúží a člověk se zase kroutí a sápe jak žížala, funí a sípe jak při mnohačetném orgasmu a oddechuje jak po maratónu. Stručně

řečeno, docela síla pro lidi, co jsou namlsaní ze Saska (druhý den nás bolely ruce, nohy, zadek, prostě všechno). Ale je to zábava.

Po tomhle mrcasu následují dvě délky pěkného lezení po pevné skále, v posledním úseku dokonce se dvěma kruhy asi na deseti metrech! Jaký přepych! Nahoře Brto s Kláruší ještě přelézají na Milenku, ale když vidím ten zpáteční přeskok, sedím radši na zadku. Adrenalinu si užiju dost i při slanění - už dlouho jsem se tak nevybála. Jsou to plné tři délky na naší šedesátce (která se nám málem navždy zasekne ve spáře, když udělám na koncích uzal). Pamětliva toho, jak dopadl Nudlák při slanění z Velkého Kapucína, se dolů šinu jako hlemýžď a hodně hodně se mi uleví, když jsem konečně na pevné zemi. Další tři hodiny v tahu a denní světlo skoro taky. Ještě obdivujeme Leteckou cestu, do které se ale bál nastoupit i Hoe, takže si ji asi nikdy nevylezeme.

Za tmy dorážíme do tábora za Hosohopem, kde už polovina lidí spí (není divu, když musí vyrážet v šest ráno do skal) a dozvídáme se, že v Ádru se může lézt až od prvního května. Vida, tak jsme ten den byli skutečně jediní horolezci. Ochránáři evidentně kontrolovali pouze ráno, protože nikdo nepředpokládá, že jsou i tací, kteří chodí do skal až odpoledne.

Je jasné, že jsme obhájili - vlastně obhájily - čest našeho oddílu - od ohně jsme odcházeli poslední a všechny lahve končily u nás, a tak ráno, když Hosohopo pod Yettiho bičem už mířilo do skal, my jsme se ještě váleli ve stanu. Stejně byla zima a taky jsme si nemohli nechat ujit piknik na rozkvetlé pampeľiškové louce. Asi ve tři odpoledne jsme se totálně přežraní doplazili na Ostaš, tam utrápili tři pidicesty, libovali si, že jsme toho přelezli na počet více než předchozí den, a pak vyrazili zase ku Praze.

Jak jsme přežili Adršpach

aneb Jen těžké cesty mají hvězdičky

Radek

Vlakem do Mrtvic nad Metují a stopem až k hospodě u Peňáka, to bylo ještě fajn. Bouřku jsme zaspali v altánku u parkplatzu, jen k ránu nás pozlobil boční vítr s deštěm. Ráno zamračeno, nic moc. Pesimistická nálada se brzy rozpouští jak mraky nad námi při procházce po Království. Odpoledne už hurá na Křížák! Není to špatný, takové lidsky odjistitelné cesty přiměřené délky. Nezdolali jsme nic, co by stálo za přílišné povšimnutí, spíše jsme se kochali majestátním výhledem na Ádr.

Za povšimnutí však stojí popisy v průvodci. Nesoustřeďují se na trapné určení nástupu do cesty pomocí nějakého vztažného bodu na skále (třeba vlevo od komína apod.). Popisují to prostě od vedlejší cesty. Takže Borůvková začíná vpravo do Malinové, která začíná vpravo od Jahůdkové, která začíná vpravo od... Dobré bylo, že alespoň jedna cesta na skále se vždy dala najít. Od ní se pak odpočítalo doprava a ještě doprava a ještě doprava...

Cestu Horolezecká sedma jsme zapytlili: krásná linie, jenže VIIc nepustilo. Při slaňování od prvního kruhu si Bára zkontrolovala, že má chuchvalec lana na zemi a ten druhý konec je tak akorát, za jeden fous ještě pro jistotu zatáhla, aby to bylo „jó sichr“. Posledních pár metrů proto absolvovala rychleji, než jí bylo milé, s dopadem přímo na pozadí. Zatáhla za špatný konec lana.

Večer v altánku, ráno hybaj do Himaláje. Já bloud jsem našel večer v průvodci skálu, na kterou vedou dvě cesty s hvězdičkou, pětka a šestka. Hurá, konečně něco lezitelného! Ovšem jak praví klasik: Základem úspěchu je najít správný kopec. Platí to v Tatrách, platí to i v Ádru. Když jsme bezvýsledně hledali Komtesu a zaplétali se hloub a hloub do mlází, objevilo se světélko, taková malá věžka se dvěma kruhy. Zajásali jsme, že první cvakneme, navrch už nějak dolezeme a podle vrcholové knížky určíme polohu lépe než s Pojídačovou dží-pí-es.

Tak jsem našel, cvaknul, odstranil sazeničku smrčku ze spárečky, vyfoukal jehličí, drapnul kruh, sednul, chvíli jsem se zabydloval a už jsem se vykulil do rajbasu. No potěš! Oblá hrana, nikde nic, jen mechová pole a lišejníků lesy. Bára mě zespodu povzbuzovala jak zaklínač hadů. Když jsem jí uvěřil, že jsem fakt dobrej a že to dám, jal jsem se v rajbáku stavět. Chyty u kotníků mi brzo přestaly stačit, a tak jsem ohmatával oblíny nad sebou. Když se utrl mech, za který jsem se zlehka přidržel, bylo zle. Zkontroloval jsem směr odletu a svištěl dolů.

Ještě jsem zaregistroval, že Bára stačila kousek dobat. Škubnutí lana bylo v pořádku, jen to nebrzdilo, jak bych si představoval. Ukázalo se, že jsem hrubě podcenil svou vzdálenost nad kruhem a naopak přecenil Bářinu hmotnost (tímto se jí omlouvám, je lehká jak pírkó). Já jsem při přistání škrtal helmou o padlý kmen, ona se vznášela dva metry nad zemí. Nic se nám nestalo, jen jsem z toho byl perplex a morál šel do kytek.

Zbytek dne jsme dobývali velevýznamné věže sestupovými cestami. Na Pyšné princezně nám o fous uteklo Hore zdar. Bářina kamarádka se spolu-lezcem taky nevěděli, kde jsou, tak zdolali první lezitelnou věž jen několik hodin před námi. K jejich smůle má věž vrcholovku až od r. 2003, v průvodci tedy není zanesena.

Rada na závěr: Důvěřuj Alláhovi, ale velblouda si přivaž!

Sýk opět přistižen na laně a mnoho jiných příhod

Blud

Pavel Sýkora, zvaný též Sýk, Husband či Elvis, dlouholetý člen Humanity, byl opět přistižen ve společnosti lana. Je to událost více než výjimečná, jenom nemnozí nejstarší pamětníci mohou hrdě prohlásit, že něco takového spatřili na vlastní oči.

Tak jsme zase jednou byli v Polesí ve složení já+Králik, Husband+tropická manželka, Pojídačovi, Jiřík+Kniha, Hoetzelovi a Christian, Sandra und Helene aus Dresden.

Páteční večer se odehrál ve společnosti maličkého soudku piva za vydatné konzumace jeho obsahu, což někteří těžce odstonali.

V sobotu jsme nejdříve popolézali na klasických cestách v jižní stěně Fellerovky a Hoe si udělal radost OS přelezem špekoviny Bronzový parohy VIIIb na Šachtovou věž. Poté jsme se rozdělili na několik skupinek (cyklisti, zasloužilé matky apod.). Náš vypravěč zůstal ve skupince milovníků odlehlých kvaků, která se odebrala do jedné tajemné, romantické, bezvýznamné zamešené oblastičky, kde prvovystoupila dvě věžiček, a to Hadí hřbet cestou

lední lezení v Luzemsku

obtížnosti III, nazvanou dle nestandardní lezecké techniky skákání na koulích, a věž Hlemýžď bouldrovým problémkem Hlemejšdění za IV. A pak byl Hoe vyslán do jednoho mého mnohaletého plánu na věž Milenci. (Tam se mimochodem nachází naše již devět let stará cesta Sonáta pro klavír VII, tak významná, že ji ještě nikdo nezopakoval. Věž sama je navštívena v průměru jednou za tři roky, a to výhradně přeskokem z masivu.) Hoe se vyhlézl vnitřním solivomechovo-zavhlým komínem na pilířek v mezivěží a v očekávání obtížného kroku s nadějí na pád do komína se jal hloubit d'ouru. Po vyhloubení a vyčištění d'oury zalepil oko chemickou maltou a slanil dolů; přece jenom má ten sajrajt požadavky na dvě hodiny tvrdnutí.

Sobotní večer byl výrazně klidnější. V noci spadlo pár kapek, ráno bylo proklatě studené a větrné. Opět se vytvořilo několik skupinek: Bikeři Jiřík a Kniha si udělali výlet do Mařenic na oběd, s několika terénními úseky, poznavači památek (nejčetnější skupina) navštívili zámek Löwenberg – Lemberk, od nichž se pak po návratu odštěpila výprava geokačerů (obskurní Pojídačova kratochvíle s džípíeskou a hledáním pokladu).

Vypravěč zůstal u skupiny, která po několikahodinovém taktizování vyrazila zkontrolovat tvrdnutí lepidla. Vytvrdlo. Nad ním byl hlemzací nárok doleva do dalšího krátkého komína a pak překrok doprava do rajbasu.

Hoe po rozdejchání překračuje a už zavrtává navrtávaček a už v něm sedí a hloubí d'ouru pro voko. V tom pípá telefon: Hoeho spolupracovníci se zrouna narodila dcéra. Vzhledem k plánovanému harmonogramu volíme odlišnou technologii, a to kombinaci reprofilační malty a olova. Pak pár divně rajbasovo-oblázkových kroků a již máme vršek. Cesta je pojmenovaná po právě oznámené narodivší se Lucince a má šestkovou obtížnost.

Nedělní večer byl zakončen grilováním buřtů a topinek a nakonec i odjezdem.

Kača aneb zážitek z paklenické klasiky

Tomas

Velká a Malá Paklenica, národní park nedaleko chorvatského Zadaru. Natáčel se tu slavný Vinnetou, čeští lezci o něm básní. Ani jsem nedoufal, že se tam taky podívám, když jsem na humanitních stránkách viděl těch 18 přihlášených lidí, kteří se měli nacpat do tří aut. Nu, podařilo se, postupně dorazili během středeční noci a čtvrtečního rána do kempu Marco čtyři vozy se šestnácti humanitníky.

Již v Praze jsem vytvořil poněkud neduživou stařeckou dvojici s Bidlousem a těšil se, co všechno vylezeme a zapytlíme. Po prvním rozkoukávání se na skvělém přímořském vápenci v 10-ti délkových nejoblíbenějších Mosoraškách (5c), vedoucích v centrální části Anići Kuk, jsme naplánovali 350-ti metrovou Kaču 6a+/5+A1. Kača se kroutí jako had slabinami střední částí Anići Kuk, Trapezem, mezi hladkými plotnami a pruhovanými převisy. Už pohled do průvodce dával tušit nezapomenutelné zážitky, neboť jugoslávský prvovýstupce F. Knez nepatří rozhodně mezi žádné poseroutky a jeho linie, např. v severních stěnách Tre Cime di Lavaredo, nemívají příliš mnoho opakování. Co může být nejjednodušší mezi plotnami? Pouze komíny, spáry a kouty. Nejsem milovník ani jednoho, ale večer po třech vychlazených jedenáctkách jsem to tak černě neviděl.

Pro neznalého čtenáře dlužno osvětlit, že v Paklenici převažují tři typy lezení: jednodélkové a vícedélkové vynýtované moderní sportovní cesty, vícedélkové klasické a často i technické cesty zajištěné jen skobami a vícedélkové klasiky, které jsou víceméně dojištěny nýty s ponecháním občasného původního jištění, ale kde se nějaká ta smyčka a vklínělec rozhodně neztratí. Čili člověk se vybojí, proletí, ale nezabije. A právě tento druh cesty jsme si vybrali.

Nastoupili jsme až po desáté hodině dopolední, po zkušenostech jiných Čechů, kteří stáli na nástupech hodinové fronty už od půl sedmé ráno a nakonec to stejně vzdali, protože lezci před nimi se neskutečně mrcasili. Kupodivu v cestě nikdo nebyl ani se do ní v dohledné době nikdo nechystal. Bidlo se ověsil a začal se prodírat počáteční vegetací. Na rekonvalescenta, který 2,5 měsíce nelezl, si v délkách do 4b+ počínal dobře. Vlezli jsme pod obří převislou stěnu. Do zbytku cesty (teda kromě ještě jednoho lehčího úseku) jsem nastoupil já.

Klikatící se 45 metrový kout za pouhých 6- se vyznačoval značnou expozicí a rozmanitým zajištěním. Kdybych si nehrál na chudého, vycvakal bych dvojnásobek z našich dvanácti expresek. Ale přišla první ze dvou těžkých délek. Skoro rovný kolmý spárokout, řádné lýtkáření na tření, sem tam nějaká nerovnost na přidržení či stoupnutí. Chvilí stěnkou, chvíli spárou, stále stejně těžké a padesát metrů dlouhé. Štand byl o tři metry dál než Bidlova stará devítka, ale to jsme rychle vyřešili, Bidlo se z ní jednoduše odvázal a pak znovu přivázel. Do cesty k vrcholu Anići se postavil komín, jímž obtížnost vystoupila na stupeň 6+. Lezli jste někdy něco takového? Já teda poprvé a můj parťák taky. Podivná zužující se převislotina s omlutými stěnami. S vypětím všech sil jsem cvakl první komínový nýt, sedl a nahlas, aby byl Bidlo v obraze, proč se deset minut nehýbám, rozebíral postup k dalšímu nýtu o čtyři metry výše. Dva

mizerné pokusy se stoupnutím do smyčky, knedlík v krku a skepse, že to asi nepůjde, mě vybičovaly k poslednímu, už úspěšnému pokusu. Smyčka byla dost nanic, pár kroků muselo být stejně volně, protože nýt byl vysoko. Na stanoviště o dvacet metrů dál nikterak lehčím terénem jsem dolezl zcela vyřízený.

Zbytek cesty už byl relativně v pohodě, i když do málo jištěného, třicetimetřového šikmého sokolíku a závěrečného výlezového komínku se mi už zoufale nechtělo. Na parkoviště jsme sestupovali za tmy, a protože jsme už ve stěnách (kromě Zahrádky a jeho grupy) nikoho neslyšeli, vypadalo to na pozdní příchod. V kempu jsme ovšem byli mezi prvními, ostatní lezci docházeli hodinu před půlnocí.

Cesty byly suché, místy mokré

I. díl

Hrb

„Klasika, pánové, povinná klasika,“ pravil jednoho červencového odpoledne před pár lety Tomas, když s Bidlem dorazili na parkoviště u Rifugio Auronzo. Když povinná, tak povinná. Takže i Comiciho cesta na Cimmo Grande musela figurovat na našem seznamu. Ale popořádku.

Vyrážíme stříbrným sršněm, dieselovou Felicií mé drahé sestry (ještěže je na divadelním zájezdu ve Španělsku!) v sobotu ráno s Mírou z Brna a od poloviny Rakouska nás provází déšť. Podle předpovědi nemělo být počasí příliš stabilní. Nejedeme do Itálie zbytečně? Míříme rovnou do vesnice Misurina, odkud se vine placená silnička přímo pod „Tři čimy“. Placená byla již před lety, ale 20 euro za vjezd? Vydřiduši. Přemýšlíme, zda raději nevyčkat odchodu výběrčího, ale to bychom riskovali, že od nikoho už na horním parkovišti neobkreslíme plánek výstupu. Samozřejmě jej nemáme a spoléhat se na italský popis cesty vytisknutý z internetu se nám nechce. Nakonec platíme a užíváme si 6,5 km serpentín vzhůru. Možná by bylo lepší věnovat první den aklimatizačnímu výstupu a obhlédnutí nástupu do Comiciho, ale předpověď počasí vyvěšená na chatě nás nutí vyrazit do stěny hned nazítří. Má se udělat na jeden den hezky a dál budou povětrnostní podmínky opět nestabilní.

Na parkovišti stojí jen několik italských a jeden český karavan. Po zkušenostech z minula jsem tu čekal větší provoz. Když stavíme stan, vykoukne ze dveří české dodávky sympatická žena a varuje nás, že na parkovišti chodí brzy ráno prudit jakýsi hlídač. Prý už o půl sedmé! „To už budeme dávno pryč,“ povídáme. Při cestě do chaty pro vodu potkáváme dva britské horolezce. Také chtějí vyrazit do Comiciho. Co se dá dělat, budeme mít v cestě společnost. Alespoň nás nechají obkreslit plánek výstupu.

Brzký nástup, horolezcova smrt. V půl páté pípá mobilní telefon a o hodinu později míváme Angličany snídající u svého vozu. Máme radost. Bohužel náš náskok zcela zlikvidovaly fyziologické potřeby a v podřepu za balvanem pod severní stěnou Cimmo Grande vidíme, jak nás Britové předbíhají. „My jsme byli na straně už předtím,“ smějí se, když dorazíme pod nástup. Před nimi se ještě navazuje holandská dvojka. A aby nás nebylo v cestě málo, dýchají nám na záda dva Španělé a pod stěnu pomalu přichází lanové družstvo ze Skotska. S nimi budeme za 12 hodin dobrodružně sestupovat. Na můj vkus trochu velká

lezecká párty. Španěláci nás i Angličany ve 3. délce předbíhají s tím, že na odpoledne je špatná předpověď počasí. Zřejmě si mysleli, že špatná je jen pro ně. Ani mi to nevadí, prasí všechno po skobách, a tak doufám, že jakmile se dostanou vpřed, nebudou zdržovat. Nakonec ale náš postup dost zpomalí, protože Britové vždy čekají, až se jim uvolní štand.

Raději to zkrátím. Po poledni přišla nízká oblačnost, což jsme čekali. Druhá ze tří klíčových délek byla mokrá, což jsme nečekali. Voda tekla i v průběhu asi 100 metrů lezení závěrečným koutem. Proto jsme se lijáku, jehož záclona byla patrná ve vedlejších údolích, báli jen trochu. Každopádně hledat rozumné chyty na mokřích klouzavých poličkách s blátem a s erárními skobami pod sebou, byl famózní zážitek. Z deště k nám naštěstí dorazilo pouze pár kapek. Kolem půl sedmé jsme se ocitli na podvrcholové polici a usoudili, že vrcholovou fotku tentokrát oželíme. Ve stěně jsme strávili asi 12 hodin, z toho zhruba čtvrtinu čekáním na uvolnění délky či štandu.

Během siesty na polici nás dobíhají Skoti, kteří lezli celou dobu disciplinovaně a někdy až rezignovaně za námi. Sestupujeme společně, zatímco horu halí mlha hustá tak, že by se dala krájet. Chybí tu jen ten Rákosníček. K tomu se začíná stmívat. Moc už si nepamatuju, kudy jsme sestupovali před lety s Komárem, ale skotský náčrtek sestupu mě vede místy, která jsou mi povědomá. Po jednom padesátimetrovém slanění váháme, zda vlevo, či vpravo. Žlábek nalevo nás dovede nad strmý kuloár, kde trochu nelogicky stojí dva mužáci. Když už to vypadá, že nevíme kudy kam, nacházím slaňovací řetěz. Šedesát metrů slanění na dno žlabu, kde se už dá slézat, natahuju za tmy. Ještěže mám svítilnu. Sjede první Skot s čelovkou. Sjede druhý Skot, svítí si mobilem. Sjede Míra, potmě. „Jé, já jsem ti z batohu nevyndal čelovku," směju se.

Sestupujeme žlabem asi dvacet minut; pokaždé, když už myslím na to, že si sedneme na lano a budem čekat do rozednění, objeví se mužík. Proč je sestup z téhle hory pokaždé za tmy a s někým, kdo nemá světlo? Konečně se objeví suťovisko a na něm pěšinka. O půl jedenácté jsme u auta.

Abychom ráno nemuseli platit 5 eur za každý den, co parkujeme nahoře, sjíždíme ještě večer do Misuriny. Na plácku u silnice večeříme a o půlnoci se ukládáme k spánku. V 0:20 bubnují na spacák první kapky vody. „Když tak se přikryjeme celtou od stanu," říkám a vytahuji z auta zelenou plachtu. Za chvíli prší tolik, že se přikrýváme. Než se propadnu do říše snů, cítím, jak se pod celtou začínám hrozně potit.

Ve 2:00 mě budí Mírův hlas: „Honzo, ono to nefunguje."

„Proč myslíš?" odpovídám v polospánku.

„Mám mokřý spacák."

Vystrčím ruku z pytle a opravdu, vnějšek spacího pytle je mokřý. Když se celtu něco zespondu dotýká, prosakuje. To ví každý malý skautík. Nadávám a pakujeme se do auta. V 5:00 se budím. Venku neprší. Otevírám dveře, ale přece jen ještě krápe. Usínám. V 7:00 mě budí slunce. Vytahuji karimatku a ještě na dvě hodiny nevnímám svět. V 9:00 přijíždějí s lomezem popeláři a vyklepávají popelnici, která stojí pět metrů od našich hlav. Trochu mě to vzbudí. V 9:20 definitivně vstáváme.

lezení v mimozemsku

Restday je plnohodnotnou součástí každého horolezeckého zájezdu. Snídáme, chytáme sluneční paprsky, Míra z melounu vytváří umělecké dílo „Most mezi dvěma světy“. Rozhodujeme se zjistit předpověď počasí a opatřit si náčrty dalších cest. V Cortině d'Ampezzo v době, kdy sport byl více sport a méně byznys a politika, proběhly jedny olympijské hry. My zde kupujeme průvodce (budete mít podle čeho lézt, socky z Česka!). Mám radost, je to výběr asi 75 cest s náčrty, pěkného sešitového formátu, přesně takový, jaký jsem si představoval. Předpověď počasí likviduje moje tajné plány týkající se lezení v jižní stěně Marmolady. Škoda, snad tedy někdy jindy. Tak hrozné to ale stejně není, zítra má být dopoledne hezky, pozítří celodenní slunečno!

Lezení na půlden, tak to musíme na Sellu, pomyslím si. Nástupy hned u dvířek auta, kratší cesty, stěna Piz Ciavazes orientovaná na jih... bude pohoda. Odpočinkový den před návratem na Tre Cime. A když odpočinek, tak pořádný. Vybíráme si „jen“ dvanáctidélkovou cestu Via Abram. Nebýt toho, že jsem špatně trefil nástup, byla by nádherná celá túra. Takhle máme první dvě délky pětkového lezení v nepříznivě vrstvené skále, kde nejde zajistit, namísto trojkové nástupové rampy. Jinak si ale užíváme krásné lezení ve vodou ohlazené skále. Jen kdyby ta klíčová délka neměla mokré chyty... A opět máme štěstí. Zmokneme až na sestupové pěšině. Těm dvěma, které vidíme délku pod ústupovou polici v cestě Velký Micheluzzi, tedy opravdu nezávidím. Cestou potkáváme Němce, který se nás ptá, zda jsme v cestě nenašli nějaké expresky a smyce. Před týdnem slaňovali z desáté délky dolů prý v hrozné bouřce. Ne, po týdnu jsme opravdu už na jejich zanechaný matroš nenarazili. Teď ale pryč od věží Sella, zpátky do Misuriny. Jsme zvědaví a trochu nervózní, spát jdeme kolem deváté. Zítra vyrazíme do Cassinovy cesty na Cimu Ovest.

II. díl

Odhadovali jsme to správně! Před čtvrtou ráno skutečně mýtné v Misurině nevybírají. Profrčíme bránou a Felicie uhání na známé parkoviště u chaty Auronzo. Stálo nás to vstávání ve 3:20, ale - chytří už vědí, jak pravil Mirek - tentokrát se nechceme v cestě za nikým courat. Vyrážíme ještě za hluboké tmy, obrysy Cimy Ovest se váhavě vynořují z pomalu nadcházejícího úsvitu. Za chvíli začíná být patrný i hrubý směr Cassinovy cesty. Začít za hranou, po čtyřech délkách štanď na polici, mohutný traverz a výrazným koutem vzhůru. V 6:00 si zapínáme sedáky. Ve 14:30 rozbalíme vrcholovou tatrunku, ale to teď ještě nevíme, ještě ne. Zpoza ostruhy se vynořují dvě postavy. Zaraženě na nás pohlédnou. Jde o dva Italy, evidentně nečekali, že nebudou v cestě první. K jejich cti se sluší dodat, že pokojně čekají, až zmizíme z prvního štanďu a teprve potom začnou sami lézt.

Jistím Míru na balkónku, odkud se doleva táhne výrazná police. Končí hranou, dál nedohlédnu. Zde Cassin našel v roce 1935 (!!!) klíč ke vstupu do severní stěny, jež v přímém směru blokuje pás střešovitých převisů. Míra odcupitá po polici 15 metrů ode mne, udělá pár kroků kolmo vzhůru po lištách a zmizí za hranou. Psáno jest za 7a, ale není ani náhodou. Stanoviště je krásně exponované, ve dvou nýtech jako po většinu cesty. Lana visí volně dolů, a i kdyby sahala až na zem, není místa, kde by se přiblížila ke skále. Čím níže, tím je stěna vzdálenější. Jen chvíli si vychutnáváme společný vis. Přichází druhá těžká délka. Po pár krocích berou moje ideály čistého lezení za své. Osmičky

na OS běžně nelezu, natož v horách. K tomu nám na záda dýchají Italové a za nimi naši známí Španělé. „Hola, amigo!“, haleká jeden, který mě poznal. Já ti dám amigo, myslím si a vzpomínám na náš noční sestup z Cimy Grande.

Beru do rukou fixní lano a ručkuju šikmo doleva. I tak je to namáhavé. Provoz je dlouhý, a když se napne, jsem rád, že špičkami nohou vůbec dosáhnu na skálu. Po pár metrech nechávám fix fixem a zase lezu po skále, ale co naplat, oprasili jsme. Následují tři délky stále exponovaného, avšak již pohodového traverzu, potom jedna těžší s převislým bříškem po listách a několika kroky do převisu již po větších chyttech. „Zruůůš!“, křičím na Mirka, který si vzápětí vychutná několikametrový traverz přes zurčící potůček. Ne, suchou cestu jsme tady už opravdu nečekali.

Dále nás čeká lehčí, ale stále lezecká polovina výstupu. Spojujeme délky popsané v průvodci, ztrácíme erární štandy, ale zato jsme zanedlouho v kotli pod podvrcholovou policí. Doporučený výstup pokračuje vpravo, ale původní směr Cassina míří doleva. Ubírat se doporučeným zakončením túry by znamenalo traverzovat suťovým kuloárem a zasypat lezce pod námi kamením. Jdeme tedy ve stopách klasiků a čtyři délky nejdřív rozlámaným, ale pak opět pevným terénem, nás zavedou až na vrchol.

Túra nám zabrala osm a půl hodiny oproti dvanácti uvedeným v průvodci. Vděčíme za to hlavně družstvům za námi, která nás nutila k rychlému postupu. Perník, čokoláda a relaxace delší než obvykle jsou v tuto chvíli naší odměnou. Sestup z Cimy Ovest je orientačně jednodušší než z její větší sestry, ale noční návrat nám vskutku nechybí.

Co však s načatým odpolednem? Shodujeme se, že zcela vyčerpaní se ještě necítíme. K tomu předpověď počasí, která Italům zatím velmi přesně vychází, slibuje víceméně stabilní následující den a zhoršení posléze. Nedá se nic dělat, restík se odkládá. Co tedy polezeme? Míra pošilhává po Žluté hraně, ale přesvědčit ho, že ten pravý cíl je druhý pilíř Tofany di Rozes, mi nedá mnoho práce.

Na Dolomitech je skvělé, že se dá stanovat prakticky kdekoli, a když se chováte slušně, nikdo vás neprudí. V okolí Selly se na louce pod stěnami někteří ani neobtěžují bouráním stanů, když přijde ráno. Jen mám strach, aby ta volnost aspoň v těchhle horách ještě chvíli vydržela. Pod Tofanou znám krásnou louku, kde se dá bivakovat s výhledem na horu, a když přijde čas, zalehnout kousek od auta. Tentokrát jsme na sebe hodnější a vstáváme až ve 4:30. Nástup znám z doby, kdy jsme vedlejší cestu lezli s Komárem a Evušou, je krátký a snadný.

Těžko hodnotit obtížnost cesty poté, co jsme minulý den strávili v Cassinovi. Ale měli jsme dojem, že Costantini-Apollonio byla fyzicky namáhavější. Klíčové jsou čtyři délky uprostřed cesty, z nichž dvě vedou přes střeškový převis a jedna převislým komínem. Ten se, je-li mokrý, stává nejtěžším místem výstupu, i když papírově jsou to samozřejmě ony střechy. „Neháknu to, neháknu to,“ opakuju si v duchu, když stojím na mokrých šikmých stupech, pravou ruku mám na klíč ve spárokomíně, zatímco vlézt do něj mi brání batoh, a levá šmátrá po mokré hladké stěně, nenacházejíc žádné evidentní chyty. „S..u na to,“ vzdám to po chvíli a přitáhnu se za zteřelé erární smyce v dřevěném klíně. Trochu mě to rozladí, ale hlavně od této chvíle začínám pociťovat únavu z předchozích dní naplno. Lezu silou, veškerá technika se poděla kamsi. Pohyby jsou pomalejší,

méně přesné, i vytáhnout smyč z oka skoby mi zabere jaksí více času. Dobře si svůj stav uvědomuju, znám ho z několika předešlých příležitostí a o to více se snažím soustředit a neudělat žádnou chybu. Jenže myšlenky se tak rády zatoulají k tématům „co si dnes uvaříme k večeři“ anebo „zdali piva ve spacáku zůstanou chladná“. Optimální konstelace pro průšvih. Naštěstí ale únava neznamená vyčerpání a strážní andělé jsou ve službě, takže po dalších deseti délkách stojíme na vrcholu pilíře Tofany a jsme hrozně šťastní, že teď pošlapeme už jen dolů. Na vrchol je to ještě pořádný kus do kopce, a tak se rádi odvoláváme na myšlenku moderního horolezectví, že jde o cestu, nikoli nezbyt-ně o vrchol.

Protože už nemáme sirky a na chatě je neprodávají, necháváme si zapálit vaříč od sympatického páru Italů a vezeme jej planoucí jako olympijský oheň (ostatně Cortina je pouhých 10 km daleko) dolů na luxusní louku, kde s výhledem na naši dnešní cestu vaříme, slavíme a konečně odpočíváme. Nazítří vyrážíme na sever, tedy domů. Vládne „tempo instabile“, jak nám prorokovaly italské rosničky. Cesta je suchá, místy mokrá.

P.S. pro ty, kteří ulpívají na myšlenkách: K večeři jsme měli těstoviny a piva ve spacáku chladná zůstala.

Jak se plní sny

aneb Příběh první velké dardy v horách

Jizva

Kdo viděl před rokem v Bergellu zdrchaného Jizvu klepat se v trojkách, možná neuvěří. Nicméně příběh je skutečný. Tenkrát v Bergellu jsme všichni nováčci s otevřenou pusou obdivovali Mika s Mikolášem, kteří vylezli pětkovou(!) Molteniho cestu na Badile, opravdovou klasiku, a v duchu snili o tom, že taky jednou budeme na něco takového mít. Po roce jsme vám teď s Bártem připravili malé překvapení.

Nápad vylézt něco na Třech Čimách se zrodil zanedlouho potom, co jsem je poprvé viděl na fotce (a věřte nebo ne, bylo to dva měsíce předtím) a přečetl jsem Deset velkých stěn od Radana Kuchaře. Teď šlo o to vymyslet termín a sehnat spolulezce. S Bártem jsme byli domluvení na nějaké lezení přes svátky Mistra Jana Husa, a když se v pravou chvíli objevil Filipes s plánem jet v tutéž dobu do Cortiny, což je od Čim, co by kamenem dohodil, nebylo co řešit. Slovo dalo slovo a rozhodli jsme se, že na některou z Tre Cime di Lavaredo vylezeme. Nabízející se nejznámější cestu Via Comici na Cimu Grande jsme zavrhlí coby jasnou sebevraždu. S výběrem cesty nám nakonec pomohl Tomas a pár dní před odjezdem padla volba na cestu Spigolo Giallo, kterou Tomas před časem lezl s Bidlem (resp. lezli jen zčásti, protože netrefili správný směr a na vrchol dolezli jinou cestou).

Žlutá hrana je klasikou z neklasikovatějších. Vede na předvrchol Cimy Piccoly a tvůrcem této cesty není nikdo jiný než slovitný Emilio Comici (společně s pány Varalem a Zanuttim), který ji vylezl roku 1933. Cesta je 350 metrů dlouhá, má 13 délek, z nichž většina je obtížnosti V a vyšší. Jedna délka je za VI a nejtěžší délka za VI až VI+. V celé cestě nenajdete ani jediný nýt, jen skoby. Žlutá hrana je také strhující podívanou už z přístupové cesty.

Na parkoviště u chaty Auronzo pod Cimami jsme po zajímavých cestovních peripetiích dorazili asi v jednu ráno. Já spal ve stanu stejně jako ostatní členové výpravy (Verča, její milovaný Ondra a extrahumanitní Mirek). Bárt musel spát v autě. Ne snad proto, že by se nevešel, ale jednoduše proto, že po cestě z Čech ztratil mysteriózním způsobem karimatku, a tak by neměl ve stanu na čem spát.

V pět ráno zazvoní mobil. Normálně bych se po čtyřech hodinách spánku cítil jako Šípková Růženka na rohypnolu, ale mám z nastávajícího dne pořádný nervy, a tak stojím po dvou minutách vykýblovanej před stanem a klepaje kosu se šinu k autu, kde mám v pět patnáct sraz s Bártem. Venku je fakt pořádná zima, a tak drkotám zuby ostošest. „Babababárte, tyty debbile, vovotevvví mmi toto autto, nenenebobo tatady zzmzrnu!“ V autě se snažíme do sebe rychle nacpat co nejvíc živin a pak už jen nandáme sedáky, drapneme lana a pečlivě připravenej batoh a mizíme hledat nástup.

O dvacet minut později stojíme pod nástupem Žluté hrany, jsme tu první. O další chvíli později vyrážím do zlověstně vypadajícího kouta. Nějakým zázrakem je tu skála ojetá jak na Srbsku, lámavá a ze spárky v koutě vyčnívá jen několik málo rezatých skob. Bojím se jako hovado, snažím se dávat bacha, aby mi to neujelo, a pořádně dojišťovat. Ne nadarmo se říká, že friend je nejlepší přítel člověka. Po dvaceti metrech nepříjemného lezení kouknu dolů a vidím, že jsem to s tím jistěním nepřehnal. No, koneckonců friendů mám jen pět, nejdou dát zdaleka všude a čoky se mi v podivných hlemzacích pozicích v koutě moc zakládat nedaří. Tak ještě dalších dvacet metrů strachu, že pod sebou něco ulomím, a dovlzínám oklouzaným koutem ke štandu. Je jen na skobách, ale vypadá bezpečně. Promotám mezi změtí erárních smyček jednu svojí a potěšeně odsednu. První dvě délky za V a V+ jsem zdolal najednou a to je z časového hlediska pozitivní. Bárt táhne na druhém batoh, což mu v tomhle hnusnokoutě dost nezávidím. Ze včerejšího koutu ve Via Finlandii máme ale cvik, takže Bárt za mnou dovlzínává celkem brzo.

Další délka je převislej kout za VI, takže lezu zase já. Jaký to asi bude? V hlavě se mi honí pochybnosti, jestli na to máme. No, snad tam aspoň někdo dal pod těžký místo pár pořadnejch skob. Lezu jakž takž snesitelným terénem, místy spíš stěnou než koutem, což mi sedí. Potom potkávám tři skoby blízko u sebe. Kouknu pár metrů nahoru a hned mám jasno, kde že má být to šestkové místo. Vybíhá tam takovej malej převislek z kouta, chyty nejsou od pohledu ani tak malý, jako spíš dementně položený. Ještě pár kroků a jsem v těžkém. Nesmím moc otálet, tak strčím žábu do první díry, kterou vidím, párkrát heknu, našlapu po malejch kluzkejch chytech a užuž držím horní stranu převislého bloku. Snažím se vyplazit na jeho vršek, ale nenacházím žádný nohy. Po chvíli nervozity se opřu oběma nohama dole pod převisem a nějak se tam vyhoupnu. Délka je vyhraná, ke štandu už je to jen IV+. Bárt s báglem (nebo bágel s Bártem?) vyřeší klíčový hup na převislý blok s překvapivou lehkostí. Několik dalších délek od trojky do čtyřky plus je teď na něm. Já na oplátku fasuju pěkný nacpaný báglik. S naším dosavadním časem jsme spokojeni, i když nás očiividně dohání dvojka Italů. Vypadají, že mají cestu zmáknutou, a tak máme i trochu radost, že budeme mít za chvíli nad sebou někoho, kdo bude korigovat náš směr.

Další délky, ačkoliv jsou hodnoceny jako lehké, zas tak úplná sranda nejsou. Skála je občas dost lámavá a jen velmi málokdy narazíte na skobu. Navíc od

lezení v mimozemsku

čtyřky výš se po cestě pravidelně potkáváte s vypečenými bříšky a malými převísky, které dokáží dát slušně zabrat. Italové za námi znají v cestě zkratku, kterou ušetří jednu délku, a dostávají se tak před nás. Postupně se nám také začíná zdát, že cesta zrovna dvakrát neodpovídá nákresu. Pasáž za IV+ je nějak delší, než by měla být, po spárkách z nákresu ani vidu, ani slechu. Spíš je to pěkné lezení po pevných vápencových madlíčkách, občas trochu převislé. Vtipné je na tom to, že tady nejsou žádné skoby a není kam co zakládat, takže Bárt přelezá délky buď jen s velmi řídkým jištěním, nebo ty kratší dokonce v jednom dlouhém odlezu téměř od štanu ke štanu. Začínáme být nervózní z dalších těžkých pasáží, které mají přijít, a také z toho, zda budeme dost rychlí. Počáteční těžký kout už ale máme dávno za sebou a počasí nám také opravdu přeje.

Následuje traverz V+ doleva zpět na hranu. Není nijak extra zajištěn, ale v porovnání s počátečními kouty to není nic těžkého, až na jedno krátké místo jsou pohodové stupy i chyty. Začínáme být pomalu nervózní, jak bude vypadat nejtěžší délka cesty, převislá koutová spára, která je teď druhou délkou v pořadí. Z další délky V+ si toho moc nepamatuju, hnal jsem se nahoru, abych viděl klíčovou délku. Mám ale pocit, že to bylo pěkné stěnové lezení s několika bříšky a poměrně slušně vyskobované. Šikovně vybranou přímou délkou nás těsně pod klíčem cesty předbíhá další italská dvojice. Očividně se zná s tou první. Cestu rovněž moc neřeší.

Začínáme být trochu unavení, máme za sebou osm délek poctivého lezení. Na štanu pod další délkou asi půl hodiny čekáme, než odlezu obě italské dvojky. Přešlapuju tam jako blbec, abych už už mohl do převislého koutku nalézt a vyzkoušet, jestli na klíčovou délku máme nebo jestli bídne umřeme ve stěně. V mojí vrozené škodolibosti mě potěší, že poslední z Italů na druhém v délce potupně hákuje. Nadmu se tedy jako koza, že já to jako určitě dám čistě. Ještě načechrám peří a jdu. Nejdřív slušný odlez, cvakout dvě skoby, aby byla jistota, a už je tu první těžké místo. Nesmimháknout, nesmimháknout. Plotna přede mnou je ale hladká a nevím jak dál. Nakonec najdu jeden dobrý stup docela vysoko, nakopu na něj nohu. Pak dva rychlé vratké kroky na tření na oklouzaném dolomitu a je to z půlky za mnou. Skob je tu všude spousta, není se čeho bát. Nalézám do kouta a s dobrou náladou přelézám vytrvalostní šestkovou pasáž po madlech. Štanuje se v půlce monumentálního koutu hezky pěkně ve visu asi na pěti skobách. Věším se do slušně vypadajících erárních smyček a pro jistotu to nějak prošmodrchám jednou stodvacítkou. Expozice jako prase. Pod nohama ubíhá jedna stěna převislého koutu a pod zadkem už mám jenom prázdnotu a díru asi 200 metrů až na podlahu. Do toho občas zavržou erární smyce, ve kterých sedím. Dobírám Bárta s batohem. V plotničce sice jeden krok zahákuje, ale vyčerpávající madla v koutě přelege i s tréninkovou zátěží čistě.

Dál pokračujem celkem poctivým a hodně exponovaným traverzem doleva. Potom dalších V+ stěnou přímo vzhůru, sem tam skoba. Délka končí na velké polici, kde si konečně po několika hodinách přešlapování na poličkách můžu sednout. Je krásné počasí, ale už jsme taky pořádně unavení. Zbytkový adrenalin z nejtěžší délky úplně vprchal a doléhají na nás noční čtyři hodiny spánku. Teď už chceme jen co nejrychleji nahoru, máme toho plný zuby. Italové už jsou dávno v prachu. Něco sníme, popijem, vyfotíme. Natočíme i kratoučký videíčko. Další délka IV+ pro Bárta. Nejdřív hustej převisek, potom lámavá

skála. Já mu dám IV+, Comicimu jednomu! Bártovi to trvá dlouho, poctivě jistí a pak nemůže najít štand. Nakonec zašanduje na friendu a vklíněncích. Skutečný štand nalézá až později, když už má vše vybudováno. Dál lezu já, procvakám tři skoby opravdového štandu a chystám se do poslední délky V+. Jestli dáme tohle, vrchol už máme opravdu na dosah.

Nakonec je ale docela veselo. Nad štandem nacházím už jen jednu skobu a s pořádným odlezem dolézám na malou poličku, nad kterou se tyčí další stěna, očividně dost lámavá a skoby nikde. Kurva, přece to tady někde musí být, už jsme tak blízko. Krabím krokem se posunuju po poličce zleva doprava a vyvaluju oči, abych našel, kudy to vede. Ale nikde nic. Kurva. Jenže velkej odlez dolu bych asi neslez, na to je to dost těžký, a zajistit na poličce ani nikde jinde se nedá. Poslední možnost je odtraverzovat doprava do hajzlu k velkým blokům šutrů, které slibují lehký, ale lámavý terén. Zajistit se tady můžu tak maximálně pocitem, že jsem borec a nepadnu. Vyplazím se na pár schodovitých stupňů a k velké radosti najdu štand na dvou skobách. Ještě pro jistotu obhodím smyčkou hrot, co mám u nohou, jedna skoba nevypadá moc dobře.

„Vole, tak jsem nákej štand našel.“ Fuj, mám toho dost. Nejistěnou pasáž za V+ s batohem a kyvadlem jako prase Bártovi fakt moc nezávidím. Když šťastně doleze za mnou, máme za sebou 12 délek a nad námi se tyčí poslední, pořádně dlouhá a lehká, ale nejasná délka na vrchol. Tahání už mám za dnešek fakt dost. Chtěl bych se nechat v klidu dobrat na vrchol a mít svatej pokoj. Oťukávám, jestli by se Bárt neujal vedení.

„Hele, to už je lehký, jdeš?“

„Ani hovno, jdi ty.“

No, tak teda jdu. Skoba samozřejmě žádná, je to lehký, ale už mám nervy v kýblu a občas to nejde moc zajistit. Buď není co kam strčit nebo se to láme. Kličkuju, abych našel co nejlehčí terén. Na štand za námi dolézají dva Angličani a s pravým britským klidem čekají, až odlezeme. Já mám zatím radost z každého založeného čoku. Lezu dlouho, mám pocit, že mi za chvíli musí dojít lano.

„Kolik lana?“. Nic. „Kolik lana?“. Nic. „Ty debile, kolik mám, kurva, lana?“

„Já nevím, já to nepoznám,“ odvětí chovanec Jedličkova ústavu Jan Bartas.

„Vystačí to, nebo mám štandovat?“

Jenže tam není moc kde, tak lezu dál. Po pěti metrech, na dosah od vrcholu nalézám super místo a budu štandík. Metodika na výbornou, dva tutový čoky a jeden friend na tah shora dolů, pojistit zespoda čokem na tah zdola a vypnout centrální karabinu smyčkou. Poprvé v životě tedy štanduju ve stěně 300 metrů nad zemí na vlastním. Za štand bych ale dal krk, takovej by nepostavil ani Radan Kuchař. Do vlastního štandu se ale neseďá, a tak stojím jako dement rozkročený nad údolím a všelijak se krotím, aby mě nebolely nohy. Po notné chvíli doleze Bárt a triumfální desetimetrovou délkou za dvě finišuje naší první horskou šestku.

Je půl čtvrté, nastoupili jsme v šest čtyřicet, tak hodinu jsme čekali na Italy, než odlezu. Tedy osm hodin lezení. Předběžně si blahopřejeme k životnímu úspěchu a potřesení rukou si necháváme až po sestupu (což se nakonec ukázalo jako krajně příhodné). Ještě dolézáme pár zbytkových metrů na vrchol

lezení lezení v mimozemsku

Anticimy. Přichází klasický rituál, vrcholové foto s plakátem Emmy Watson z časáku „Bravo Girl!“, a jdeme na sestup.

Jedno krátké slanění do vrcholového sedla není zrovna předzvěstí toho, že většina nehod se stavá na sestupu. Dál se jde po velké polici až k ohromnému slaňáku a několik slanění vede do sedla mezi Cimou Grande a Cimou Piccolo. Slaňuju první. Terén je položený, uzluje se nám Bártovo nové lano. Obrovské slaňáky jsou po cestě skoro každých deset metrů. Snažím se využít celou délku lana a dvakrát mi to taky pěkně vyjde. Těším se na pevnou a placatou půdu pod nohama. U třetího slanění házím lano intuitivně do kouta, kudy bych vedl slanění, kdybych ho stavěl. Po padesáti metrech stanu na rozlámané šikmé polici. Hledám kruh a o dvacet minut horečného popolézání později vyjde najevo, že já jsem slanění z Cimy Piccoly nestavěl, protože v koutě, do kterého jsem slanil, je leda hovno a rozhodně ne další slaňák. Jsem naštvanej, unavenej jak pes a domlouvám se s Bártem co dál. Mezi stěnou Cimy Grande a Cimy Piccolo je ale děsná ozvěna, takže slyším sice sebe v osmi různých fázových posunech, ale Bártovi nerozumím ani slovo. Nakonec se „domluvíme“, že mě dobere a já to teda vylezu zpátky. Takže následuje padesát metrů dost těžkého kolmého lezení, sice s horním jištěním, ale zato v pohorkách.

Když dolezu nahoru, hodím lano správným směrem, slaním ke kruhu, tam se cvaknu a radikálně prohlásím, že toho mám dost, že teď slaňuje první Bárt a že se ani nehnu, dokud nebude lano rozuzlovaný a on bude stát dole u kruhu. Demonstrativně založím ruce a celej unavenej koukám někam do blba. Začíná být zima a Cimy zahalují mraky. Není vidět ani 20 metrů na protější stěnu Cimy Grande. O chvíli později staneme v sedle mezi dvěma kopci. Občas tam prosvítí odněkud seshora pořádněj šutr, tak máme nasráno až za ušima a chceme rychle vypadnout.

Jaké je ale naše překvapení, když zjistíme, že v sestupové cestě žlabem leží čtyři metry sněhu. Navíc pořádně skloněného klouzavého firnu. Sjet se tak po držce po sněhu a nabrat kamennou suť o sto metrů dál by vystačilo i na zlacenou destičku na cintoríně u Popradského plesa v Tatrách. Kopeme v trekovkách stupy a pomalu se posunujeme dál. Bárt coby zdatný sněžný muž vynaleze techniku dvou klouzavých podrážek a špičatého šutru, který křečovitě svíráte v jedné ruce a snažíte se ho zabodávat do sněhové pokrývky. Já se posléze stávám mistrem techniky sních v botách a omrzlá ruka, když kolem sebe špičatým šutrem švihám, co se jen dá, jenom abych neujel. Malým překvápkem na konec je ještě morálová, pět metrů hluboká trhlina s poddolovaným sněhovým mostíkem, který je třeba něžně překročit. Nicméně o sto metrů sutí dál sestup končí a my stojíme na pěšině, kde už si tak maximálně zvrtneme kotník, což nás zaplaví pocitem náhlého bezpečí.

„Bárte, ty vole, my jsme to dali.“ Podáváme si ruce a postupně nám dochází, co že jsme to právě vylezli...

Via Finlandia

Jizva

Oblast Cinque Torri, impozantní východní stěna severního vrcholu trojvěže Torre Grande. Stěna je ve své prostřední třetině převislá a jediným slabším místem stěny se zdá být markantní kout, který sám o sobě působí dosti obtížně,

a navíc ve třetině stěny končí. Východní stěna Torre Nord di Torre Grande byla až do konce padesátých let panenská a nevedla v ní žádná cesta. Zkoušeli ji zdolat někteří dobří lezci, ale bez úspěchu. Uspěli až Matti Jokinen a Walter Gstrein roku 1959. Po 48 letech od prvovýstupu přišli s touto klasickou cestou obtížnosti VII- změřit své síly také Jizva s Bártem...

Torre Grande je první vrchol, který uvidíte, když přijedete ve čtvrtek ve dvě ráno do oblasti Cinque Torri a zjistíte, že tam umí bejt zasraná zima i přesto, že je pátýho července. Po ránu jsme začali sondovat, co se dá na věže Cinque Torri lézt. Kromě vybírání normálních cest se taky vtipkovalo o nelezitelných blbostech a o východní stěně, která bije do očí už z parkoviště. Via Finlandia se spíš stala tak trochu úsměvnou průpovídkou, než že by někdo uvažoval, že to poleze. Všichni byli zvědaví, co by to muselo bejt za blbce, aby do toho převisu vlezl. Určitě uhodnete, že ty blbci jsme byli já s Bártem hned potom, co jsme si první den přes trošku podivné počasí (ono v červenci sněží?) užili pěknou pěťplusku Via Miriam od bratří Dimai.

Protože Torre Grande je se svými 140 metry poměrně malá věžka („jéé, to jsme se sem táhli 800 kilometrů, abysme lezli na přerostlýho Kapelníka?“) a Via Finlandia začíná odstrašujícím komínem za VI nebo 6a, zněl plán pokořit na rozcvičení nejdřív nějakou dvoudélkovou pětku a potom vyrazit do Finlandie. Žádnou vhodnou pětku jsme ale nenašli, přestože jsme oběhli všechny věžičky v okolí a postupně si povypůjčovali průvodce od lezců pěti různých národností. Plodem této okružní cesty přes Cinque Torri bylo shlédnutí pěti navzájem odlišných nákrešů Finlandie včetně nejrůznější škály možných hodnocení. Nejkrutější hodnocení je ve smrtícím průvodčiku z humanitní knihovny, který vás pod záminkou používání rozšířené Welzenbachovy stupnice místo do domnělé IV- nažene do pětky UIAA. Poznámka o tom, že průvodce používá debilní stupnici je samozřejmě vytištěna malinkatými písmenky pod převodní tabulkou, kam nikdo nekouká, a navíc je v italštině. Hodnocení VIa Finlandie bylo tedy mezi šestým stupněm VHP (vražedného humanitního průvodčiku), VII- UIAA a francouzským 6b. Po dlouhém zevlování okolo věží jsme se tedy rozhodli vlézt nerozlezení do první koutové délky cesty a zkusit, na co stačíme.

Hned od začátku se mi to zdá nějak těžké. Náročný rozpor střídají silové sokolíky, občas kousíčky stěnového lezení, když už je to v tom koutě fakt podivný. Kout je odjištěn nýty, byť trochu morálově, a nýty nejsou zrovna tam, kde bych je potřeboval. Občas narazím na nějakou starou rezatici a vděčné jištění jsou dva fixní vklíněnce, okolo kterých je lezení docela kotel. Na šestku mi to připadá trošinku krutý. Ono totiž při pohledu zdálky jedna stěna koutu znatelně ustupuje jakoby do převisu, což vytváří velmi věrnou simulaci toho, že brzo hodíte tygra a rozsekáte si tlamu. V jednom z klíčových míst u vklíněnce mě nedostatek stupů a chytů donutí udělat rozpor rozměrů vpravdě mamutích, načež mě okamžitě chytne křeč do stehna (to když nahodím nohu do protější stěny koutu), načež musím urychleně nohu zase vrátit zpátky a skoro u toho spadnu. Fujtajksl. No nic, jedeme dál. O kus dál míjím dva do spáry zatlučené dřevěné klíny a v duchu smekám před borcem, který to kdysi vydrtil bez nýtů jen s těmahle dřevěnejma hračkama a skobama.

Dál jsou zase madla daleko od sebe, nepříjemné rozpory a vratké sokolíčky. Není si moc kde odpočinout, protože z těch rozporů bolí nohy, postupně natejká, a tak u výlezu z koutu na poličku, kde se štanduje, mám pocit, že spadnu. Na polici oddychuju jak lokomotiva a dobírám Bárta. Očividně si délku

užívá tak jako já, a když po jednom odsednutí značícím, že to nebyla prdel, doleze nahoru, mám podezření, že mě s celou Finlandií pošle do hajzlu. Koutová délka byla za VI, mají následovat délky za VI+ a VII- v převisu, takže docela upřímně uvažujeme, jestli na to máme. Cesta stěnou hodně klíčkuje, aby našla co nejlehčí terén. To znamená spoustu nepříjemných traverzů i pro druholezce a navíc obtížný případný ústup. Už i jen zdolání první délky bych považoval za slušný skalkařský výkon a utéct by asi moc velká hanba nebyla. Nakonec se uchlácholíme tím, že kouty neumíme a dál nám to bude připadat lehčí, protože jsme hrotiči z překlíčky, tak že to jako aspoň kousek zkusíme.

Po deseti metrech v další délce se nechám rozhodit dost nepříjemným traverzem bez stupů a poprvé sedám. Jsem pořád trochu rozhozenej z toho kouta, a přestože traverz je jištěn po metru a půl malejma kroužkama a skobama, mám nepříjemnej pocit. Nakonec se seberu a tentokrát to se mi traverz podaří pěkně vyřešit, což mě nakopne. Po pár metrech je vždycky pár madel, ale nějak je to vymyšleno tak, že si na nich člověk moc neodpočine. Tahle cesta je hlavně o vytrvalosti. Takže vytrvale funím a sápu se dál. Délka má tvar položeného písmene U a po traverzu doprava se o kus výš vrací zase doleva. Lano táhne a bandasky se zvětšují. Radostně dolézám na poličku, která vypadá, že po ní půjde šikovně traverznout. Po minutě horečného přechytávání spodáků a hledání něčeho na ruce nad poličkou se o něco méně radostně vracím o metr a půl níž a po polici traverzuju rukama. Na štand se ale nakonec nějak dohrabu. Po menším utrpení a jednom přidržení se presky kamarádky se na štandu u mě objevuje i Bárt a nálada se pomalu zlepšuje, i když nad námi vyrůstá převis klíčové délky, který musíme nějak oblézt.

Nakonec se ukázalo, že oněch odstrašujících VII- zas tak hrozných nebylo, byl to jeden vypečeněj výlez do traverzu, kterej jsem zfetovanej adrenalinem z pocitu, že to dáваме docela elegantně, vyřešil, a pak už zase jen klasická vytrvalostní pasáž a výsvih přes nepříjemně vypadající bříško, které pomohl vyřešit dvouprstový bočák na vyvážení. Omylem asi míjím nejasný štand a s táhnoucím lanem a docházejícími preskami se pomalinku posunuju dál v pětluskovém terénu, přičemž zvesela vyklepávám bandasky.

Následující pasáž je na Bártovi. Nevíme, za kolik to je, protože z nákresu není jasné, co je to za délku. Možná to měla být závěrečná trojka, což teda můžu s klidným svědomím říct, že nebyla. Byl tam jeden nepříjemnej výsvih, navíc dost vysoko nad jištěním, v celé délce byla jenom jedna skoba a zajistit to asi moc nešlo. O něco později stojíme na vrcholu a připadáme si jako borci. Já s jedním odsedem, Bárt trochu poškádlil stupeň A0, ale pořád jsme podali slušnej výkon.

Na vrcholu se super výhledem jsme sami – i když vlastně ne tak úplně. Teprve teď přichází ten pravý triumf a z kapsy vytahuju plakát Emmy Watson, který jsme s blahem v duši našli (společně s párem magnetických náušnic) v časopise Bravo Girl! zakoupeném ve středu večer na Rozvadově. Tehdy jsme si taky řekli, že Emmě ukážeme, jak vypadaj pořádný kopce. Blejskneme pár vrcholových fotek s představitelkou sličné Hermiony z Harryho Pottera a mažeme k sestupu. Tak jsme to těm klasikům přece jenom natřeli!

Via Finlandia vede východní stěnou na Torre Nord di Torre Grande, má šest délek III, VI, VI+, VII-, V+, III (někde jsou klíčové délky psány jako 6a, 6b, 6b, 6a). Fotečky cesty a fotečky s Emmou Watson jsou k dispozici na Humwebu.

Hanba optimistům

aneb jednotvárný týden bez mechu, deště a líných číšníků

Deny

Aby nedošlo k mylnému přesvědčení, že nováčkovský týden v Dolomitech se neoprávněně stal akcí roku 2007 ověřenou nejvíce superlativy, pokusím se nastavit všem optimistům zrcadlo pravdy a exhumovat ty nejodpornější vzpomínky pro útěchu těch několika málo jedinců, kteří tam z nějakého mysteriózního důvodu nejeli. Účastníkům však nedoporučuji článek vůbec číst, aby nezískali schizofrenní dojem, že byli někde úplně jinde.

V totálním zatmění myslí se na letošní akci přihlásilo 40 jedinců, z valné části těch, kteří absolvovali loňský zájezd do Bergellu, a těch, kteří se dali oklamat báchorkami o tom, jak je v Alpách úžasně a v Tatrách hnusně. Kromě mladých bouchačů a starých pák se přihlásilo i pár sličných novaček, netušících, co je čeká. Jo, a pak ještě taky já, jedinec mimo kategorie, který chtěl pouze využít zaplaceného členství v Alpenvereinu, a Pecorino, kterému Chiara slíbila, že zdrží-li se všech přednášek o kráse vápencových útvarů, bude mu proplacena cesta jako vědeckému doprovodu. Pecorino se ovšem na poslední chvíli rozmyslel (jeho evangelizační touhy byly silnější), ale mně stále nedocházelo, že trpkou chuť porážky ucítím hned na samém začátku.

Dva dny před odjezdem nám sdělil Giardino, že lanovkář odmítá pracovat na den Páně a že své batohy budeme muset do výšky 2439 m vynést sami. To už jsme ale byli s il Pionierem domluveni se signorem Gasparem a signorou Gasparou, že se sejdem v sobotu ráno před Salesiánským domem Dona Bosca, a nebylo úniku. Ještě jeden z účastníků se zalekl cesty, v momentu, kdy mu oznamovali tragickou novinu o lanovce, měl již sbalený batoh se sudem piva, ale natolik se věštbou zalekl, že upadl a poranil si jednu z dolních končetin. Ano, hádáte správně, jednalo se o Luccu Eresia.

Krutý okamžik nasazení batohů jsme oddalovali, jak se dalo. Koupání, likvidace českých piv, Gasparo dokonce podstrčil své nové futuristické hůlky pod kola těžkého povozu, aby měl výmluvu a mohl zůstat v hospůdce na břehu jezera, a Padre Giardino odhazoval po cestě české mince s vidinou toho, že už je nikdy nebude potřebovat, neboť zkáza je na dohled.

Bylo odpudivé vedro, které vyzývalo ke všemu, jen ne k plahočení se s těžkým batohem na zádech. Mnozí z nás vážně přemýšleli o tom, zda není hříchem být v zemi pověstné lenorou, tancem a zmrzlinou a dřít se jen kvůli tomu, abychom mohli v naprosto nevhodné nadmořské výšce provozovat nadmíru riskantní sport a po večerech likvidovat nezdravou stravu plnou umělémi dochucovadeli. Pouze Bartolomeo a Cicatrice nedbali výčitek svědomí a na prvním úseku obluzovali jakousi českou atletku s malým batůžkem a teleskopickými hůlkami. Poté, co si ji Bartolomeo prohlédl zblízka, konstatoval, že atletka není jeho věková kategorie, protože už jí začala celulitida. Další zklamání.

Bylo to prostě odporné. Pan Donini nás ubytoval v menším objektu v dostatečné vzdálenosti od hlavní chaty. Zřejmě již tušil, co jsme zač, neboť se velice dobře znal z chatařkou Katerzynou od Piec Stawow, a neodvážil se ubytovat s námi již žádného dalšího turistu. Nejen kvůli naší pověsti, ale také

proto, že v chatě již prakticky nebylo místo. Rifugio bylo neuvěřitelně vlhké. V přízemí ležela na zemi voda, v prvním patře ukazoval vlhkoměr 95% a teprve na půdě bylo možné ponechat cereálie v otevřeném sáčku bez rizika, že do rána vzklíčí.

Jak jsme časem zjistili ze zasílaných zpráv a ze zkormoučeného obličejů chataře, meteorologická prognóza nevěstila nic dobrého. S vyhýbavým pohledem hlesl chatař pokaždé *buono*, případně *nice*, a bylo mu jasné, že Humanity se tedy jen tak nezboví.

Prvního lezeckého dne se většina osazenstva vlhké chaty vydala na Cimu Margharitu, kde také pěkně zabloudila. Někdo schytl náruč šutrů na Campanile Basso, někdo pozvracel Denti d'Ambiez, někdo nenašel Cimu Molveno, někdo zůstal na bivaku na Campanile Alto, jen pár jedinců se odvážilo tvrdit, že si dobře zalezli. Tak to pokračovalo i v dalších dnech. Počasí bylo stále odpudivé. Modrou barvu v kombinaci s šedým vápencem jsme už nemohli ani vidět. Ozónová díra nám vypalovala tonzury, ničila sítnice, vytvářela pigmentové skvrny. Mnohým pomátla mozek natolik, že i během *rest daye* šli lézt na blízké skalky. Jediná moudrá Zdegna Disco odolala nástrahám sportu a trávila dny četbou kvalitní literatury, odpočinkem a společenskými hrami.

Jak jistě tušíte, ani stravování nemohlo dosáhnout domácích kvalit. Každý večer jsme z donucení a se zkřivenými obličejů připravovali nezdravé požitiny, jejichž jedinou výhodou bylo, že byly teplé. Po pěti dnech již všichni s nostalgií vzpomínali na kulinářské umění Miro Jílka a na pražské menzy. Ti solventnější se vydávali na horní chatu, aby tam po konzumaci tajemného *dessertu Pedrotti* či *apple pie* setrvali i na toaletách. Ano, správně, jediným důvodem, proč jít na odporně luxusní horní chatu, byla existence západoevropského modelu hygienického zařízení, kterého jsme dole neměli.

Ti, kteří doufali, že poslední den může alespoň náznakem vylepšit skóre naprosto zabitého týdne v horách, měli smůlu. Bylo opět *azuro*. Po bleskovém sestupu (všichni už chtěli být co nejdříve doma u svých klávesnic, herních konzolí, soustruhů a ledniček) více než polovina výpravy v záchvatu absolutní beznaděje naskákala do ledových vod Lago di Molveno. A ti, kteří tam šťastnou náhodou neumrzli, dojeli nakonec i domů.

Tak skončil jeden z nejodpornějších lezeckých podniků roku. Že dlouhodobě narušil psychiku zúčastněných, je zjevné i z toho, že většina z nich se rozhodla u tohoto odpudivého koníčku setrvat i nadále.

Trollstigen na kole

Tomas

Trollstigen, neboli Cesta Trollů, odvážně vedená silnice v jižním Norsku v pohoří Romsdalen. Dramatická, napínavá, krásná a těžká. Pojem mezi motorkáři a extrémními bikery, noční můra pro řidiče autobusů a velkých karavanů. Srovnatelná s großglocknerskou vysokohorskou silnicí v Rakousku. Trollstigen spojuje přímořské středisko Åndalsnes, nejkrásnější fjord Norska Geiranger a vnitrozemské městečko Lom. Byla vystavěná a otevřená v roce 1936 jako přitažlivá turistická atrakce. Její nejatraktivnější část s jedenácti více než 180 stupňovými zatáčkami šplhá od moře do výšky 858 metrů. Stoupání je značné, na šesti kilometrech 400 výškových metrů.

Autobus nás vysazuje na malém parkovišti. Dál nemůže, s cyklovlekem by zatáčky výše neprojel. Vjezd mají povolena vozidla do délky 12,4 m. Vykládáme kola a připravujeme se na dvoudenní přejezd cesty Trollů a Orlů. Každá jen trochu nepotřebná věc byla už včera večer z cyklobrašen vyřazena, i tak je zadek kola těžko uzvednutelný. Přešel nás smích, nikdo nemluví a jen tiše připravuje svůj bajk k výjezdu. Náladu pozvedá snad jen trojúhelníkovitá značka „Pozor Troll“, ale také vycházející sluníčko a vymetená obloha.

Pomalou vyjíždíme, každý podle svého tempa, každý sám za sebe. Ostatně takhle už to tu funguje několik dní. Mám trochu obavy, zda vydržím, dlouho jsem takovýchle stoupák nejel. Po prvních dvou zatáčkách obavy mizí, jde to dobře. Několikrát krátce zastavuji a fotím, hluboké údolí s dlouhými vodopády je úžasné. Okolo nás se šinou auta a bublají silné motorky, jejich posádky se užasle otáčejí nebo uznale pokývují hlavami. Dodává to sílu i jistou dávku sebevědomí. Cesta Trollů se totiž na kole „natěžko“ moc nejezdí.

Konečně sedlo, parkoviště, vyhlídka, stánky se suvenýry, spousta lidí, hlavně Japonců. Nohy nebolí, je to dobré, ale vyhráno ještě není a dnešní etapa zdaleka nekončí. Po krátké přestávce znovu do sedel, šlapeme ještě táhlé několikakilometrové stoupání. Teprve tady se silnice definitivně láme a klesá pětaticetikilometrovým sjezdem k moři do městečka Valldal. Brzdové špalíky se pořádně zahřívají, dole na křižovatce uhýbáme vpravo a podél fjordu jedeme do Linge, odkud pendlují trajekty přes Norddalsfjorden. Po krátkém obědě přichází druhá dnešní zkouška, zhruba osmnáctakilometrové stoupání do průsmyku Korsmyra (612 m n. m.). Je vedro a nebohého cyklistu sužují hejna dotěrných much. Silnice se lesnatým údolím jen pomalu a líně kroučí vzhůru. Míjíme pohádkové jezero Eidsvatn a objíždíme po kamenité cestě krátký silniční tunel. V Norsku cyklisté do tunelů nesmějí. Vždycky se pro ně ovšem najde náhradní stezka. Pětašedesátakilometrová etapa končí na ukrytém travnatém plácku nad silnicí. Postupně přijíždějí další, stavíme stany a vaříme zaslouženou večeři.

Probouzíme se do deštivého rána. Olověná mračna co chvíli spustí vydatnou přeháňku. I vodopády na druhé straně údolí zmohutněly. Snídani vaříme za bubnování deště ve stanu. Letní cyklo Dres s krátkými kalhotami a rukávy střídají dlouhé nohavice, nepromokavé návleky přes tretry a větrovka. Stany bleskově balíme mokré v jedné dešťové pauze a svižně pokračujeme dál. Je nutné se soustředit, Trollové si pro nás hned zrána připravili ostrý sjezd s mnoha zákrutami až k moři. Včerejších pracně nastoupaných šest set metrů sjíždím po

adrenalinovém zážitku v jemném mrhnutí za dvacet dva minut. Osprchovaný až po hlavu z mokré silnice zamykám kolo u infocentra a nasedám se skupinou starších německých turistů na vyhlídkovou plavbu po Geirangerfjordu, prý nejkrásnějším v Norsku.

Plavba trvá asi hodinu, bohužel počasí se ne a ne umoudřit. Jaképak to bude asi nahoře na Dalsnibbē? Dalsnibba je 1484 m vysoká hora, vypínající se v blízkosti Geirangeru, odkud je za pěkného počasí úchvatný výhled na fjord i okolí. Bajker si může vybrat: buď vyjet po silnici jen do sedla (1041 m n. m.) a zbytek dojít pěšky, nebo pokračovat klikatící se šotolinou až na vrchol, což má ovšem smysl jen za příznivého počasí.

Docela se mi nechce opustit vyhráté podpalubí, ale nedá se nic dělat, kolo čeká. Nasedám a osamocen začínám znovu stoupat. Doslova přímo od mořské hladiny do kopce. Silnice se vine mezi roztroušenými norskými domky, některé jsou bílé, některé červené, všechny se šikmými střechami, často porostlými trávou a mechem. Náladu mi na moment pozvedne setkání s českým autobusem, který míjím před jednou z ostrých zatáček. Nevím, kolik jsem nastoupal, snad 300 - 400 metrů. Silnice se najednou narovná a začne klesat do úzkého údolíčka. Ne, to ne! Naštěstí to není mnoho, ale škoda každého metru. Stromy pomalu ustupují a cesta se zařizne ještě více do svěže zelených i skalnatých svahů. Přes okolní žulové vršky se líně válí mlha. Citelně se ochlazuje a začíná mrholit. Duševní očištec a stále dokola pokládaná otázka: Proč tohle vlastně dělám? Nohy už docela dost bolí, přesto stále rytmicky šlapu dál, koukám jen pár metrů před sebe nebo dolů na převodník. Krajina, ze které stejně není moc vidět, mě úplně přestala zajímat. A další zatáčka, další prudké stoupaní, další projíždějící auto.

Když se terén maličko položí a já se zaraduju, že si v pedálech trochu odpočinu, začne foukat silný studený protivítr, navíc s deštěm. Peklo, ale neklamná známka toho, že se sedlo přibližuje. Na Dalsnibbu nejedu ani za milion, bleskne mi hlavou při pohledu na směrovou tabuli u silnice. Rychle pryč. Přichází esemeska z Prahy, je 35 stupňů ve stínu... Cha chá, pokus o křečovitý úsměv. Automobilistů výrazně ubylo, kdo by se tu v tomhle počasí zdržoval. Přehoupnu se přes poslední kopeček a začínám pozvolna sjíždět do údolí. Zpočátku v protivětru pěkně mrznu a musím i šlapat, ale s klesající výškou se otepluje a večer, když v kempu u Lomu rozbalujeme mokré stany, dokonce začne pálit sluníčko. Inu, severské počasí je nevyzpytatelné....

Grand Teton National Park

Lucka S.

Na letošní letní dovolenou jsem neměla díky červnovým doktorandským státnicím ani pomyslení, nicméně myšlenka, že bych se přece jen zase vydala do Minneapolis za Lenkou a Ctiradem a s nimi pak ještě dál do Skalitých hor, mě začala nahlodávat dávno před termínem zkoušek. Nakonec jsem ale koncem července sedla do letadla a těšila se na dobrodružství Divokého západu. Cíl cesty jsme vybírali podle dostupnosti od Minneapolis a Lenčiny týdenní dovolené, a tak jsme se nakonec vydali do Grand Teton National Park, který leží na západních hranicích Wyomingu.

V městečku Dubois ve Wyomingu se probouzíme do krásného nedělního rána, obloha je jako vymetená. Než vyrazíme na další cestu, nezapomeneme vyzvednout pytel ledu, který se tu dává k ubytování zdarma. Asi 20 mil od Grand Teton se nám najednou otevírá pohled na velikány, ke kterým směřujeme. Je to nádhera. Trochu to připomíná Vysoké Tatry, které se také zvedají z placatého údolí. Tady má to placaté údolí kolem 2000 m n. m. Kocháme se výhledy na Mt. Moran (3842 m n. m.) a všechny tři vrcholky Tetonů (teton znamená česky prs ☺), které tvoří hlavní panorama tohoto pohoří. Cílem naší cesty je Jenny Lake, kde se musíme zastavit v návštěvnickém centru pro povolení k táboření v divočině.

Cestou k centru na jednosměrce najednou před námi stojí několik aut, až vzniká zácpa, lidé s foťáky postávají na krajnici. Nakonec nám dojde, že se nejedná o žádný problém, ale že všichni pozorují „něco“ v lese. Co tam asi je? A jo! Je tam! Medvěd! Lenka zahlédla jen pohyb keře, Ctírad ani ťuk. V návštěvnickém centru jsou mraky lidí a aut, máme problém v poledne zaparkovat. Povolení jsme si koupili na delší okruh okolo Tetonů, na kterém bylo naštěstí ještě volno, na jiném, kratším okruhu, byla už tábořiště obsazená na dva dny dopředu! Je nutné si totiž zajistit, kdy a kde budeme tábořit. Kempovat se smí pouze ve vymezených oblastech a na místě, které je označeno. Takové oblasti mohou mít i několik mil a je v nich jen několik tábořišť, a tak má každá výprava zaručeno táboření skoro o samotě. Dostáváme také letáčky s informacemi, jak se chovat v parku (nevařit u stanu, všesť jídlo na strom nebo ho ukládat do speciálních boxů) a co dělat při setkání s medvědem (doporučení se ale liší pro medvěda grizzly a medvěda černého - takže bacha na to, kterého potkáte). V celé oblasti kolem Jenny Lake jsou také umístěny speciální „medvědovzdorné“ kontejnery a popelnice. Skoro na každém kroku se setkáváme s varovnými cedulemi (A Fed Bear Is A Dead Bear), kolik medvědů se musí ročně odstřelit kvůli tomu, že se naučili chodit na odpadky. Dočítáme se také, že se nejdříve takového zběhlého medvěda snaží převézt na jiné místo, ale pokud to nepomůže a on se stále vrací k lidem, utratí ho.

Po zakoupení povolení už nám nic nebrání v cestě a můžeme vyrazit do hor. Na parkovišti u Taggart Lake (2104 m n. m.) balíme věci na třídní trek a vyrážíme po svých směř Phelps Lake a Death Canyon. Cesta vede údolím a zatím nepotkáváme skoro žádné lidi. Po dvou hodinách svižné chůze začínají výletníci přibývat, blížíme se totiž k rozcestí u Phelps Lake, odkud se dá také vyrážet na treky či menší výlety. Tam u rušné pěšinky s davu lidí vidím se Ctíradem našeho druhého medvěda. Kolemjdoucí nás informovali už dopředu, tak jsme věděli, kam koukat. Prý tam viděli i medvidě, tak moc neotálíme, cinkáme rolničkou (aby o nás medvěd věděl a nelekl se) a mažeme pryč.

Začínáme vydatně stoupat. Sluníčko peče jak divé, cestička se klikatí a nastoupané metry přibývají poměrně rychle. Později se rádi schováváme do stínu okolních skalních stěn, které se kolem nás víc a víc svírají, jak se postupně zanořujeme hlouběji do Death Canyonu. Lidé jdou jen proti nám, s námi nikdo. Ve skalní stěně pozorujeme „vertikální šílence“. Cesta sice ubíhá, ale čas bohužel také. Kolem půl sedmé konečně vstupujeme do čtyřmílové zóny, kde už se smí kempovat a pro kterou máme povolení na dnešní noc. Chceme dojít co nejdál, ale síly ubývají, a tak tábor rozbíjíme na prvním pěkném místě. Bohužel nemůžeme najít „bear rope“, které tam podle plánu tábořišť mělo

někde být, a musíme si zavěsit své vlastní. Poučení letáčky vaříme kus dál od stanu, kde také zavěšujeme „jidelní“ batůžek se všemi aromatickými věcmi (zubní pasta, krém na opalování, vaříč apod.). Jakmile začíná padat tma, zběsile cinkám rolničkou a v každém tmavším fleku v lese vidím medvěda, tedy nic příjemného. Na výšce kolem 2500 m n. m. je dost teplo, tak spíme jen nalahko.

Vstáváme opět do krásného dne, vaříme vložky (batoh nám nic neodneslo) a pomalu balíme. Sluníčko už pere a bude zase pěkné vedro. Ještě asi hodinu procházíme kempovací zónou a asi v půlce se odpojujeme z cesty. Ranger, který nám vystavoval povolení, nám poradil zkratku, abychom nemuseli zacházet až do Foxcreek Pass a pak se zase zdlouhavě vracet. Zkratka vede příkrým stoupáním podél vyschlého potoka, travnatým a později kamenitým svahem. Krpál je opravdu výživný a stoupání nám zabírá asi 1,5 hodiny, ale cestu jsme si tak zkrátili o několik mil. Jsme zase zpátky na cestě pod obrovskou skalní stěnou Death Canyon Shelf ve výšce asi 2800 m n. m. Dáváme si zaslouženou müsliťučku, obnovujeme vrstvu opalovacího krému a po oddechu pokračujeme teď už víceméně po vrstevnici do Mount Meek Pass.

Během siesty kolem nás prochází ranger a kontroluje povolení k táboření. Prohodí s námi pár zdvořilostních frází a pomalu zase pokračuje v cestě. Bude nocovat ve stejné zóně jako my, takže se zřejmě ještě potkáme. Šlapeme dál, pár mil procházíme i mimo Grand Teton NP, přes území Jedediah Smith Wilderness, kde jsou volnější pravidla, co se týká kempování (může se kdekoliv). Klesáme kamenitou krajinou plnou svišťů americké velikosti (tedy XXXL) směrem k Basin Lakes v Alaska Basin – jakási pánev sevřená mezi kopci, pokrytá kamenitými plotnami, nízkými stromy a jezírky. Po Teton Crest Trail pokračujeme do nejvyššího místa našeho treku - Hurricane Pass, něco přes 3200 m n. m.

Cesta se opět začíná vinout do kopce, odpolední slunce pálí, ale svěží vánek a výhledy v sedle nakonec za tu dřinu stojí. Všechny tři vrcholy Tetonů máme jako na dlani. Kocháme se a pořizujeme několik „vrcholových“ fotek. Jelikož jsme doma zapoměli českou vlajku, máváme do foťáku aspoň českou utěrkou. Kempovací zóna už je kousek, tak pokračujeme dál zvesela, i když už značně utahaní. Po cestě žasneme nad (na mapě maličkým) ledovečkem Schoolroom Glacier a ledovcovým jezírkem s krásnou azurovou barvou, které svým tvarem připomíná nočník. Nechceme moc sestupovat, takže se utáboříme co nejvýše v zóně, ať si ještě užijeme hor. První „campsite“ je obsazený, ale o kousek dále je lepší se super výhledy na Tetony. Dneska nebudeme muset ani vymýšlet, kam pověsíme jídlo, protože kousek od campsite je plechový „bear box“, kam se vejde celý batůžek. Vaříme s výhledy na velmi fotogenický nejvyšší vrcholek Grand Teton (4197 m n. m.) a okolní stěny. Nádhera! V noci zase asi zima nebude, tak uleháme nalahko.

Tentokrát vstáváme poměrně brzy, asi v 6.30. Sluníčko je ještě schované za tetonským masívem a je celkem chladno, tak snídáme dokonce v mikině. Dnes nás čeká už jen sestupování do údolí k Jenny Lake a k autu. Pohoda. Zdánlivě. Vyrážíme po osmé a hned za keřem nás vyleká nádherný jelínek s chlupatými parůžky. Vůbec se nebojí a zvědavě si nás prohlíží. Zdá se, že vyrážíme v příhodnou dobu, kdy jsou zvířata venku – veverky, chipmonks (neboli „čipmánci“) - takové pruhované veverky s dlouhými ocásky, také z cesty vytlačíme tetřeva a v lese zahlédneme ještě jednoho jelena. Doufáme, že na medvědy jsme stále

dost vysoko a žádného nepotkáme, ale i tak poctivě cinkáme rolničkou a v nepřehledných úsecích a níže v lese si dokonce zpíváme trampské vypalovačky. Cesta je liduprázdná, míjíme pár tábořišť, kde lidé teprve snídají. Výletníci se na cestě začínají objevovat, až když se přiblížíme více k údolí a k vedlejšímu Cascade Canyon. Provoz postupně pěkně houstne, samí výletníci nalahko, jen asi dvě skupinky „backpackerů“ a horolezců.

Jednu výhodu ty davy ale mají, protože tak poznáme, kde je něco k vidění. A tak konečně vidíme losa! Sice krapet z dálky, ale jsme připraveni a obdivujeme ho dalekohledem. Je to opravdu kus s pěkně gigantickým paroží. O pár kilometrů dál obdobně objevujeme i losici. Kousek od Jenny Lake začíná být množství lidí neúnosné. No jo, blížíme se k civilizaci. Skrz davy procházíme nekompromisně, protijdoucím se nevyhýbáme, jinak bychom tam čekali ještě teď. Jakmile sklesáme až k jezeru, dlouho neváháme a hupsneme tam. Voda ani kupodivu není studená, koupat se ale musíme v kraťasech, aby nás nějaký puritánský Amík nenahlásil. Jelikož se rácháme přímo u cesty, jsme i atrakcí pro kolemjdoucí, kteří nám koupačku evidentně závidí.

Osvěžení koupáním a obědem vyrážíme na poslední úsek treku. S vidinou cíle už se mi začínají plést nohy, tak jsem ráda, když se nakonec rozdělíme a my dvě s Lenkou zamíříme přímo k Jenny Lake Visitor Center koupit pohledy. Ctírad jde ještě dalších 5 mil k Taggart Lake, kde jsme nechali naši červenou Toyotu. Zpátky v návštěvnickém centru si připadáme jako exoti, nejsme totiž ani navonění, ani nažehlení jako 90% tamních turistů. Asi po dvou hodinách nás Ctírad vyzvedává a vyrážíme do Beartooth Wilderness v Montaně vstříc novým dobrodružstvím.

Krajinou horských rybářů - Beartooth Wilderness

Lucka S.

Toto území patřící do „National USA Forests“ se rozkládá podél jižních hranic Montany s Wyomingem a zahrnuje dvě rozdílné horské oblasti – Absarokas a Beartooth Plateau. Zatímco Absarokas je tvořena hlubokými zalesněnými údolními a strmými vrcholky, Beartooth představuje vysoce položené plató ve výšce přes 3000 m n. m. S více než tisíci jezery a plesy.

Naším cílem se stala oblast Beartooth, kde jsme si vybrali asi 34 kilometrový okruh na necelé 3 dny. Těšili jsme se, že tu nebude tak zalidněno jako v národním parku Grand Teton. Povolení k táboření tady nejsou potřeba, i když jinak platí podobná obecná pravidla jako v NP, třeba zákaz rozdělávání ohně. Cedula s nápisem „Grizzly Bear Area – Special Rules Apply“ už pro nás byly samozřejmostí. Pro jistotu jsme si ale situaci s medvědy ověřili v „Top of the World Store“, kousek od začátku nástupu na náš trek. Dozvěděli jsme se, že medvěda tu viděli naposledy někdy před měsícem.

Naše putování začíná na parkovišti u jezera Island Lake (2901 m n. m.). Kolem jezera je cvrkot, spousta rybářů a rodinek, co si vyrazili jen tak na piknik. Krátce po poledni vyrážíme, dneska chceme dojít k Albino Lake pod horou Lonesome Mountain (3478 m n. m.), rozbít tábor a nalahko se vydat na vrchol. Jdeme víceméně po vrstevnicích, krajina je malebná, všude samá jezera, skalky, zakrslé stromy a potoky. U větších jezer vidíme tábořit rybáře. Nějak jsme nečekali, že tu bude tak přelidněno. Kolem 15. hodiny jsme u Albino Lake.

Na jedné straně jezera vidíme tábor asi čtyř stanů. Vybíráme proto místo na opačné straně na vyvýšené plošince s výhledem na jezero a Lonesome Mountain. Instalujeme „bear rope“, zavěšujeme batoh s jídlem a Lenka se Ctiradem se chystají na výstup. Já zatím někde naberu vodu a budu střežit tábor. Vyrážejí kolem půl páté, před sebou asi 400 výškových metrů a cestu nejasnou. Mezitím se zatáhlo a dost ochladilo, naštěstí ale neprší.

Z Lenčina deníku: *Cesta jde nejdříve trávou a velkými plochami skal. Postupně přecházíme do suťoviska velkých kamenů. Volíme cestu zprava po hřebínku (nakonec to byla prudší varianta s větším počtem volných podivných šutrů a mírně exponovaných kroků). Stoupáme opatrně, občas vydechneme, výška je trošku znát. Asi v půl šesté jsme na vrcholu. Kocháme se rozhledy, dalekohledem hledáme Lúcu a máváme. Fouká. Svačíme, připijíme si rumem, fotíme. Něco po šesté valíme dolů. Jdeme jednodušším terénem, kterým jsme měli i stoupat. Skáče ze šutru na šutr, přestává nás to bavit. Cesta dolů nám zabrala o něco déle, do tábora se dostáváme až kolem půl osmé.*

Já jsem zatím usídlená kousek od stanu a snažím se dohlédnout na vrchol a rozeznat nějaké postavičky. Všude je nádherné ticho, jen občas se ve větru něco šustne. Ne ne, medvědi tu určitě nejsou. Po návratu expedice konečně vaříme večeři a dostáváme se do nálady vínem a posléze čajem s rumem, abychom odlehčili batohy. V noci začal foukat vítr a nakonec se i rozpršelo, což všechny probudilo. Ke klidnému spánku nepřispěly ani zvuky kroků po kamení a žvejkání hned vedle stanu.

Kolem půl čtvrté ráno vstáváme hromadně na záchod, Ctirad se přesvědčuje, že náš batoh s jídlem je stále bezpečně zavěšen. Jen co znovu uléháme, ozývají se znovu kroky a žvejkání. Všichni si představujeme celou tlupu medvědů před stanem. Ctirad tedy hrdinně vykukuje, aby se podíval, co že nás to pořád ruší. Nakonec se ukázalo, že si horská koza i s kůzlem přišla pochutnat na naší moči (drahocenném zdroji NaCl) – od té doby již chodíme vykonávat potřebu dále od stanu. Koza vypadala jako bílý čert a vůbec se nebála – svit čelovky ani focení s ní nehnulo. Konečně můžeme v klidu spát.

Ráno prší, a tak se povalujeme ve stanu do devíti hodin, až nakonec přestane. Snídáme, balíme se a asi v 10.30 konečně vyrážíme na cestu. Nečeká nás dlouhý úsek, to ale ještě netušíme, že nám zabere skoro celý den. K pomalému tempu přispívají totiž neustálé zastávky kvůli svlékání a oblékání vrstev – šušťáky a bundy, pak pláštěnky a návleky. Po chvilce zase vše svlékat, podle toho, jak se mění počasí. Okolní krajina připomíná podle Ctirada Norsko. Je tu liduprázdno, pro rybáře už je to moc daleko a není tu ani dobrá cesta. Občas se tak musíme řídit kompasem, dokonce se objevuje pár mužíků. Přecházíme různá suťoviska a skáče ze šutru na šutr nebo procházíme přímo nad korytem řeky, která bublá někde pod našima nohama. Na okolních svazích jsou zbytky sněhu a menší ledovce. Kolem 15.30 jsme u cíle u Wright Lake a začínáme hledat flek na stan. Kempařů - rybářů opět přibylo, takže nezůstáváme přímo u jezera a hledáme trochu soukromí. Nakonec objevujeme krásný plácek s výhledem široko daleko na hory a jezera. Vaříme čaj, kocháme se, prostě pohoda. Lenka dopisuje deník, já se opaluju pod odpoledním sluncem a Ctirad čeká na lepší světlo, aby mohl vyrazit na kopeček nad námi fotit. Po večeři už není šance posedět u čaje s rumem, jelikož nás do stanu zahání déšť. Zítra nás čeká poslední den v horách.

Vstáváme v 6.30 do čerstvého horského rána. Dneska bude krásně, po mracích ani památka. Na snídani vaříme čínskou polívku, dojíždíme poslední kousek chleba a sýra, zbytek dne už musíme dojít na müsli tyčinkách (2 ks/os). Cesta vede po vrstevnici, máme krásné rozhledy, bohužel ale ne na dlouho. Klesáme lesem prudce do údolí a pak zase stoupáme, ten den takových houpaček vyjdeme několik. Jak se blížíme zpět k parkovišti, přibývá kempujících rybářů. Poslední tyčinku si schováváme až na dohled od Island Lake. Obcházení jezera zpátky k autu se zdá být nekonečné. Z parkoviště se ještě naposledy kocháme pohledy zpět k Lonesome Mt., která střeží okolní plató, a pak už svištíme nebo se spíš šplháme serpentýnami do sedla Beartooth Pass (3337 m n. m.) a pak dál na Bělehrad, tedy na Minneapolis.

Snowbank Trail v Minnesotě

Lucka S.

V pátek vyrážíme půjčeným autem a cesta z města nám zabere asi 4,5 hodiny, což je ale na americké poměry, co by kamenem dohodil. V městečku Ely se ještě stavujeme v International Wolf Center pro povolení k táboření v Boundary Waters Canoe Area Wilderness (pro více obecných informací o Boundary Waters viz článek Expedice „Zmrzlý hnát“) a popojíždíme další půl hodinku k začátku našeho trailu. Sbalíme, posílíme se párkem s českou hořčicí a po šesté hodině večer vyrážíme na cestu. Vybrali jsme si okruh kolem jezera Snowbank, který má mít podle průvodce asi 40 km. Pěšina není moc používaná, takže se každou chvíli zdržujeme hledáním cesty. Do této oblasti se jezdí spíše na kanoe, trekking tu není tak častý. Občas narazíme i na vyšlapané portáže propojující jezera, které slouží k přenášení lodí. Po dvou hodinách konečně před námi vykoukne i obrovské jezero Snowbank a pak objevujeme i dnešní tábořiště přímo u vody. Stavíme stan, rovnou z jezera poprvé filtrujeme vodu speciálním filtrem a užíváme si večera s červeným vínem Made in California. V noci je děsný vedro.

Ráno vstáváme dost pozdě (těžké kalifornské víno), což se ukáže být hrubou chybou, chladnější ranní hodiny nám pak budou chybět. Cesta je pestrá – pravidelně se střídají úseky s hustým křovím a bez křoví pod ostrým sluncem. Dochází nám voda. Kdo by to byl čekal, že s ní bude takový problém, když obcházíme jezero. Šlapeme dál a mně se neustále zjevuje před očima sklenice s ledovou kolou, Ctiradovi s vychlazenou dvanáctkou. Kolem druhé hodiny nás cesta zavede konečně k jezeru. Dlouho neváháme a chladíme se ve vodě. Předtím ještě filtrujeme asi 8 litrů, část i rovnou do pusy, ať jsou lahve plné. Po chvíli nás ale bouřkový mrak a pár kapek zahání pod stromy do lesa. Sice bez výhledu, ale protože za chvíli už zase pere slunce, tak aspoň ve stínu. O něco později se osvěžení a nabití novou energií vydáváme znovu na cestu. K zamýšlenému tábořišti to dneska asi nestihneme a budeme mít co dělat, abychom došli aspoň o jedno blíž. Nikde ani živáčka. V průběhu odpoledne stavíme u jezera ještě jednou a doplňujeme zásoby vody. Pořád je děsný vedro. Utěšuju se, že to nemůže trvat věčně. Kolem šesté vedro slábne, ale přichází další pohroma v podobě rojících se komárů, takže každou chvíli musíme stavět a stříkat se repelentem. Přestáváme se kochat krajinou a před sebou vidíme jediný cíl – tábořiště. Ctirad mě vysílá do čela pod záminkou nejpomalejšího článku, ale spíš mám vychytat všechny komáry. Aspoň ale objevuju na keři

poklad v podobě oranžové flísky. O vůdcovství proto záhy přicházím a Ctírad se žene kupředu. Asi chce taky něco najít ☺. (Nakonec měl štěstí a našel láhev na vodu.) Na tábořiště dorážíme kolem osmé, ožraní komáry, upocení a dost unavení. Zbytek dne je vcelku standardní – stan, voda, jídlo, spánek.

Dnes nás (podle včerejšího tempa a ušlého úseku na mapě) čeká zase pořádný kus cesty, a tak vstáváme tentokrát už v 6.30, abychom vše stihli, vyhnuli se trochu vedru a byli v rozumný čas zpátky u auta. Cesta kupodivu ubíhá rychle jasně vyšlapanou pěšinou, neklikatí se a vede příjemně v chládku lesa. Poté, co se napojujeme na velmi dobře udržovaný Kekekabic Trail (opačným směrem vede skoro až do Kanady), už se ani neprodíráme mlázím. Občas ještě překračujeme klády a soušky. Ctírad nám ukazuje, že je efektivnější přeskakovat z klády na kládu než je po jedné přelézat. Při jednom takovém přeskoku mu však doskočičtě ujede pod nohama a on si zlomí sice ne nohu, ale aspoň hůlku. Šlapeme dál a najednou se před námi objevuje elektrické vedení. A to už máme vyhráno, podle mapy už je parkoviště nadosah. Za dnešní čtyři hodiny chůze jsme podle mapy ušli stejný kus cesty jako včera za celý den, ani jsme to s tím vstáváním nemuseli tak přehánět. Po rychlé zastávce na koupání se po poledni hladoví řítíme do Ely na zasloužené půlkilové steaky.

Účastníci zájezdu: Lúca alias Lulu Klidás, Léňa alias Lele Kruťas, Ctíra alias Náčelník

Ujeté míle: 568,5 mil (914,7 km)

Jak se běhá v Haldenu

Radek

Dojem z prvního orientačního běhu byl výborný. Startovali jsme s kolegyní v týmu na krátké trati (asi 3 km), po pár kontrolách jsem se ale trhnul a nějakou shodou náhod se mi podařilo dosáhnout o vteřinku nejrychlejšího času na dlouhém úseku. I proto jsem neskončil poslední, ale porazil jsem několik důchodců.

S velkým odhodláním jsem se proto vrhnul další čtvrtěk na dlouhou trať (asi 5 km). A tady přišla zrada. Po čtyřech kontrolách jsem zjistil, že vlastně nerozumím norským popiskům, a proto nevím, jestli mám hledat lampionek pod srázem, na kameni, nebo kde vlastně.

Vyzbrojen těžce nabytou zkušeností jsem si o týden později obkreslil mapu, pečlivě přeložil poznámky k jednotlivým kontrolám, nadvakrát zavázal tkaničky a vyrazil odčinit nepěkná písmenka DNF ve výsledkové listině. Vystartoval jsem skvěle, nasadil výborné tempo, které zapříčinilo, že jsem po padesáti metrech netušil, kam běžím. Nějak jsem se ale sebral, zorientoval se, a dokonce jsem narazil i na lampion. Bylo na něm číslo 12. Z toho zcela jasně a logicky vyplývalo, že jsem nenašel první, ale dvanáctou kontrolu, že? Uvržen do naprostého zmatku jsem se ještě hodinu motal po lese, abych znechuceně dorazil do cíle pro další DNF. Vysvětlení bylo prosté: Na mém check-listu předstartovních činností jsem neměl pokyn „Napiš si ke každé kontrole číslo lampionu a pípátka!“ Na první kontrole skutečně měl být lampionek s dvanáctkou...

O závod později jsem vyrážel na trať přesvědčený, že mě už nic nemůže překvapit. Svatá prostoto! Po prvních třech kontrolách jsem ztratil pojem o prostoru, pak o čase a nakonec jsem začal pochybovat i o příčinách toho, proč lítám po stráni zmatený jak včela na jaře. A jsem vůbec ještě na mapě? Doplatil jsem na utkvělou představu, že běžím na jihovýchod, když jsem směřoval neomylně na západ. Trať jsem doběhnul na krásném posledním místě, stále však v první dvacítkě běžců.

Voda je živel, se kterým se musí při místních orientáckých závodech najisto počítat. Můžete se jí vyhýbat někdy i celý kilometr. Ale pak se stejně neuhlídáte, koneckonců jsou tu mokřady na kopci, mokřady pod kopcem, mokřady na stráni. Nakonec je nejlepší skočit do první kaluže oběma nohama, další mokro vás nerozhodí.

Během jednoho závodu můžete projít celou škálu pocitů. Uspokojení z pěkného běhu v lese, radost a pýchu z dlouhé soustředěné navigace, která vás dovede přímo před lampion, naprosté zoufalství, když se motáte od břízy ke smrčku a vůbec nechápete, proč mapa nesedí. Překvapení, když vletíte plnou parou do bažiny, která tam nemá být, a zastavíte se až po stehna ve vodě. Občas si pomyslíte i něco hodně ošklivého o stavěči tratě, jindy jej v duchu pochválíte za krásně umístěnou kontrolu, to když vás dovede na fatastickou vyhlídku na jezero. Když se navíc pokocháte pohledem na ladně prchající srny, jste si jistí, že se už nenacházíte na správné trase.

Stejně tak musíte spolknout pilulku BěDůch: staříky v otrhaných dresech a rozpadlých botech, kteří nevyvíjejí zvlášť vysokou rychlost (ani nemohou), ale neomylně směřují optimální trasou k další kontrole. Obvykle je vidíte jen jednou, když vás šouravým krokem předbíhají, zatímco točíte zběsile mapou kolem dokola.

Orienták pro běžce v mé zárodečné fázi vůbec není o tréninku nohou, ty můžete nabušit celkem rychle. Daleko větším problémem je natrénovat hlavu. V každém závodě si uvědomuji, že z čistě fyzického hlediska by nebyl problém přidat – jen bych pak vůbec netušil, kam se řítím. Obávám se, že léta zkušeností borců, se kterými se pokouším soupeřit, budu dohánět těžko.

Moře, ... a skály

Deny

Návod ke čtení pro lidi, které zajímá jen lezení: Přejděte k bodu šest.

A teď se všichni přiznejte. Kdo z vás jako dítě snil o tom, že bude horolezcem? Kdo si hrál na Messnera, Harrera, Bělinu a Prachtelovou? Na koho z vás při dětských hrách věčně zbývala role Tenzinga Norgeje? Kdo jste prosil babičku o zapůjčení vlněných podkolenek, kradl tatínkovi vlečné lano od škodovky a dědečkovi bral z kufríku s náradím kladívko?

Kdo z vás se při pohledu na Říp, Milešovku, Hlubočepy, Trosky, Praděd či Sněžku tetelil blahem?

I kdybyste náramně kecali, bude vás chabá menšina. Menšina proti té romantické většině nás, kteří jsme hltali Ostrov pokladů, Dva roky prázdnin, Podivuhodná dobrodružství Robinsona Crusoe, námořníka z Yorku, Tajuplný ostrov,

Trosečníky polárního moře, maminkám kradli prostěradla na plachty, babičce rum, dědečkovi protězu...

Není to vlastně divné, že se většina slušných knížek pro děti (mínus indiánky) odehrává na nějakém ostrově?!

Málem se mi udělal knedlík v krku, když nám v únoru Hoe se Zuzou nabídli, zda bychom nechtěli strávit dovolenou na palubě Vlčice. Najednou to vypadalo, že naší námořní kariéře už nic nestojí v cestě. Viděli jsme se u kormidla, ve strážním koši, v podpalubních kójích, na přídi, v plachtoví, v záchranném člunu, v lodní kuchyni, na ostrovech obydlených lidojedy, v zaplivaných přístavních barech, prostě úplně všude, o čem psal Verne, Stevenson, Běhounek, Ransome a další. Tento stav trval božských 30 sekund. Pak nám Hoe řekl, že by chtěl jet do Švédska a že s námi samozřejmě pojede i Hugo.

Zážitek první: opravdu na moři

Asi ve dvě ráno přistáváme u břehů ostrova Ven (Hven), na kterém v 17. století vystřídali domorodé obyvatele kmene Dánů příslušníci kmene Švédů z blízké pevniny, kteří škrtli písmeno H v názvu ostrova, a způsobili tím ostrovu nenávratnou škodu v podobě opožděného vstupu do Evropské unie.

Ještě ani náznakem netušíme, co obnáší mořská nemoc, a tak kolébání spíme dál v podpalubí Hoeovým tatínkem postaveného a Hoem úžasně vylepšeného slupu Vlčice.

Po zuby ozbrojení a vybavení korálky ke směnnému obchodu se ráno vydáváme na průzkum ostrova. Zjišťujeme, že ostrov byl kdysi kolonizován křesťany, kteří zde zanechali misijní kostelík na samém vrcholku. Pořizujeme důkladnou dokumentaci a zakresluje mapy. Domorodci (zřejmě již zkažení bělošskými manýry) po nás chtějí zaplatit za pobyt v zátoce. Upokojujeme je několika bezcennými mincemi, a poté, co se posádka vykoupe v modravých vodách Kostelního zálivu, opět napínáme plachty a vyrážíme na sever.

Čeká nás náročná plavba nebezpečným Øresundem. Kdo ví, zda z jeho spárů vyvážneme živí...

Zážitek druhý: mořská nemoc

Hoe mi svěřuje kormidlo na plavdu Øresundem. Jsem na vrcholu blaha! Úzký průliv je plný plachetnic a motorových člunů, co čtvrt hodiny napříč projede obří trajekt spojující Helsingborg s Helsingørem. Tak tady o to místo se hádali Švédové s Dány prakticky odjakživa. Vybíralo se tu astronomické clo za zboží směřující do baltského prostoru i ven z něj. A támhle v tom hradu bydlel Hamlet. Už teď je to moje nejlepší dovolená za celý život. Kormidluju skrz Øresund – kurňa, tímhle trumfnu všechny české nordisty, které znám!

Zelené signální světlo na přídi mě upozorňuje, že ... to není světlo, to je Pionýrova tvář zbarvená mimikry mořské nemoci! Zuza už do něj láduje preventivní žvýkačku, ale na tu je zřejmě pozdě. Jakýkoli pobyt v podpalubí přesahující délku 2 minut způsobuje nelibé pocity a změnu barvy kůže na barvu Hoeho svetru. Jediné, co bezpečně pomáhá, je kormidlování. A protože se ještě i následující den vezu na vlně nadšení z vedení lodi proslulou úžinou, nedbám nebezpečí a uvoluji se uvařit Hugovi kašičku. Výsledky vaření jsou dva. Jeden končí v Hugově žaludku, druhý v palubním kyblíku pro všechno.

Zážitek třetí: Kullén

Poloostrov Kullén je naší první zastávkou za účelem provozování mrzkého horolezeckého sportu. Až teprve kniha Moře, led a skály od Bonningtona a Knox-Johnstona mě utvrzuje v tom, že jsme byli na správné stopě, když jsme se rozhodli zkombinovat královský sport se sportem upocených smradlavých pošahanců. Naštěstí stejně příšerně fouká, takže nemůžeme v plavbě pokračovat. Z maríny vyrážíme celkem na tři výpravy. Druhá a třetí jsou lezecké a přesvědčují nás o tom, že místní lezení není pro bábovky. Lezeme po útesech přímo nad mořem, cesty jsou nezajištěné (ale jistitelné) a nejlhčí jsou za 5 švédské klasifikace, která je asi o půl až o stupeň tvrdší než UIAA. Místní samojistící se borec lezoucí v jakési sedmičce či osmičce, ve které následně Pio s Hoem zoufají, naznačuje, jakým směrem se budou ubírat naše další lezecké ambice. Ale Kullén zůstane až do konce pobytu ve švédských teritoriálních vodách jedničkou mezi všemi oblastmi. Ostré útesy, prudký vítr, zoufale prázdné skalní stěny, příboj, maják, úžasný hafenmeister, který nám věnuje lezeckého průvodce, antikvariát, kde Zuza kupuje knížky pro Huga (skandinávská literatura se nezapře – jedna z knížek líčí smířování malé holčičky se smrtí kocoura).

Zážitek čtvrtý: mesmör

Nejedná se o postavu zakladatele mesmerismu, ale o oblíbenou Zuzinu pochoutku, která se vyrábí (stejně jako cucací tabák) pouze a jen na území Švédského království. Předpokládám, že stejně jako na cucací syrový tabák „snus“ na tohle mají Švédové v EU výjimku. Pátým dnem už to se Zuzou není k vydržení, protože čerstvý mořský vzduch zvyšuje její potřebu mesmöru na nesnesitelnou. V Glommen Zuza vyráží na bruslích do nejbližšího koloniálu a kupuje krabičku této záhadné směsi. Ukazuje se, že se jedná o nevábnou hmotu vzniklou podivným procesem kondenzace mléčné syrovátky. Zuza má velkou radost, že nikdo z nás se nestává okamžitým apoštolem mesmörismu, takže může celé balení spořádat sama. Do konce pobytu zlikviduje ještě další tři (dvakrát tak velká) balení.

Zážitek pátý: ostrovy

Pohrdáme marínami s veškerým jejich komfortem (pračka, dřez, hospoda, hodní hafenmeistři, pitná voda, Hugovi potenciální kámoši a nápadnice) a kotvíme u neobydlených ostrovů. Konečně ta pravá romantika: na Hallands Väderö nenacházíme v tulení rezervaci ani jednoho tuleně, zato vypaseného divokého králíka. Poprvé prší. Na Hestan vyrážíme na výlet, krmíme (v mírně podroušeném stavu) racky zkaženou paštikou a na dalším bezejmenném ostrůvku rozděláváme oheň a společně s Jakubem, který přijel na kole z Göteborgu, pijeme nápoj všech námořníků – johoho ať teče rum! Hugovi to také svědčí – na Särö zjišťuje, že konečně našel jídlo, které mu chutná a které mu nikdo neodpírá – borůvky! Na Hönö potkáváme celou Jakubovu rodinu, bouldrujeme na místních šutrech a v noci nás budí tupé úder do dna lodi. „To jsou jen vlny,“ uklidňuje nás kapitán. Asi to vlny nebyly, protože po čtyřech nárazech kapitán vyskočí z kóje a mažeme rovnou do spící maríny. Při kotvení nám upluje záchranný člun. Jsme ztraceni!!! Ovšem statečný kapitán oběhne zátoku, chytí člun na druhé straně a dovesluje s ním zpátky. Výborný námořní triatlon takhle o půl páté ráno: plachtění, běh na 600 m a nakonec 400 m veslování na nafukovací potvoře, jejíž ovládání je mi dodnes záhadou.

Zážitek šestý: lezení

Fámy o svalnatých stodevadesáticentimetrových zarputile mlčenlivých vikinzích nejsou plané. Na slovo skoupý Helsingboržan, nad kterým kroutíme hlavou na Kullénu. Krkolomný nástup traverzem přímo nad špičaté útesy, do kterých buší příboj – v případě pádu si prvolezec nejen nabije ústa, ale ještě se utopí v odporné slané vodě. Jizerky připomínající žulové žlábký bez jediného chytu a možnosti zajištění na Särö, kde naturalizovaný Jakub leze švédské šestky bos (tak dlouho prý už nelezl, že si zapomněl lezačky). V göteborgském lesoparku všemi doporučovaná oblast Utby – v průvodci označují pětkové terény bez jediného nýtu za lezení pro začátečníky. Jako spadlí z nebe si tam připadají dva Dánové, kteří ze smutku nad svou placatou vlastní lezou doma aspoň po stromech a teď se vydali lézt na pořádné skály.

Ale nakonec to vikingům stejně natřeme. Hoe překrauluje brutální převisy na Tjörnu, Zuza si vytáhne krásnou pětku v Utby, Pionýr tamtéž přeleze dlouhou diagonálu, na níž si párek švédských drtičů právě vylámal zuby. A mě Hoe vyžene do prvovýstupů na ostrůvku Katten.

Zážitek sedmý: koupání

Asi tomu nebudete věřit, ale bylo strašné vedro. Asi tomu nebudete věřit, ale Golský proud vážně existuje a je teplý. Asi tomu nebudete věřit, ale koupali jsme se několikrát denně. Asi tomu nebudete věřit, ale koupali jsme se ve vodě, do které jsme plivali zubní pastu, blinkali, vylévali odpad z mytí a praní, vypouštěli motorové zplodiny, čůrali, kakali a házeli zkaženou paštiku. Asi tomu nebudete věřit, ale tohle všechno je prý úplně normální. Asi tomu nebudete věřit, ale ta voda byla úžasně čistá. Asi tomu nebudete věřit, ale koupal se i Pionýr!

Zážitek osmý: Hugo

Hugo se toho během svých čtyř týdnů na palubě hrozně moc naučil. My taky. Naučili jsme se jíst tajně sušenky a čokoládu a otvírat zásobárnu jen za jeho nepřítomnosti. Naučili jsme se vařit kaši s mořskou nemocí. Naučili jsme se, že na pevnině je třeba nasbírat co největší množství libovolných předmětů, které se v průběhu plavby dají házet do moře. Naučili jsme se těmito předměty šetřit. Naučili jsme se profesionálnímu zacházení s bublifukem a s plastovou kostkou s otvory různých geometrických tvarů. Naučili jsme se klíčovým výrazům hugovštiny (ťápa), naučili jsme se uspávat Huga v batohu, naučili jsme se totální ignoranci vůči Hugovým pokusům skočit přes palubu a mnoha dalším věcem.

Zuzo, Hoe, díky moc. Byla to zcela jistě nejúžasnější dovolená mého života. Co si budeme povídat – lezení je sice krásný sport, ale mít tak v Čechách moře, okamžitě házu sedák a lezačky do popelnice. Zřejmě jsem přečetla příliš mnoho Verneovek.

Vzpomínky starého dragouna na sezonu 2007 v pěti odstavcích

Radek

V únoru jsem odjel do Norska do Haldenu, což znamenalo (v tom nejlepším smyslu) celou lezeckou sezónu, o jiných sportech nemluvě.

Podařilo se mi přetavit možnost ledolezení na tři víkendy ve Rjukanu a každý z nich stál za to. První víkend jsme s Bárrou mrzli v minus dvaceti ve stanu, protože jsme šetřili za pronájem chatky. Jak jsme pak mrzli na ledech, to si ani nedovedete představit. Nejlepším bodem víkendu byl vyhříváný bazén v centru městečka. Druhý víkend jsem strávil ve společnosti Slováků, kteří přiletěli z Anglie. Delší nástup spojený s vysvětlováním, co že to vlastně byla ta těžká voda, byl zajímavou fyzickou i psychickou rozvíčkou. A konečně třetí víkend, rozlezený jak nejlépe to šlo, jsem vletěl v sobotu do prvního WI5 v životě a v neděli jsem s vytřeštěnými očima překonal na bezpečném konci lana Lipton, led obtížnosti nevidané a neslýchané.

Když už bylo tepleji a ledy opadaly, začal jsem se víc věnovat skialpu. S kamarádem Mariem se nám podařilo sjet v Hurrungane Midtre Skagastølstind žlebem z V-zářezu. Slabých 40 stupňů, ale pro mě už to byl docela fičák, zvláště nahoře v užších partiích.

Z letního lezení budu rád vzpomínat na zářijový týden strávený s Bárrou, Deny a Pionýrem v jižním Norsku, který byl zakončen přeazením vícedélkové perly East of Easy. Norská žula, to je pojem. Jedete nekonečným údolím a všude samé nezlezené stěny. Norů je málo, skal hodně, stačí s vybrat směr a vyrazit. Bělinu na ně!

Na jaře a přes léto jsem se podílel na otevření oblasti za Haldenem, kde se podařily dva prvovýstupy mezinárodního významu. U krásné skály pokáceli vzrostlý les, takže lišejníky vyschly. Zbývalo jen čistit, čistit, shazovat lokry, čistit, kartáčovat sliz, čistit... Na akci se podíleli všichni haldenští lezci (asi tři a půl člověka). Napadlo vás někdy, jaké máte štěstí, že v osmdesátihlavé Humanitě vždycky na skály někoho vytáhnete? První cestu délky 15 metrů a směšně nízké obtížnosti jsem natáhnul odspoda, v duchu pískařských pravidel. Zelená, zelená, když mi slizí kolena... Ve druhé cestě jsem usoudil, že na pískaření na žule nikdo nehraje a pročistil jsem ze slanění 3 km² mechu, 157 kg jehličí, 371,5 kg volných kamenů a 7 kubických metrů chroští. Na skále stále zbývá asi 37 volných směrů, varianty nepočítaje.

Metodické pokyny k tréninku a testování

Alešák

Podnětem k sepsání tohoto metodického pokynu byla loňská příhoda z Holešovické stěny, kdy jsem se po lezení uvědoměle protahoval a jeden nováček z Humanity se mne s pozdvihnutým obočím otázel: „Co zrovna posiluješ?“ Uvědomil jsem si, že některé informace, které považuji za samozřejmé, nemusí být zrovna každému zcela jasné, a proto jsem některé sepsal. Třeba tam i ty najdeš něco nového, o čem jsi dosud neměl páru.

Strava:

Všechny potraviny se skládají ze tří základních živin, těmi jsou cukry, tuky a bílkoviny - možná si mlhavě vzpomínáš na hodiny biologie či chemie na střední. Jedná se o chemické struktury látek, takže cukr (C), aneb sacharidy, nejsou jen ty sladké bílé krystalky, co si sypeš do čaje a kdo ví kam ještě, nýbrž mimo jiné tvoří základ většiny příloh. Sacharidy jsou v rýži, těstovinách, bramborách, obilných výrobcích (vločky, mouka), pečivu, knedlíkách, atd. Tuky (T) jsou lepší rostlinné než živočišné, a jsou to oleje, másla, sádla a další podobné mazlavé hmoty. Bílkoviny (B) jsou v sóje, luštěninách, mase (kde je taky fůra tuků)...

Informace o výživových hodnotách najdeš v tabulkách, co jsou na zadní straně krabice od těstovin a dnes už vlastně téměř čehokoli. Jen pro info: 1g T nám poskytne energii o hodnotě 38kJ (9kcal), 1g C a 1g B zhruba polovinu. Nebudu tu psát zbytečné bláboly o lidských potřebách apod., jednoduše každý přes den něco sní a teď jde jen o to co a kdy. Při tréninkovém režimu by se měla energetická potřeba krýt z 66% z C, zbylých 34% bratrsky napůl tukouši a bílkoviny. Navíc jestli drobátko trénuješ, pak by měl být příjem bílkovin 1.5 - 2.0g/kg/24h, takže pokud např. vážíš 70kg a fakt denně dřeš (zatímco Gobo pouze drtí shyby), tak přijmi 140g bílkovin denně, což je zhruba v 600g krutích prsou. Na víc než 2.5g/kg/24h ani nemysli, protože si zaplavíš organismus nežádoucími dusíkatými metabolity a budeš se akorát tak cítit šoufl.

Strava a trénink:

Všechny ty živiny bys měl přijmout během celého dne co nejrovnoměrněji, takže ne ráno 5 jablek, k obědu všechno maso a navečer kyblík vloček. Hezky si to rozlož, přičemž před tréninkem nejez poslední tři hodiny maso, poslední dvě hodiny žádné jiné jídlo, ale 15-30 minut před začátkem můžeš schramstnout nějakou müsli tyč, popř. banán. To ale neznamena, že jsi před tím od rána nic nejedl!

Když půjdeš trénovat nalačno, budeš jednak slaboučký, ale navíc začne tvoje tělo šetřit energetické zásoby (uložené T) na horší chvíle a během tréninku bude získávat energii rozkládáním tvých vlastních svalů (katabolismus). Když přijdeš pro změnu přežraný a budeme mít štěstí a nepozvracíš nám športplac, tak si ani dobře nezatrénuješ, ani nevytrávíš. Všechna krev ze zaživačoho traktu počvachtá do svalíků a třeba se z toho oběda poblížeš ještě večer.

Taky nejez před tréninkem ovoce typu jablko, bluma, švestka, třešeň, broskev, pomeranč, ovocný juice, ani nic kyselého; ovoce má jednoduché cukry, po kterých bleskurychle vyhladovíš a po kyselém se při velké tělesné zátěži báječně snadno ublinkává. Ihned po tréninku sněz 50g sacharidů (čerstvé/sušené ovoce, drahá energetická tyč, chleba s medem, krupicajda, rýžový nákyp...) a dvě hodiny po tréninku dalších 50g, ale jinak to s cukry po tréninku nepřeháněj (vedou totiž k vyplavení inzulínu, který jednak mění cukry v tuky a ty ukládá a navíc blokuje vyplavování jiného (růstového) hormonu, který podporuje regeneraci).

Pití:

Nedostatečný příjem tekutin vede ke snížení výkonnosti, zpomalení regenerace organismu, dehydrataci a riziku tvorby ledvinových kamenů. Během tréninku bys měl vypít každých 15 minut 2-3 dl vody či ionťáku. Proto doporučuji nosit si na trénink 1,5 l lahev plnou oblíbeného nealkoholického moku (Fíku,

neber si prosím podmáslí) a o přestávkách průběžně upíjet. Před tréninkem nepij alkohol.

Vůle při tréninku:

Staré judistické pravidlo praví, že když máš pocit, že už absolutně nemůžeš, tak máš v sobě ještě 60% rezervy. A pak záleží jen na tobě, jestli si ji tam necháš, nebo zda se dokážeš kousnout a dostat tu sílu ven. Jiné přísloví o cvičišti a bojišti zná každý. Zkrátka cvič si každý, jak jest libo, pokud se při tréninku neumíš hecnout, tak se alepoň hezky protáhneš, ale zkus nebrzdit ty, kdo to dokáží a chtějí si máknout. Tedy jestli se někdo najde...

Průběh tréninku:

Každý trénink začne zahřátím. Organismus se totiž musí připravit na zátěž a (v souladu s první a druhou termodynamickou větou) se tím sníží ztráty tepla při svalové činnosti. Budeme výkonnější a asi se i méně z nás zraní. V chladném prostředí je vysloveně nutné, v teple drobatko méně. Rozehřivej se vždy řádně oblečen, ideální je začít se po chvilce potit a odhodit mikinu. Následuje strečink, aneb protažení svalíků - vždy minimálně těch, které budeme ten den cvičit a těch, které jsou zkráceny. Pro strečink platí všechna pravidla uvedená v odstavci strečink! Pak rozcvičení všech končetin a trupu, postupně zrychlíme a můžeme se vrhnout na hlavní část, kterou je vlastní posilování, kmitání a poletování po tělocvičně v různěčlenných formacích a tak vůbec. Nakonec se opět protáhneme a hotovo.

Pokud si budeš trénovat někdy sám, tak věz, že cviky k získání síly zařadíš vždy na začátek hlavní části a cviky k vyrýsování (např. problematické prdelky a břívka) vždy na konec hlavní části.

Denní režim:

Když trénuješ, tak dostatečně spi (alespoň 8 hodin), pravidelně jez a dopřej si dostatečný odpočinek. Tréninkem vypořebený cukr ve svalu, tzv. glykogen, se postupně obnoví během 48 - 72 hodin, což je doba, po které opět můžeš zatěžovat ten samý sval (leď že bys to zkrátil úmyslně a rozhodl se konkrétní sval tvarovat). Nedělej si iluze, že dva vedené tréninky měsíčně ti stačí k nějakému zlepšení a sportuj si sám (omlouvám se těm, co to berou easy). Pokud můžeš, choď každý týden do sauny (zlepšíš tím regeneraci své tělesné schránky). Choď teple oblečen, nos čepici a taky šálu - představ si, že při určité míře tréninku dochází k fyziologickému použití částí bílýchrvinek jako paliva a následující snížení jejich počtu vede k větší náchylnosti sportovce vůči různým virózám a nachlazení (ale to nastává při více jak 8 - 10 tvrdě odtrénovaných hodinách týdně). Když trénuješ, tak se nikdy nezapomeň nejprve dobře rozcvičit a protáhnout a po tréninku opět protáhnout. A občas poslouvej maminku a vždycky Alešáka!

Strečink:

Strečink znamená protahování určitého svalu. Po lopatě vysvětleno to znamená, že se od sebe oddálí místo, kde jeden sval začíná, od místa, kde ten samý končí, pouze do pocitu mírného tahu a v takové pozici se posečká 20 - 30 sekund, během kterých se mírný tah vytratí. A to je všechno, teda skoro.

Teď se pokusím demonstrovat důležitost strečinku: cvičíš, lezeš, běháš, lyžuješ, drandíš na kole a při tom všem pracují tvé svaly. Adaptují se na zátěž také tím, že dochází k přestavbě v jejich struktuře, a svalíky se pomaličku

zkracují a také se zvyšuje jejich tuhost. Tím se ovšem mění mechanické podmínky v kloubech, přes který každý zkracující se svalík přebíhá, a sval s opačnou funkcí, tzv. antagonist, se začíná oslabovat. Čím je jeden kratší, tím je druhý slabší - tento vztah mě vždy znovu a znovu fascinuje. Postupně se mění pozice v inkriminovaných kloubech, ve kterých jsou v klidu drženy, pohyb jedním směrem není možné vykonat v původní síle ani v plném kloubním rozsahu také proto, že opačný sval je právě ten náš zkrácený a tuhý, kterého jsme zapomněli protahovat (jestli chceš něco takového vidět v praxi, popros Goba, aby s nataženými dolními končetinami dosáhl rukama na zem). Dost často výše uvedená svalová nerovnováha dává vzniknout bolesti, až najednou nemůžeš sportovat, škoda, že tě to tak bavilo.

Strečink je ochrana před poraněním, prostředek rozcvičení a zvýšení kloubní pohyblivosti (chceš přece dosáhnout až na ten stup, co máš skoro u prsou). Nemá žádné negativní vlivy, jen bacha u těch jedinců, co si dosáhnou palcem až na zápěstí, hlavou až k vlastnímu přirození či někam jinam, čemuž se odborně říká hypermobilita, popř. hypersexualita).

Zásady strečinku:

Protahuj se v teple, popř. teple a suše oblečen (takže na trénink si do batůžku hezky přibal minimálně jedno náhradní triko, nejlépe s dlouhým rukávem, ve kterém cvičit nebudeš). Vždy se spokoj s pocitem mírného tahu. Pokud si myslíš, že když zatneš zuby, tak za týden uděláš rozštěp, tak jsi jednoduše vedle. Při přehnaném natažení svalu dochází k tzv. napínacímu reflexu, prostě se na ochranu před poraněním sám (rošťák) stáhne a dosáhneš pravého opaku, než jsi strečinkem chtěl. Navíc své cenné svaly vystavuješ při nadměrném natažení vzniku mikroskopických poranění svalových vláken. Buď v klidu, nikdy neprotahuj do bolesti, nikam nespěchej, dej protahování čas – protahuj se pomalu a pravidelně, nekmítej, vyvaruj se kompenzačních souhybů celého těla a nezatěžuj protahovaný sval tím, že musí držet vzpřímenou polohu trupu či nějakou končetinu. Protahuj se pokaždé, než začneš sportovat, a pokaždé, když skončíš, lezení není výjimka.

Testování pro tréninkové účely

Ve svém vlastním zájmu si všichni udělejte následující testy síly a ohebnosti. Jednak si díky tomu budete moci průběžně sledovat, jak se zlepšujete, a navíc to budete potřebovat na některé tréninky ke spočítání vhodné zátěže.

Velkou část z testů si můžete udělat v teple domova, k některým potřebujete hrazdu a žebřiny. Nedělejte si hlavu z toho, že v některých testech třeba dosáhnete nuly. Alespoň budete vědět, kde je nutno se zlepšit. Nešvindlujte, buďte k sobě upřímní.

Ohebnost

Test 1: Dřep čelem ke zdi, chodidla rovnoběžně se zdí, max. 20 cm od zdi, paty na šířku stopy, měří se zadek nad zemí ve dřepu v cm.

Test 2: Čelní rozštěp - rozkroč se s nataženýma nohama, jak to jenom jde, měří se zadek nad zemí v cm.

Test 3: Podélný rozštěp (tzn. provaz), opět s nataženými nohama, měří se zadek nad zemí v cm. Test se provádí oboustranně.

Test 4: Přesah. Postav se na židli/lavičku s nohama na dotek vedle sebe. Proveď pomalý předklon s nataženými pažemi, prsty i nohama. Změř vzdálenost k rovině, na které stojíš. Přesah označ +, chybějící centimetry -.

Test 5: Postav se čelem těsně k žebřinám v tělocvičně a pomalým tahem (nikoli švihem) umísti jedno chodidlo na co nejvyšší příčku. Tělo odkláněj od žebřin co nejméně ve všech směrech, nejlépe vůbec.

Síla

Test 1: Počet shybů nadhmatem na hrazdě. Prováděj plynulým tahem (a ne křečovitými záškuby celého těla jako červík na háčku) z volného visu bradou nad hrazdu a zpět (až do volného visu!).

Test 2: Tři shyby nadhmatem max. rychlostí, cvik končí visem po 3. shybu. Měří se čas v sekundách.

Test 3: Tzv. ABC test. Dva shyby, následuje 7 s výdrž s bradou nad hrazdou (A1), opět dva shyby, následuje 7 s výdrž s 90° v loktech (A2), další dva shyby, následuje 7 s výdrž s 120° v loktech (A3). Analogicky následuje B1, B2, B3, C1... Výsledkem je poslední kompletně dokončený cvik (např. B3).

Test 4: Výdrž ve shybu. Počítá se v sekundách, než brada klesne pod hrazdu.

Test 5: 10 shybů na hrazdě, následuje 120 s pauza, pak opakuj v sérii. Počítá se poslední dokončený shyb (např. 12).

Test 6: Dřep na jedné noze, hezky odspodu až nahoru. Bez opory rukou.

HH aneb horolezecký hermelín

Z deníku lezce bylinkáře

Deny

Protože jistí členové paklenické výpravy 2006 projevili zájem o recept na Pionýrův nakládání hermelín, rozhodla jsem tajemství této pochoutky zveřejnit.

Klíčem k úspěchu je získání tajuplných horských a skalních bylin z různých oblastí.

Suroviny:

4 hermelíny (Sedlčany, cestou na Roviště)

15 kuliček jalovce (Mařenka, Bílá skála a další)

1 lžička tymiánu (Paklenica)

1 lžička rozmarýnu (Montserrat)

2 bobkové listy (Metora)

2 feferonky (u Hásků na chalupě, cestou do Malešova)

8 stroužků česneku (u Mrázů na zahradě, cestou na Choustník)

a pak několik méně podstatných surovin, které koupíte v samoobsluze:

na špičku nože sladké papriky, na špičku nože pepře, 2 cl oleje (rostlinného)

Hermelíny podélně rozkrojíme, spodní část poklademe plátky česneku, posypeme drceným kořením vyjma bobkového listu, zakryjeme horní polovinou, naskládáme do sklenice celé nebo i rozčtvrcené, obložíme bobkovými listy a feferonkami a zalijeme olejem.

Sklenici pečlivě uzavřeme, zabalíme do dvou igelitových sáčků a převezeme autem (nejlépe bez klimatizace) do nějaké teplé lezecké oblasti. Tam ještě chvíli ponecháme v předsíňce stanu a můžeme konzumovat!

Salát z tvarůžků

Blud

Nedávno se zde otevřela nová rubrika, a to obžerství. Jdu se svou troškou do mlýna.

Upozorňuji však, že na rozdíl od úpravy sýrů dle Pionýra je tato krmě velmi kontroverzní, nelze k ní být lhostejný, je možná pouze intenzivní láska, nebo, pohříchu častěji, odpor hraničící s nenávistí.

Koupíme v samoobsluze pravé olomoucké syrečky. Zkontrolujeme je nejprve omakem, jsou-li náležitě zralé, nejsou-li, uložíme je hermeticky uzavřené na místo s pokojovou teplotou, tam by měly uzrát během pěti až osmi dnů. Syrečky jsou při správné zralosti na omak vláčné, nikoli však tekuté, na řezu sklovité a lahodně silně aromatické, asi tak jako zapařené nohy bezdomovce, kterého potkáme při déletrvajících mrazech v přetopené pražské tramvaji.

Nakrájíme syrečky, okurky a jablka na krychličky o hraně 4 - 6 mm (vhodné jsou též kvádříky 8x4x4 mm) a cibuli na co nejdrobnější kousky. Přidáme majonézu a hořčici (pozor, všechny suroviny by měly mít zhruba stejnou teplotu, jinak může majonéza deemulgovat) a necháme jeden až dva dny odležet v lednici. Urychleně spotřebujeme, před konzumací necháme minimálně půl hodiny zteplat na pokojovou teplotu, vhodnou přílohou je čerstvý chléb nebo rohlíky, zapijíme točeným nepasterizovaným ležákem vychlazeným na teplotu 9 - 11°C.

Pozor, konzumaci správně načasujeme tak, abychom následující dny nenavštěvovali koncerty vážné hudby, důležitá obchodní jednání, návštěvy v rodině snoubence (snoubenky), svatby a pohřby, neboť při trávení hojně vznikají jedovaté plynné zplodiny doprovázené zvukem vyšší hlasitosti.

Použité suroviny:

350 g tvarůžků

125 g majonézy (neodlehčené, optimální je domácí výroba ze žloutků a olivového oleje bez arabské gummy, stabilizátorů a dalších aditiv)

1 středně velká cibule

2 malé kyselé okurky

1 středně velké jablko

1 - 2 čajové lžičky plnotučné nebo dijonské hořčice

dle chuti pepř a mletá paprika

Postřehy, které v učebnicích nenajdete

Radek (© translation)

Tahle moudra najdete na stránkách uk-climbing. Docela se mi líbila, tak jsem přeložil sedm šťastných kousků ze sta:

1. Lezení podle omáždovaných chytů může být zásadní problém na skalách hojně navštěvovaných ptactvem.

2. Když se klepeš v klíčovém místě, bandasky jak kráva, a procházející turista na tebe zavolá: „Hej hola, tak co, příště lezeš na Everest?“, je považováno za neslušné poslat ho do prdele.

3. Nevinná poznámka v průvodci „Tato cesta je vstupní branou do sedmého stupně obtížnosti“ bývá sebenaplňující se předpovědí, ale v žádném případě neznamená, že to bude jednoduché.

4. Nová vydání průvodce nebudou mít žádné nové cesty v tvój obtížnosti, zato v nich najdeš spoustu čtyřek přepsaných na pětky a mraky desítek shozených na devět plus.

5. Trhliny v ledovci lépe najdeš nenavázaný.

6. Příbuzní těžko pochopí, že rodinné návštěvy jsou striktně vázány na hnusnou předpověď počasí.

7. Zprávy o úspěšných výstupech se šíří pomalu, pokud vůbec. Divoké příběhy o držkopádech, šílených ústupech a jiné hrdinské báchorky žijí svým vlastním životem a všeobecně se šíří rychleji, než je stačíš popírat.

Dvojiročenka h. o. Humanita 2006 a 2007

© 2008, H. O. Humanita

© 2008 Cover Pionýr

Editoři: Pionýr, Deny

Grafická úprava: Pionýr

Odpovědná redakce: Deny

Vydání první

Náklad 35 výtisků